

ONS ZUIDEN

PANORAMA

3 JUNI 1937 — No. 22

LOSSE NUMMERS 15 CENT

LEES HET ARTIKEL: DE MOORD OP KONING ALEXANDER VAN SERVIË

Hel straatbeeld in de woonwijken der Russische emigranten in de Franche concessie te Sjanghai wordt beheerscht door de uithangborden in de Russische taal. De emigranten hebben getracht zoo veel mogelijk hun nationaal karakter te behouden.

De etalage van dezen kapperswinkel is met de drie talen, die te Sjanghai het meest gesproken worden, voorzien, n.l. Engelsch, Russisch en Chineesch.

VOLK ZONDER LAND

RUSSISCHE EMIGRANTEN TE SJANGHAI

Verreweg het grootste gedeelte der blanke bevolking van Sjanghai bestaat uit Russische emigranten. Zij wonen voornamelijk in de Franche concessie en de voornaamste straat van dit stadsdeel, de „Avenue Joffre”, wordt door de Russische emigranten gewoonlijk „Moskowskaja” genoemd. Ook de couranten spreken dikwijls van „de Russische nederzetting”.

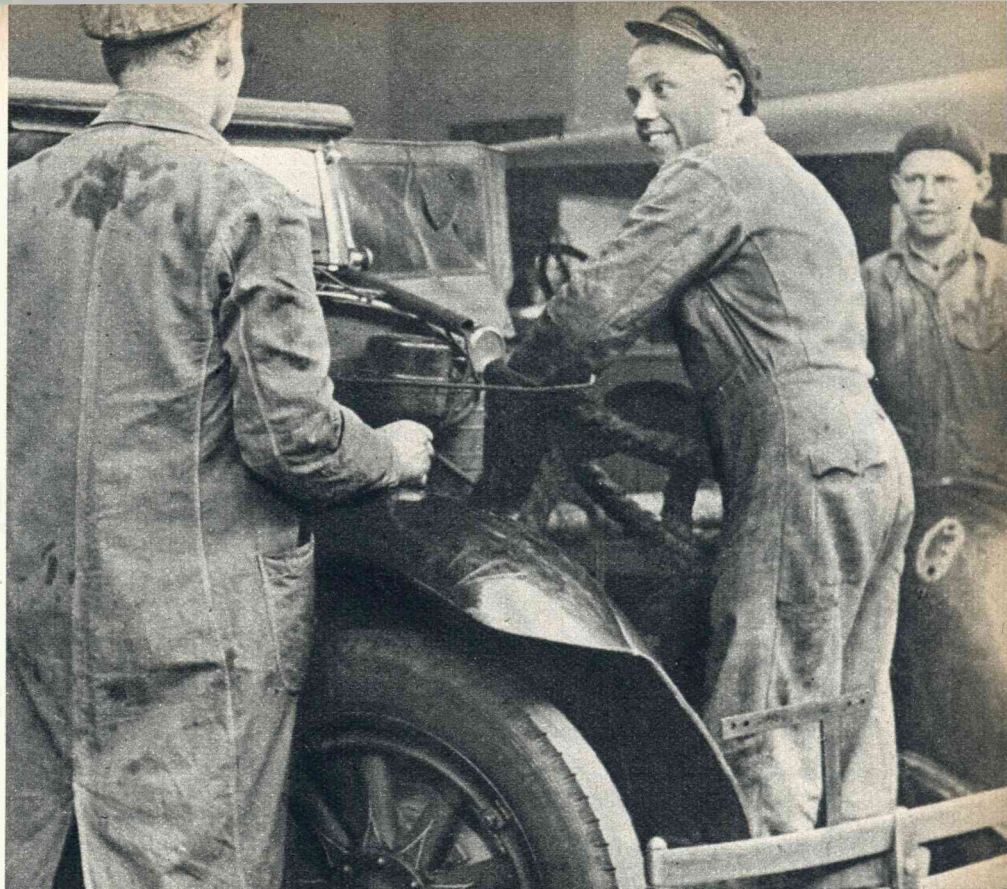
Het meerendeel van deze emigranten stamt natuurlijk uit Aziatisch Rusland, b.v. uit Wladiwostok. Vooral na den verkoop van den Mandsjoerischen spoorweg aan Japan is de stroom van Russische

In deze woning hebben zich twee Russische geneesheeren gevestigd, die van Moskou door Mongolië naar Sjanghai emigreerden. Voor de deur staan altijd Russische bedelaars te wachten op landgenooten, van wie zij een kleinigheid trachten los te krijgen.

De vrouw van een Russischen emigrant, die zoo gelukkig was een betrekking te verwerven in dienst der internationale concessies. Rechts: een oude Kozak.

Autowasscher of monteur is te Sjanghai een beroep, dat door geen enkelen blanke verricht wordt. Het is voorbehouden aan Chineezzen en Russische emigranten.

emigranten, die langs deze lijn of in dienst van deze spoorwegmaatschappij hun brood verdienen, nog sterker geworden, zoodat Sjanghai als het ware een nieuwe invasie beleefde van Russen, die zich gedwongen zagen nog dieper Zuidwaarts te trekken om de ellende hunner landgenooten, die reeds in Sjanghai woonden, nog te vergrooten!

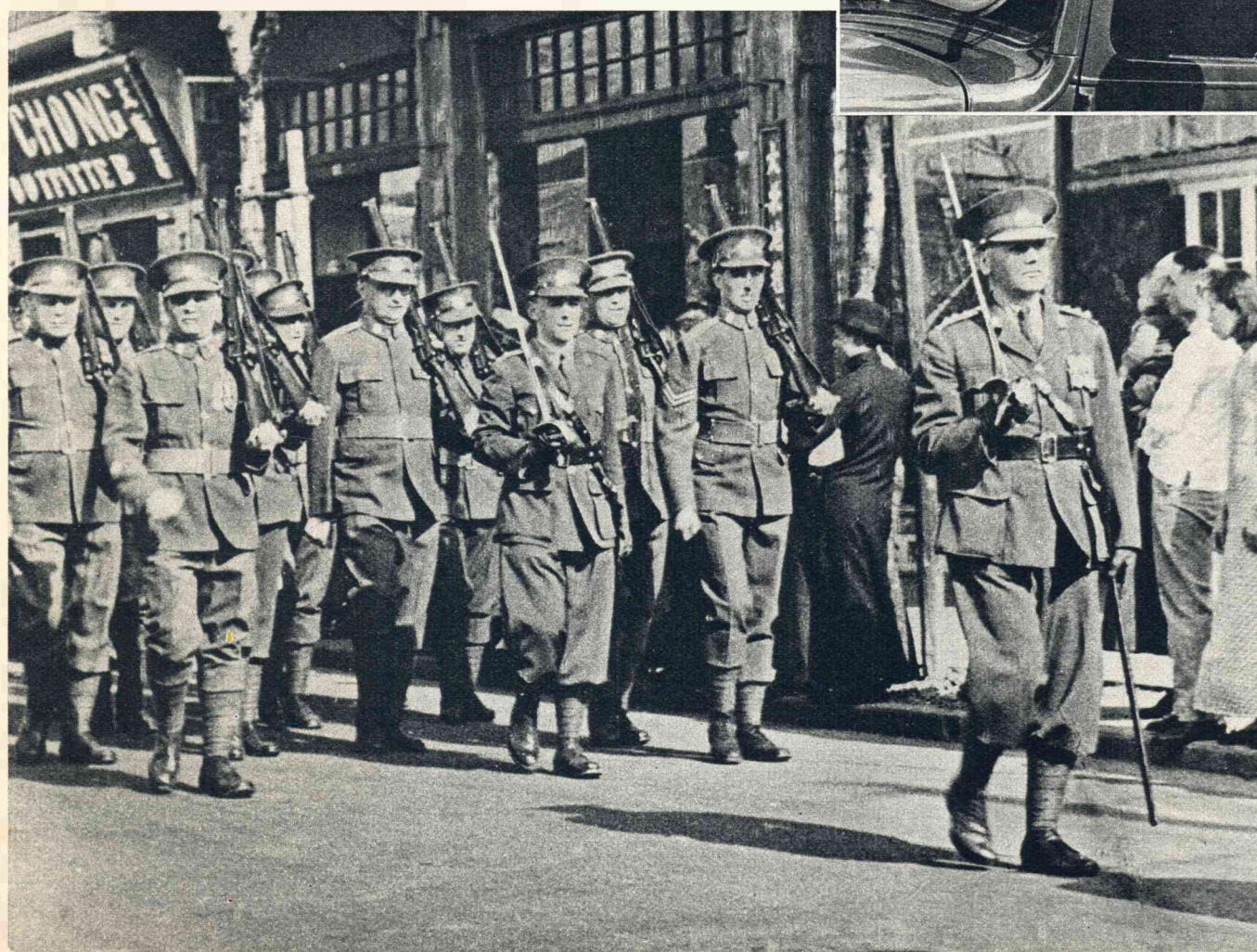
Zonder eenige overdrijving kan men beweren, dat een zeer groot deel dezer Russische emigranten in bittere ellende verkeert. Het is slechts aan enkelen hunner gelukt den ouden glans en luister van hun leven op te houden. De meesten kozen een beroep, dat in Sjanghai door geen enkelen blanke wordt uitgeoefend, zooals b.v. wachter bij een benzinetank, automonteur, kellner etc. . . . Sociaal gezien zijn zij er even slecht aan toe als de Chineezzen, meer zelfs nog slechter, daar niemand hun eenige achting toedraagt. Weer anderen openden kleine, onaanzienlijke winkels of wisten een betrekking te krijgen bij de gemeentewerken.

Velen echter zagen zich gedwongen te gaan bedelen en zij doen dit met evenveel aanleg als de Chineesche beroepsbedelaars, die onder hun concurrentie te lijden hebben.

De vrouwen der Russische emigranten vergaat het te Sjanghai niet beter en zij lijden er een kommervol en duister bestaan, zóó zelfs dat 'n speciale

Het Russische bataillon, dat in de internationale zone politiediensten verricht en de blanken tegen eventuele aanvallen van Chineezzen moet beschermen.

Volkenbondcommissie te Genève zich hun lot heeft aangetrokken en naar middelen uitzag om daarin de hardnoodige verbetering aan te brengen.

Ook is een gedeelte der Russische emigranten te Sjanghai ondergebracht in 'n speciaal Russisch bataillon. Deze troep van jonge Russen staat onder commando van vroegere czaristische officieren. De kosten van dit bataillon, dat politiediensten verricht en de internationale zone tegen eventuele aanvallen van Chineezzen moet beschermen, worden door de verschillende concessies gedekt.

Dit bataillon is een leger zonder land. . . . zooals ook de Russische emigranten van Sjanghai een volk zonder land vormen.

Het Russische bataillon in de internationale zone te Sjanghai. Een leger zonder land!

MENEER — EEN HOND

door Frances Frost

Hij had maar één grooten angst: alleen gelaten te worden. Hij was nu een jaar oud, en dus over jeugdige buitensporigheden heen natuurlijk; hij jankte zijn smart niet meer naar alle vier de hemelstreken uit, als de baas het erf af reed, hij rende niet meer achter den wagen aan, tot die den grooten weg op zwenkte en verdween. Hij trok zijn trillende en pijnlijke voeten niet meer terug naar het huis, om te gaan zitten kreunen van verdriet tot de baas terugkwam. Hij was nu een flinke vent: dat zei de baas zelf, op zijn donkeren kop kloppend, terwijl zij over het gras naar de garage gingen.

„Maar je kunt niet mee vandaag,” zei de baas, toen hij op de treeplank ging zitten met zijn pas opgeperste pantalon, en Meneer's dunnen snuit in zijn handen nam.

Meneer was onrustig. De baas had die pantalon zelf opgeperst vanmorgen, met dat rare ding, waarvan je den langen staart in de gaatjes van 't elektrische licht kon steken. Terwijl de baas het rare ding heen en weer duwde over zijn pantalon had hij zacht staan mopperen en zacht hardop gelachen — gek gedaan gewoon. En nu zat hij op die vuile treeplank, hij maakte zich heelemaal vuil en onder 't praten maakte hij de vouw weer uit zijn broek. De korte fox-terrierstaart van Meneer, wit met een mopje zwart aan 't einde, kwispelde heftig, nog met hoop. Zijn donkere oogen onder de bruinige wenkbrauwen smeekten den baas, hem mee te nemen, als hij alleen maar boodschappen moest doen; hij beloofde den baas, dat hij zoo stil als een steenen beeld op de bank zou blijven zitten, terwijl de baas in den kruidenierswinkel was — hij zou zijn kin op zijn voorpooten leggen en geen spier vertrekken, als hij op de bank moest liggen van den baas, en hij zou zich niet dik maken over de honden op straat.

De baas lachte weer. „We kunnen geen honden hebben op een trouwpartij. Blijf jij maar netjes thuis, en pas op Snor. Ik kom vanavond terug, met een verrassing.”

Verrassing! Dat beloofde lever, rose-achtig, versch, zalig. Hij hief zijn snuit uit de handen van den baas en kuste diens gladgeschoren kin.

De baas gromde, wreef hem nog eens tusschen de ooren en deed het portier van den wagen open. Onwillekeurig, zonder erg, spande Meneer zich voor den sprong in den auto, maar de stem van den baas hield hem tegen, alsof hij zoo met zijn kop tegen een muur was geloopt.

„Meneer! Af! Je blijft thuis!”

Nijdig op zichzelf, omdat hij zoo kort van memorie was, opziende als tegen een berg tegen de uren, de eeuwen van eenzaamheid, die hij voor den boeg had, deinsde hij af en ging hij onder den eschdoorn zitten, trillend in al zijn zenuwen, zijn linkervoerpoot ten afscheid opgeheven. De auto rommelde de garage uit, ronkte en keerde. De baas riep uit het raampje: „Brave hond! Goed op Snor passen!” en weg was hij.

Meneer holde naar den hoek van het erf, zag den wagen over den stoffigen weg hobbelen en in 't bosch verdwijnen. 't Was gebeurd; er zat niets anders meer op dan te wachten en te vechten tegen den akeligen aandrang, zijn hart uit te huilen in den warmen zonnigen Augustusdag. Hij liep terug naar den eschdoorn en ging op het warme gras liggen, net op het randje van de wisselvallige plaats, waar de schaduw van de bladeren begon. Dat was geen vaste schaduw, want zij schoof met den dag mee: je kon inslapen in de zon en later wakker worden in de schaduw. Hij hoopte maar, dat hij zou kunnen slapen — dat kortte den tijd op, tot de baas terugkwam. Hij strekte zich uit op zijn maag en deed zijn oogen dicht; 't ging niet. De zon scheen warm op zijn korte haar en 't zachte windje gleed streelend over het gras en roerde aan de groene takken van den eschdoorn, maar iederen keer, dat hij dacht, dat hij nu zeker in slaap viel, kreeg hij weer een steek van die felle pijn in zijn hart en was hij weer klaar wakker, trok zijn huid, kon hij 't wanhopig gejackt amper smoren in zijn keel.

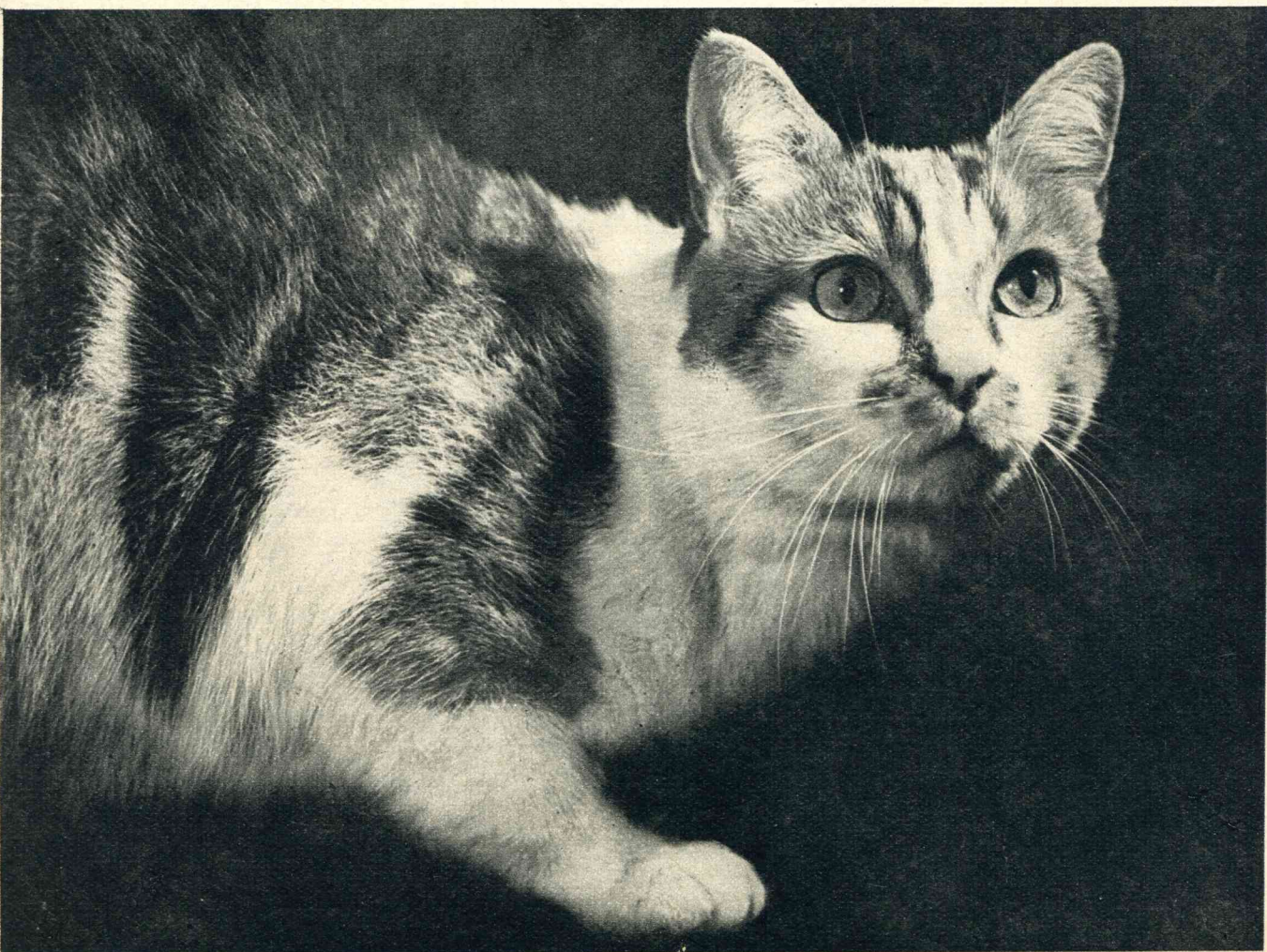
De baas maakte maar gekheid toen hij zei: „Pas op Snor!” Hij wist heel goed, dat er op haar net zoo min te passen viel als op een vloer. Nee, dat was geen beste vergelijking; vlooiën krabden niet, en hij had ze gelukkig maar éénmaal gehad. Maar Snor was de eigengereidste kat, die Meneer ooit had meege-

maakt. Toen de baas er mee kwam van 't voorjaar, dien regenachtigen avond, was ze mager en modderig en doodsbenauwd. De baas had haar midden op den vloer van de eetkamer gezet en nadat Meneer tegen den baas had gezegd: „Hoera, je bent thuis!” was hij een groet gaan brengen aan het bange hoopje zwart bont, dat stond te trillen op vier witte pootjes. De baby-oogen van het poesje hadden hem aangestaard onder verbaasde witte wenkbrauwen uit en haar witte snor had bewogen op haar zwarte gezicht, toen ze naar hem blies en een zwaai nam van den vloer naar den rug van den baas z'n stoel, waar ze zich aan vastklatuwde en hangen bleef.

„Voorzichtig,” zei de baas kalm. „Zachtjes aan, Meneer. Ze weet niet, dat je van poesen houdt.” Hij had het poesje van den stoel gehaald en in zijn flanelen overhemd gestopt, waar het zat te gnotteren, terwijl hij eten kookte, en naar buiten gluurde met haar kleine zwarte witbesnorde toetje.

En 't had geen twee dagen geduurd, of ze kwam uit eigen beweging; ze kwam doodbedaard op Meneer z'n kleedje bij de houtkist liggen, en vroeg nog niet eens, of hij 't goedvond. Hij had een beetje gegromd, alleen om haar onder 't oog te brengen, dat 't zijn kleedje was, of ze dat alsjeblieft onthouden wou, maar hij had haar dien heelen morgen laten slapen, en na dien tijd was ze een beetje beleefder geweest. Nu stak ze haar grappige snuitje omhoog en gaf hem een kusje op zijn neus, als ze naast hem wou komen liggen; of ze liep achter hem om en sloeg speelsch tegen zijn staart, als hij dien kwispelde tegen den baas, als vond ze, dat hij te veel werk van den baas maakte. Eten deed ze verschrikkelijk langzaam — soms werd Meneer 't moe, te wachten tot ze klaar was, en duwde hij haar met vriendelijken aandrang weg van 't bord. Dat scheen ze nooit erg te vinden. Ja, hij wist heel goed, dat Snor gek op hem was; hij mocht haar ook graag. 't Was een aardig klein ding, om bij je te hebben, al stoorde ze wel eens, als hij met den baas op 't erf een spelletje met een bal deed. En 't was wel leuk, haar zachte bont warm tegen zijn borst en tusschen zijn voorpooten te hebben 's avonds, als ze op zijn welriekende blauwe kleedje lagen. Dat kleedje was een oude zadeldekken uit dienst, had hij van den baas gehoord; Meneer had 't in 't begin lekker gevonden, omdat 't naar tabak en naar den baas rook, maar nu rook 't voornamelijk naar hond, en een beetje naar kat.

Hij stond op en rende een paar maal het huis rond, om zijn pooten los te houden. Slapen ging toch niet. Hij moest maar eens naar binnen gaan en kijken wat Snor uitvoerde. Hij sprong naar binnen door 't poortje, dat de baas voor hem uit de keukendeur gezaagd had, dronk gauw wat water uit zijn bak onder den gootsteen, en stapte de huiskamer in. Had hij eigenlijk wel kunnen snappen: Snor lag tot een zwart balletje ingerold op zijn kleedje. Overweldigend kwam de diepe verlatenheid van het leeg huis over hem. De zonneschijn plaste over de gebeitste planken van den vloer en deed het roode kleed bij de boekenkast opkleuren. De baas was gisteren den heelen dag bezig geweest, om 't huis schoon te maken — er was nergens een smetje stof meer te ontdekken. Meneer ging naar de deur van 't atelier en neusde die open. Het vlakke licht uit 't Noorden liet een brandschoon kaal vertrek zien; de schilderijen van den baas stonden met hun beschilderde kanten tegen de muren, zijn verf en penseelen zwierven niet rond, maar lagen netjes gerangschikt op de werkbank; de geur was verwaaid en frisch en zelfs de terpentijnlucht was maar zwak. Meneer beet eens aan zijn linkerribben, ging zitten en krabde. Er was beslist iets aan 't handje. Het huis, het atelier was nog nooit zoo schoon geweest. Er kwam een beklemming over hem, erger dan die pijn in zijn hart. Hij had al gedacht, dat de baas ergens hinder van had, met al die schoonmakerij

MIEP OP VERKENNING

en dat broekenpersen en dat rare lachen, en nu wist hij 't zeker. Hij had 't niet goed beseft zolang de baas er was, maar nu, in dat verlaten, ontzaglijke, onnatuurlijk nette vertrek voelde hij 't tot in zijn merg... tot in de rillende diepte van zijn borst. Daar stond hij, ziek en bevend, en plotseling brak zijn leed uit zijn keel en hoorde hij zichzelf, tot zijn schaamte en schrik, een langgerekt smartelijk gehuil slaken.

Boos draaide hij zich om, maar die zweem van voetploffjes kwam van Snor, die zich geeuwend door de atelier-deur rekte. Als zij gaapte, werd haar kleine bekje een groote roode grot in haar zwarte gezicht. Zij hield op met rekken en kwam blij naar hem toe, spon en gaf kopjes langs zijn voorpooten. Katten waren meestal heel geschikt, dacht hij, maar 't waren luie schepsels, en op oogenblikken als deze ongeloofelijk stompzinig. Zag ze dan niet, dat er iets mis was, dat er iets hopeloos mis móést zijn met den baas? Dat lekkere rommelige atelier van den baas kraaknetjes, dat lekkere slordige huis van den baas, met een geur van tabaksrook en stoffige vloeren, veranderd in een... in zoo'n stuk hondenkliniek haast. Hij gaf Snor een vluchtig zoentje boven op haar kop en holde het atelier uit, de trap op.

Hij was niet meer boven geweest sinds gisteren, toen de baas aan 't vegen was; de baas had vannacht op de bank in de eetkamer geslapen, en dat was ook gek, nu Meneer 't zich herinnerde, maar op dat moment had hij er haast niet op gelet, want hij was veel te opgewonden en te blij, dat hij den baas zoo dicht bij had, dat hij hem kon hooren ademen. Hú. Alle deuren in de bovengang stonden open. Hij keek in de kamer van den baas; piekfijn in orde, geen dassen van den baas meer naast den spiegel, geen jasjes meer op stoelen gesmeten, geen truien half in laden gepropt, geen sokken die, naar den waschzak gemikt, tegen de deur van de kleerenkast lagen, geen schoenen, waar hij mee schudden en tegen grommen kon. De laden van het bureau waren dicht, de kastdeur was op slot, de boeken lagen in een net stapeltje op 't kastje naast den baas z'n bed, het aschbakje was schoon en de pijp, die de baas onder 't lezen rookte, lag fatsoenlijk op den aschbak.

Meneer holde weg. De kamer naast die van den baas hing vol lucht van schoone lakens en milde lucht uit de open ramen, en er stonden tijgerlelies met oranje vlekken in de groote koperen kom van beneden. De derde kamer was net zoo, alleen stonden daar geen bloemen. Meneer draafde terug naar de huiskamer, waar Snor een beetje verdrietig rondliep en maar zoo'n beetje mauwde. De ergernis werd hem haast te machtig: wat had zij te schreeuwen, wat wist zij van verdriet of ongerustheid? Hij sjokte naar het poortje in de achterdeur, en zij liep hem na. Ontdaan strekte hij zich weer uit onder den eschdoorn. De zon zakte. 't Zou wel haast etenstijd zijn; en na etenstijd kwam de baas terug, had hij gezegd.

Snor liep om hem heen te draaien, tot hij zoowat dol werd; ze spon en wreef langs zijn schouder, sloeg tegen zijn staart, flikfloode om te spelen. Opeens verloor hij zijn geduld; hij blafte hard en zij nam een sprong en zette een rug en hij joeg haar meteen maar een boom in.

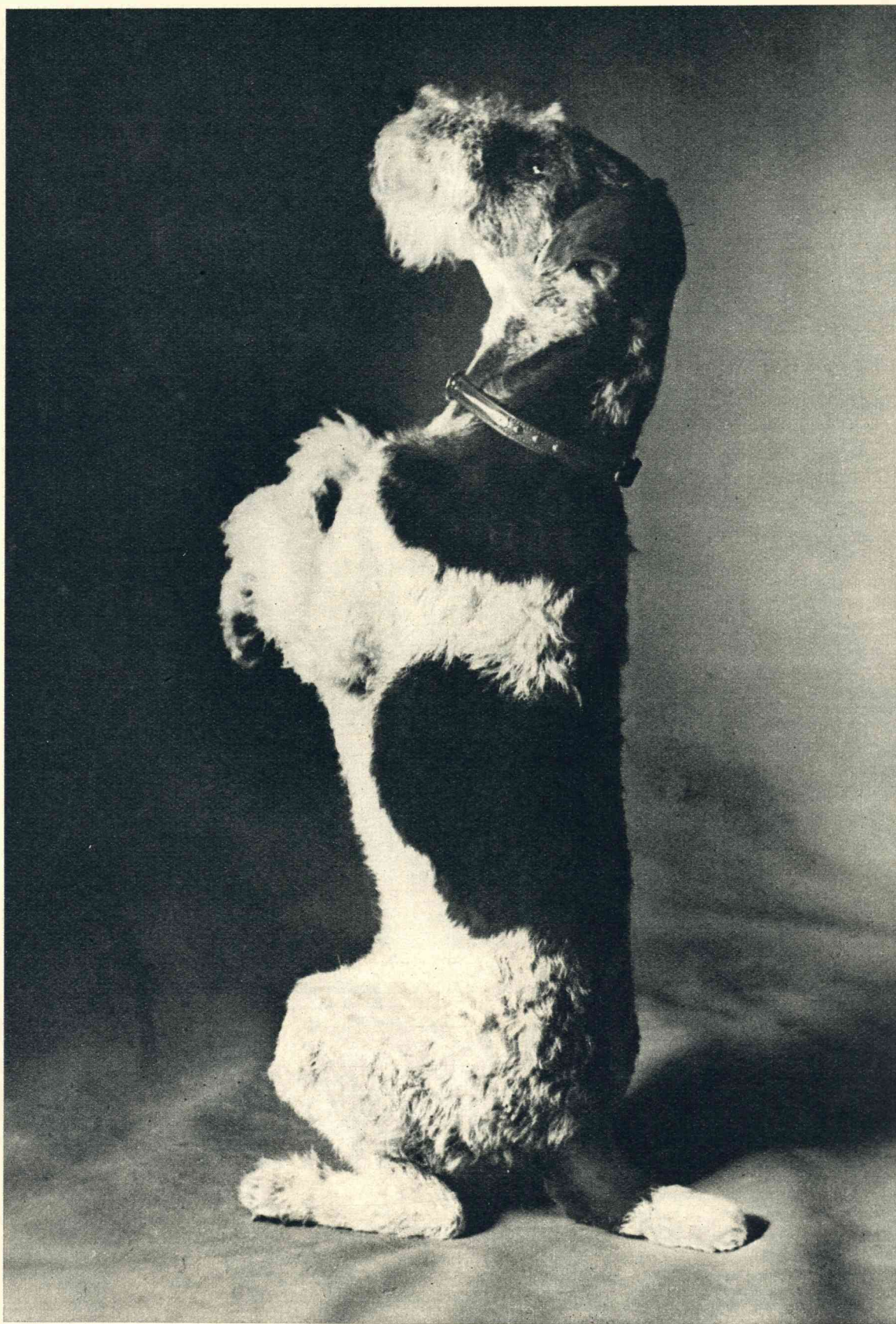
De wind rook nu naar avond en de tunnel in de bosschen voorbij 't erf, waar het pad doorliep, raakte vol groene schaduw. Meneer kermde tegen den eschdoorn en liet zijn kin op zijn pooten zakken, maar hield zijn blik gehecht aan dien verdonkerenden tunnel. Er was haast geen licht van den dag meer over, toen hij den wagen hoorde. De baas stopte op het erf en Meneer, luid schreeuwend van blijdschap, sprong tegen hem op toen hij het portier opendeed.

„Zoo jongen,” zei de baas met die stem, waar Meneer rimpeltjes in zijn rug van kreeg en week werd van vreugde. „Kijk eens — ik heb familie voor je meegebracht.”

Er kwam een dame uit den wagen, en een jongen. De dame lachte zacht, net zooals de baas vanmorgen lachte, toen hij de vrouwen in zijn pantalon perste.

„Zoo Meneer!” zei de dame, en Meneer z'n hart draaide om. Hij kwam op zijn buik naar haar toe — dat was de eenige manier om de hartelijkheid te beantwoorden in die warme, zachte stem.

De jongen was slank, nog niet groot, en hij had een sproetenneus en bruine oogen, en hij stond in den schemer onder den eschdoorn, kalm en ingehouden, maar Meneer zag best, dat er iets in hem spookte van binnen. Meneer keek denzelfden kant op als de jongen en zag, dat de baas de dame kuste. Snel

EVEN MOOI ZITTEN

verschoot de blik van den jongen en Meneer keerde beleefd zijn staart naar den baas en de dame, maar hij kon wel raden, door die jaloerse kneep in zijn eigen borst, wat de jongen voelde. Vertjoept, ging de baas nu al zijn tijd besteden om van de dame te houden, in plaats van van hem? Hij hief zijn kop op en zag, dat de bezorgde oogen van den jongen op hem neerkeken. Hij kwispelde aarzelend met zijn staart, hopend, vragend, heen, stil, heen, weer, stil, heen. De oogen van den jongen rimpelden een ietsje, met 't begin van een lachje. Meneer liet zijn staart een klein beetje geestdriftig worden. De jongen hurkte neer.

„Hond,” zei hij, en hij stak zijn hand uit.

Meneer likte de uitgestrekte vingers. In zijn borst deed de pijn om den baas geweldig zeer. De baas en de dame praatten onverstaanbaar. Meneer wou over zijn schouder heen naar ze kijken, maar hij bleef strak den jongen aanzien.

„Kom hier,” zei de jongen, en Meneer liep in zijn uitgestrekte armen.

De handen van den jongen waren zacht aan zijn ooren. Meneer liet zijn staart wild worden.

„Reuze,” zei de jongen en zijn armen sloten steviger om Meneer, voor hij opstond.

„Zeg,” vroeg de stem van den baas, „waar is Snor?”

Meneer keek met een schuldig gevoel naar den boom, waar hij haar 't laatst gezien had, maar zij kwam van de kelderdeur 't gras over springen, of ze de vraag van den baas verstaan had.

In een aanval van geestdriftige voldoening trachtte Meneer zichzelf aan stukken te kwispelen ten aanschouwen van hen drieën. Maar toen hij Snor kwam kussen, keek ze hem nijdig aan uit haar grijsgroene oogen en gaf hem een tik op zijn neus, voor ze door 't achterdeurpoortje schoot.

„Ik zou nog wat voor je meebrengen, hè?” zei de baas, pakjes uit den wagen delvend. „Lever!”

Meneer boog beleefd, knaagde snel en met toewijding aan den schoen van den baas en holde terug naar den jongen.

De dame was den baas aan 't helpen. De jongen, die den kant van 't bosch op had staan staren, boog zich snel neer en wreef Meneer over zijn kop.

„Dag hond,” zei hij. „Ik vind jou leuk.”

Met zijn staart en zijn oogen zei Meneer: „Ik vind jou ook leuk.”

Onder deskundige leiding leeren de dames de eischen kennen van het moderne vijvertje en zijn beplanting, het daarbij behorende rotstuintje en het onderhouden en verzorgen der gazons.

HET „HUIS TE LANDE” TE RIJSWIJK

Te midden van de bedrijvigheid, die ook van de moderne vrouw een groot gedeelte harer belangstelling opeischt, zijn er nog altijd tal van vrouwen en meisjes die zich voelen aange-

trokken tot de bloeiende, weelderige natuur en die haar ontwikkeling in hun kleiner of grooter tuintje op den voet willen volgen. Het „Huis te

Ook aan den smaak worden hoge eischen gesteld om de vele kleinere plantjes te rangschikken en de bonte kleurenmengeling te ordenen tot een harmonieus geheel, dat het oog bekoort en voldoet.

Lande”, het groote, mooi gelegen buitengoed, dat tevens is ingericht als tuinbouwschool, geeft hun, die zich wenschen te verdiepen in de geheimen van den wasdom der natuur, volop gelegenheid om in theorie en vooral in practijk de noodige ervaringen op te doen om later, hetzij als tuinarchitecte leiding en advies te geven, hetzij een eigen tuin deskundig te kunnen verzorgen.

Het werk aan de broeibakken, waar de jonge plantjes, die straks als pootelingen naar andere oorden zullen verhuizen, de aandacht vragen. De bakjes met peterselie- en selderijplantjes moeten zorgvuldig schoon gewied worden.

De beloning na veel moeite en zorg: het snijden van bloemen. Ook hierbij worden de noodige wenken gegeven.

Een wandelpad dat aan beide kanten is afgezet met allerlei vruchtboomen. De snoeren moeten op tijd gesnoeid worden en aangebonden en het is de taak der jeugdige cursisten dit op tijd en aan de hand van de noodige wenken te doen.

Een openluchtle in den bloeienden boomgaard.

Het is een bij uitstek praktische school, waar de jonge dames in nauw contact worden gebracht met alles wat, van ver of nabij, eenig verband houdt met tuinieren in den ruimsten zin van het woord. Ze leeren er — onder deskundig toezicht en voorlichting — omgaan met al de bouwmaterialen, die bij het aanleggen en onderhouden van tuinen noodzakelijk zijn; leeren er geleidelijk al die werkzaamheden verrichten, die hun verder tot leidraad zullen moeten dienen: snoeien, aanleg en onderhoud van gazons, van miniatuur vijvertjes, beplanten van borders, het bewerken naar vrije keuze en fantasie van kleine proefveldjes: die honderden belangrijke kleinigheidjes, die, als ze met liefde worden waargenomen, het tuinieren tot een waar genot maken.

Ofschoon de opleiding tot tuinarchitecte voorop staat, stelt het „Huis te Lande” ook voor die dames, die eenige noodzakelijke praktische kennis willen opdoen in de verzorging van eigen tuin, enkele stukjes grond beschikbaar, waar naar eigen inzicht kan worden geoefend en geëxperimenteerd.

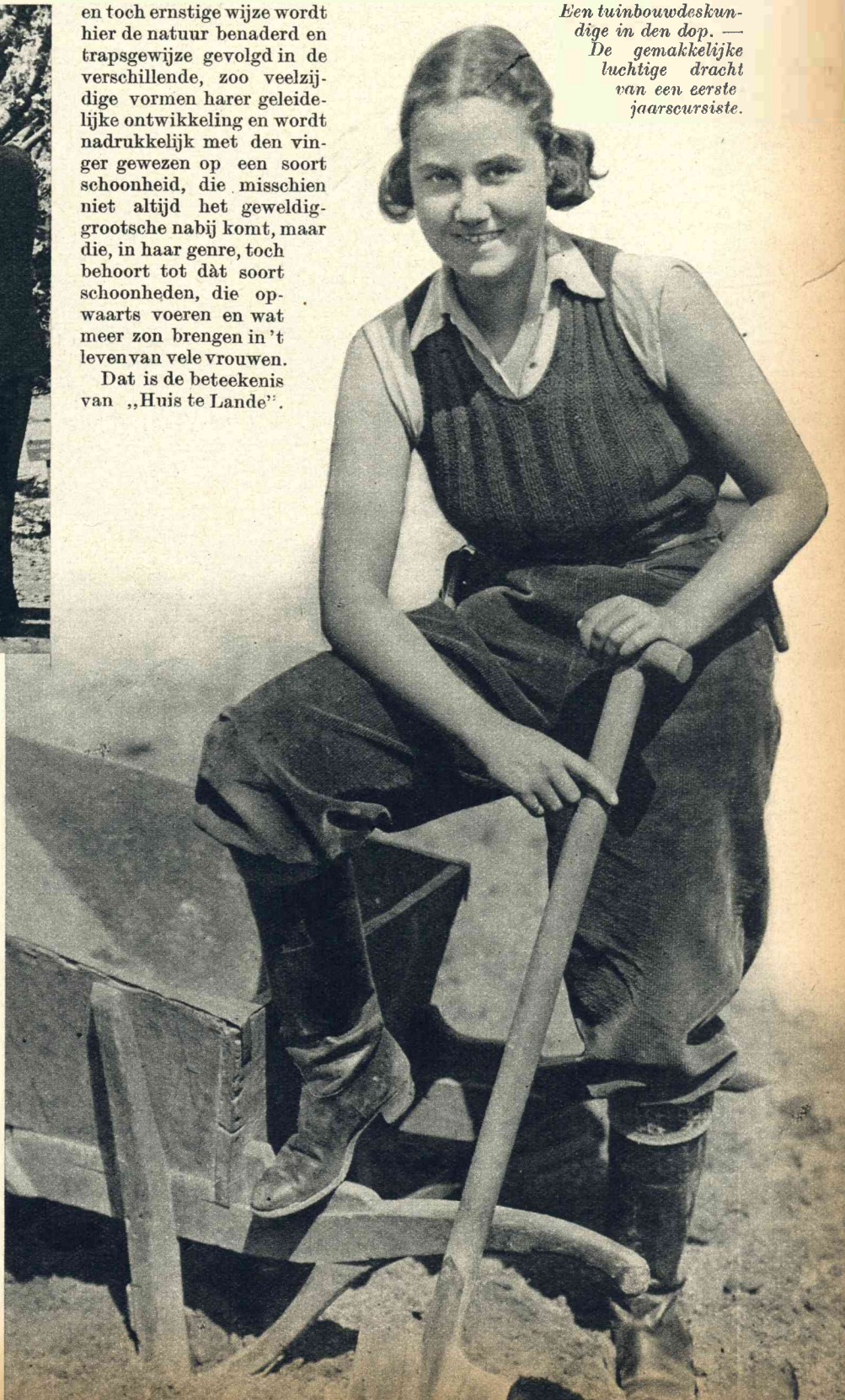
Dit is een aparte afdeling van het bedrijf. De cursisten leeren er alles kennen wat den plantengroei kan bevorderen of schaden, hoe ze 't moeten aanleggen om uit hun tuin te halen wat 'er uit te halen valt, m.a.w. hoe ze aan hun tuin de honderd percent genoeg zullen beleven, die zij er terecht van meenen te mogen verwachten.

Naast de noodige theoretische en praktische kennis doen de jonge dames er vooral die noodige dosis liefde voor het vak op, die tenslotte een zeer belangrijke factor vormt voor het latere welslagen. Ze oefenen en werken er met de zekerheid en het vertrouwen, dat de moeite, die zij zich thans getroosten, vroeg of laat rijke vruchten zal afwerpen, niet alleen voor henzelf maar vaak ook voor anderen. „Huis te Lande” is aldus ook op cultureel gebied werkzaam en vervult een taak, die op het leven van menig meisje en menige jonge vrouw een onuitwisbaren stempel zal drukken. Op gemoedelijke

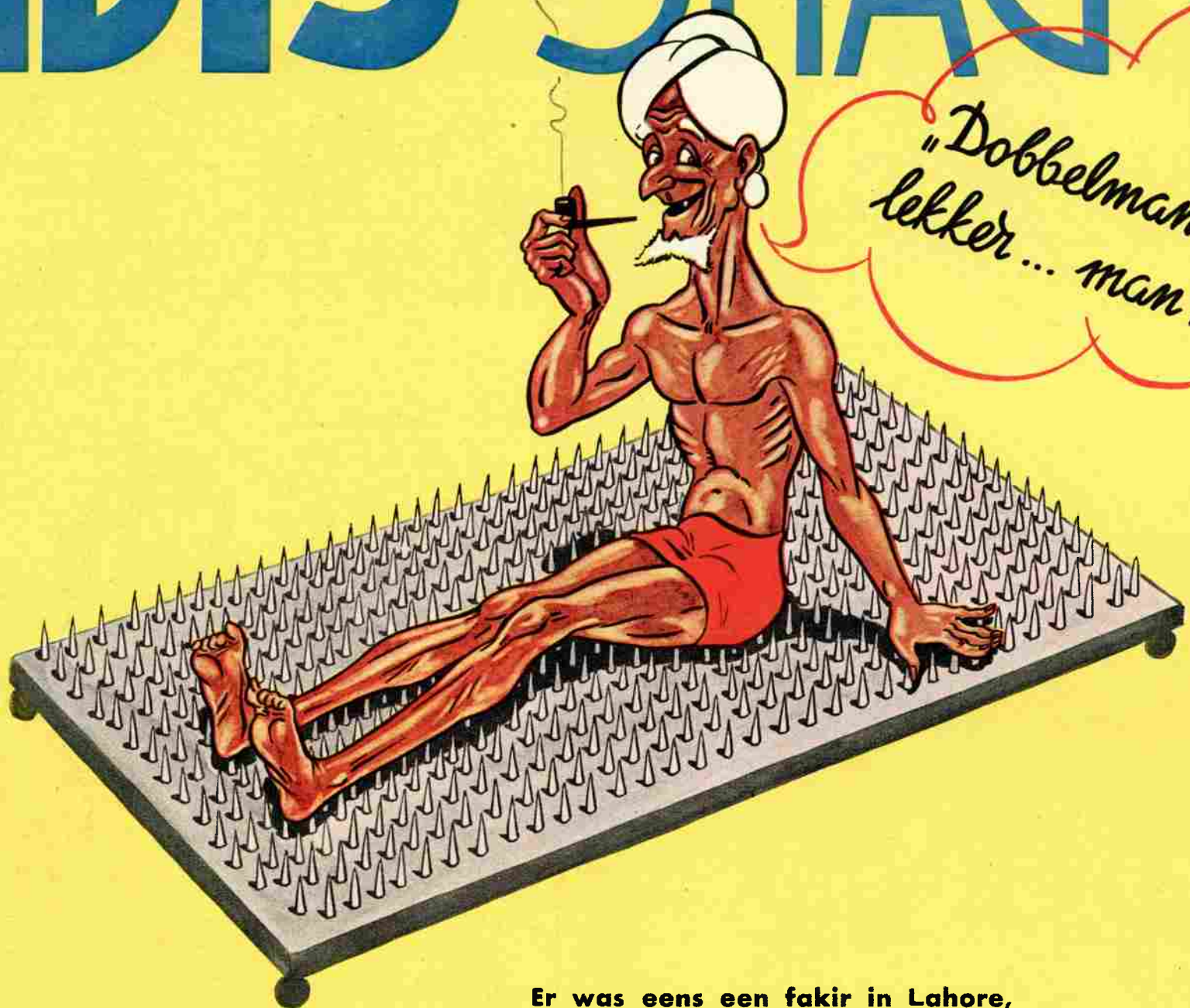
en toch ernstige wijze wordt hier de natuur benaderd en tragsgewijze gevolgd in de verschillende, zoo veelzijdige vormen harer geleidelijke ontwikkeling en wordt nadrukkelijk met den vinger gewezen op een soort schoonheid, die misschien niet altijd het geweldig-grootsche nabij komt, maar die, in haar genre, toch behoort tot dat soort schoonheden, die opwaarts voeren en wat meer zon brengen in 't leven van vele vrouwen.

Dat is de betekenis van „Huis te Lande”.

Een tuinbouwdeskundige in den dop. — De gemakkelijke luchtige dracht van een eerste jaarscursiste.

IBIS SHAG

Er was eens een fakir in Lahore,
Wien het leven niet erg kon bekoren.
Zijn eenige pret
Was zijn puntige bed
En zijn Ibis - knoop dat in Uw ooren.

1 De kleine Ton denkt diep en zwaar:
Hoe raakte hij toch vast, zóó raar?

2 Hij is blijkbaar zéér in moeilijkheid,
Zie, hoe het arme ventje schreit!

3 Maar neen, dat huilen geeft ook niet;
Met dénken komt men uit 't verdriet.

HET PROBLEEM!

OPNAMEN TE TILBURG

EEN INNERLIJKE STRIJD,
MAAR 'T EIND VERBLIJDT!

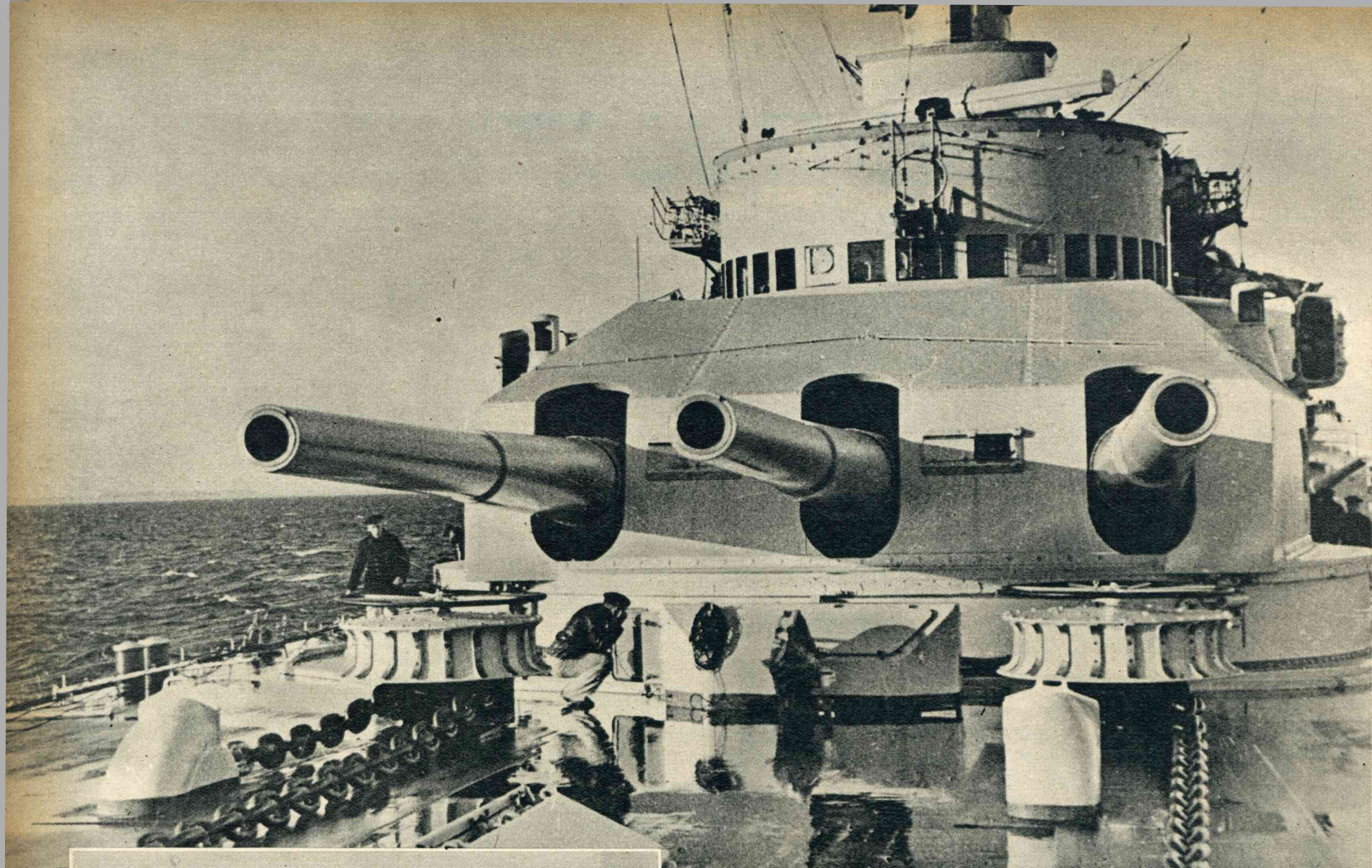
4 Hij wil het winnen, kost wat 't kost;
Zoo wordt hij van zijn pech verlost.

5 En wee hem, die 'm tegenstaat,
Men leest het op zijn kwaad gelaat.

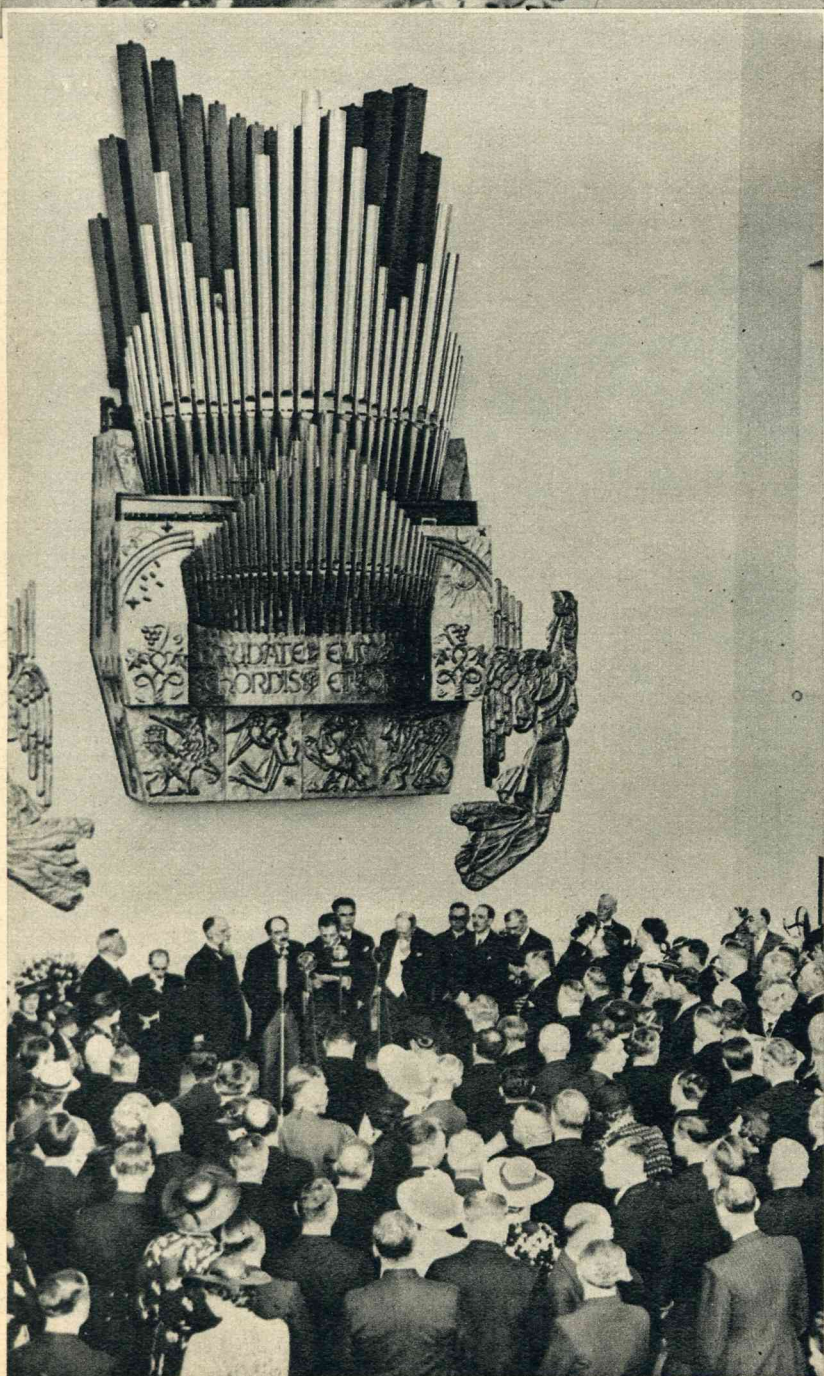
Ha, ha, gestreden is zijn strijd:
„'t Is voor elkaar,” lacht hij verblijd!

Het Duitse pantserschip „Deutschland“, dat nabij de eilandengroep der Balearen in de Middellandsche Zee door vliegtuigen der Spaansche regeering te Valencia gebombardeerd is, tengevolge waarvan 22 leden der bemanning het leven verloren en 60 werden gewond. Een foto van den 28 cm. geschutturen van het schip.

LAATSTE NIEUWS

De stratosfeer-ballon van den bekenden Belgischen professor Piccard is op 't vliegveld Zellik bij Brussel verbrand, eenige oogenblikken voordat de koene luchtvaarder een nieuwe vlucht wilde ondernemen.

In tegenwoordigheid van de ministers Gelissen en Slotemaker de Bruïne werd te Parijs het Nederlandsche paviljoen op de wereldtentoonstelling geopend.

Arbeid op het land

te Bemelen

Er is wel eens 'n tijd geweest, dat sommige snobben laag neerzagen op den boer, den landarbeider. Men mag verheugd zijn, dat die tijd, met zijn dwaze en minderwaardige meeningen, voorbij is. Er is natuurlijk ook geen reden om den landbouwer hooger te verheffen dan andere, talrijke nuttige werkers in de groote menschenmaatschappij. Maar een weinigje waardeering mag men zeker voor hem hebben en deze pagina is dan ook aan hem en aan zijn trouwen helper: het paard, gewijd, terwijl zij noest arbeiden of even uitrusten op het wijde veld, waarvan, met Gods hulp, zoo oneindig veel verkregen moet worden.

Een mooi gezicht, die werkers op 't land!

Links: De toekomstige boer.

Even tijd voor een praatje.

Op den breeden akker, onder Gods wijden hemel.

Links: En hier woont de boer.

Man en paard.

• Het mooie Duitschland

Königssee bij Berchtesgaden

BEIEREN — ZOMERVREUGDE!

Van Berchtesgaden tot Lindau strekt zich het Beierse landschap uit in schitterende pracht. Hooge bergtoppen, groene heuvels, wijde vlakten, nauwe dalen, vroolijke dorpen, rustige weiden, klaterende beekjes, donkere Alpenmeren met dennebosschen omzoomd, — waar zal men mee beginnen, welke namen noemen?

Hoe mooi is Berchtesgaden met de Königssee en welk een fraaie tegenstelling met dit landschap vormen de wijde vlakten van de Chiemsee. Hier ligt Herrenchiemsee, het lustslot van Lodewijk II, er tegenover Frauenwörth met het stille klooster onder eeuwenoude bomen.

Tegernsee en Schliersee hebben ook veel trouwe vrienden gewonnen. Tusschen prachtige hoogwouden en groene weiden strekken zich de wijde watervlakten uit. Zwijsend en grootsch staan de bergen erom heen. Hier liggen: Tegernsee, Rottach-Egern, Schliersee, Fischhausen, Jodbad Wiessee, Bayrischzell aan den voet van den Wendelstein.

Noemen wij verder nog het Werdenfelser land met Garmisch-Partenkirchen, het liefelijke Mittenwald aan den voet van den Karwendel en het Algauer land met de bekende kuuroorden Oberstdorf, Hindelang, Pfondten, Weissensee, Füssen en Schwangau — met de koningsloten. Beieren, heerlijk land om er de volle vreugden van den zomer te genieten.

Noord-Beieren

Bad Kissingen

200 Jaar Rakoscy-drinkkuur

natuurlijke koolzuur-, zoutwater-, mineraalmodder-, en stoombaden voor maag, darm, hart, bloedvaten, reumatiek, lever, gal, corpulentie. Concerten, theaters, tennis, golf, visschen, rijden. Reclameprospect. door het Duitsch Verkeersbureau, Amsterdam C, Kalverstraat 111. Verzending van bronproducten door Nederlandsch Bronnenbelang NV., Amsterdam.

STAATL. KURHAUSHOTEL Het eenige hotel met mineraalbaden in huis tegenover de Kurgarten.

HOTEL REICHSHOF Voornaam familiehotel

Nürnberg

Het „schatkamerij“ van het Duitsche Rijk. De stad van de „Meistersinger“ en van de Rijkspartijdagen

Juni—Juli: Nürnberger Feestspelen 1937 — opera's van Duitsche romantici.

WURTEMBERGER HOF 1e rangs familie hotel m. 250 bedden, vlak bij het Stat. Beste keuken

GRANDHOTEL 200 kamers, 100 baden, 40 boxen.

Nördlingen

Bezoek de levend. stad d. Middeleeuwen

Bezoek het 1000-jarige Dinkelsbühl

HOTEL DEUTSCHES HAUS met elk comfort. Kamers vanaf RM. 2.50. Garages.

HOTEL GOLDENE ROSE m. elk comfort. Garages.

Bamberg

een meesterwerk van Duitsche stedenbouwkunst. 60 km. van Neurenberg, Bayreuth en Würzburg.

München en de beiersche Alpen

München de stad van de Duitsche Kunst en het uitgangspunt voor de Beiersche Alpen verwacht ook U.

REGINA PALAST HOTEL Aan vier zijden vrij gelegen op de Maximiliansplatz. Een der mooiste wereldstadhotels. Aan den tijd aangepaste prijzen.

HOTEL „DER KÖNIGSHOF“ Eersterangs. Nabij het centraalstation. Grote ondergrondse garage aan het hotel. Prijzen vanaf RM. 4.50—6.50.

HOTEL „DEUTSCHER KAISER“ het geprefereerde, billijke grootsteedsche hotel bij het centraalstation en Starnberger Station. 530 bedden. „Kaisersuben“.

PARKHOTEL op alle kamers stroomend water. Prijzen v. 4 tot 8 Mark. Gaarne door Nederlanders bezocht.

HOTEL LEINFELDER rustig prijswaardig familie-hotel. Centraal gelegen.

HOTEL GRUNWALD rustig familiehotel aan het centraalstation. — 180 kamers, alle comfort.

Jodium & Zwavelbad

Beiersch Hoogland 736 M.

Wiessee a. d. Tegernsee

Sterkste jodium- en zwavelbronnen van Duitschland. Bad-, Drink-, en Inhalatiekuren bij aderverkalking, hartziekten, reumatiek, jicht, zenuwpijnen, klierziekten, ontsteking der slijmvliezen, vrouwenziekten. Prospectus en inlichtingen door het Duitsche Verkeersbureau, Amsterdam en de Baddirectie in Bad Wiessee.

PARK-HOTEL BRENNER gelegen in een heerlijk mooi park. Modern comfort, stroomend water, garage, tennisbaan. Prospectussen.

KURHEIM REX Hotel 1e klasse, 4 min. van jodium- en zwavelbad. Vraagt prosp.

Berchtesgaden-Königssee

Wen Gott will hat, den fällt er fallen in dieses Land.

v. Dichter Ludwig Ganghofer

GRAND-HOTEL EN KURHAUS mooiste ligging in Berchtesgaden. Gereduc. prijs. overeenkomstig de tijdsomstandigh. Prospectus op aanvraag.

KURHOTEL WITTELSBACH Voornaam familie-hotel.

HAUS GEIGER Het vooraanstaande hotel-pension. Groot eigen park. tennis-baan

Garmisch-Partenkirchen

de plaats van de Olympiade. Golf, Tennis, Zwemm., Rijden, Bergsport, 3 berg-banen

DR. WIGGERS KURHEIM verbonden met Familiehotel „DER KURHOF“ 1e klasse hotel, prachtig gelegen met schitterend uitzicht. Lange zonnedagen. Pens. vanaf RM. 9.— — RM. 14.— Vraagt prospect.

ALPENHOF-PARKHOTEL vooraanstaand Hotel, uitstekend centraal gelegen direct bij het Kurpark. Alle comfort. Prospectussen. Pension vanaf RM. 10.—.

GOLFHOTEL SONNENBICHLMooiste, zonnigste, rustigste ligging, gunst. condities, Pens. RM. 9.50 tot 15.50.

Mittenwald

926 M. Wie kent niet de scherpe rotspunt v. h. Karwendelgebergte, de uitgebreide bosschen en bergweiden, de stille heldere meeren? Tennis, Bad, roeien, berg beklimm. — volksdansen, boerentheater! Het hoog-alpine luchtkuuroord wacht op de gast uit Nederland!

HOTEL KARWENDEL Rustig hotel met allerbeste reputatie, alle comfort. Pens. v. 7.—. Prospectussen.

Walchensee

Beiersche Alpen 803 M. KURHOTEL POST, het toonaangev. hotel, onmiddellijk aan het meer. Kamers v. RM. 2.—. Pens. v. RM. 6.50.

Tegernsee

het Alpenkuuroord met reputatie. Reeds sinds 1000 jaar beroemd. 750 — 1264 M.

Rottach-Egern

Luchtkuuroord a. d. Tegernsee

Beiersche alpen, 740 M. b. zee, Strandbad, boschr. bergen, 38 Km vlakke wandelweg, Conco, Thoma-tooneel. Prosp.

Oberstdorf

Beiersche met de Nobelhornbahn de ideale zomerbadplaats in de Beiersche Hoog-Allgäu; zuivere berglucht, hoogtezon. Succesvolle kuren — prachtige tochten door het hooggebergte — sport — gemakkelijheden.

Hotel-pension RUBINHAUS, Oberstdorf, mooiste natuurpark.

BESUCHT THÜRINGEN DAS GÄHNHEIM DEUTSCHLANDS KAUFFTHÜRINGENS WERTERTEUONGHE

Thüringen

het groene hart van Deutschland

Bad Liebenstein

bij Eisenach, tot 15 Mei en v. 1 Sept. verlaagd kurtaxe. Hart, Basedow, Zenuw-, Bloedarm-, Bleek-, Vrouwenziekt., Rheum., Jicht, Stofwissel. Natuurl. minerale- en modder-bad. Drinkk.-H. geb. jaar geop. Prosp. No. 34 verstr. de Bad-Directie. Pauschaltur.-Klimatek.

Friedrichroda

Bad Salzungen

100 jaar kuuroord. — Concert, Theater — Modern zwembad. — 22—28 Juli 1937 Grote Feestweek

helpt bij ziekten der adembalingsorganen, bij Eisenach Asthma, emphysem, bronchitis, reumatiek etc.

HOTEL STADT. KURHAUS. Eersterangs familiehotel Voordeelige pensionprijzen. — Nieuwe leiding. J. KUPFER. Prospect.

door sout, modder, pneumatische kamers, Inhalaties, gradeerwerken enz.

HOTEL LANGE modern kurhotel met natuurtuin 1e rangs volledige pension van RM. 5.— tot RM. 6.50.

De Warburgstad Historische Bach-, Luther- en heilige Elisabeth-plaatsen. Prosp. door het Duitsch Verkeersbureau, Amsterdam en Verkeersveren Eisenach.

SANATORIUM TANNENHOF voor inwendige en Sanitätsrat Dr. med. Bieling zenuw-ziekten

Verkeersbureau, Amsterdam en Verkeersveren Eisenach.

Oberhof

Thüringen 800-1000 M. Zomer- e. Wint.-kuurpl. Golf, Tennis, Zwembad.

Schwarzburg

Luchtkuuroord voor rust en ontspanning.

De 4 Cultuursteden aan de Rijksautobaan tusschen Rijn en Bergstrasse

Frankfurt

De Kies- en Kroningspl. v. de vroeg. Duitsch keizers, waarheen eens Willem v. Oranje en Egmond d. kronings-ordetekenken brachten; de stad van de goetiek en Goethe, van het Duitsche handwerk, de „I. G. Farben“ en de wereld-Zepelin-Haven. Wereldberoemde „Römerberg-Festspiele“ v. 1. Juli tot 31. Aug.

Worms

aan den Rijn op 15 km v. d. auto-weg (Zubringerstr.). Wereldb. als de Nibelungen-, Dom- en Lutherstad. Gebortelpl. v. d. echten „Liebtraumlich-Wijn.“

Mannheim

Een koninklijke toegangsweg v. den Rijksautobaan voert U in deze schoone en gastrijke stad aan den Rijn en Neckar, met haar mooie Barockbouwerken uit den Kurfürst.-tijd en met het grootste Duitsche slot.

Heidelberg

aan den Neckar, oudste Universiteit van Duitschland, sinds de tijden van Willem v. Oranje m. de Nederland verb. Oude kunstmon. verkond. een verled. rijk aan gebeurt, gr. nieuw schepping v. e. wilskracht heden. De stad der Duitsche romantiek, bestemd tot tooneel der Rijksfeestspel. 187-22/8.

Karlsruhe

de mooie klassieke „Waaier“ stad met de heerlijke parken, haar kunstschatten en het pracht. Rijnstrandbad verwacht U

oud FRANKFURT

Frankfurt, de Keizer- en Goethestad, bezit de onvergankelijke pracht van een rijk verleden. Als meest treffende getuigenissen staan daar het heerlijke Raadhuis, de Römer en de Dom. Wie gevoelt niet bij het verwijlen op den ouden, eervolrijken Römerberg nog iets van den glans en de pracht der Keizerskroningen, welke hier vroeger gehouden werden. Het zorgvuldig in stand gehouden geboortehuis van Goethe, de trots der burgers van Frankfurt, wordt door iedereen bezoeker met een zekeren schroom betreden. Wanneer U door de slingerende steegjes en straatjes loopt, over de oude brug, die trots haar bogen over de rivier spant, krijgt ge een duidelijk beeld van de cultuur en geschiedenis dezer stad. Een bezoek aan Frankfurt zal U een mooie herinnering rijker doen worden.

60% REDUCTIE

op de biljetten der DUITSCHE SPOORWEGEN DUITSCHLAND voor ELKE WILLEKEURIGE reis NAAR en DOOR

Inlichtingen en prospectussen over Toerisme in Duitschland worden verstrekt door de Reisbureau en door het

DUITSCH VERKEERSBUREAU AMSTERDAM Kalverstraat 111

EERLIJK DUURT 'T LANGST

door M. Hellinger

De oude Brown sloot zorgvuldig de deur van z'n gemeubileerde kamer. Zijn bleek gelaat zag er witter uit dan ooit; zijn mond zakte voortdurend open en zijn handen beefden, toen hij het kleine valiesje op het bed legde. „Eindelijk!” mompelde hij, „nu 'ns gauw zien wat er in zit. Als iemand zó iets in een ondergrondse achterlaat, is 't meestal geen dubbeltje waard.”

Hij morrelde wat aan de sluiting en het valies ging open. Er lagen papieren in en een hardleeren doosje dat hij openmaakte. Toen snakte de oude Brown naar adem, want in het doosje glinsterden vijf diamanten ringen hem tegen. Hij ging op den rand van zijn bed zitten, keek naar de deur en vloog er heen om ze te sluiten. Nadat hij een poosje heen en weer had geloopt, nam hij het valiesje op, zette 't weer neer en voelde zijn hart bonzen tot in zijn keel. Wat te doen? De ringen houden? Dat was diefstal. Ze teruggeven? Dat was dwaasheid! Hoe kon hij trouwens weten wie de rechtmatige eigenaar was? Hij zocht in een zijvakje en vond er een kaartje met een adres er op van: „Robert Horton, 796 Oost, 42ste Straat, New York stad.”

De oude Brown voelde zich verslagen. Nu was het niet meer mogelijk de juweelen te houden. Of toch? Niemand wist immers dat hij ze had en niemand kon hem met den vinger nawijzen!

Was hij een dief? Dat woord brandde hem in de ooren, want hij was de zoon van een vader en een moeder die nog nimmer van het rechte pad waren afgedwaald. Nu hij op het punt stond den eersten stap te zetten op het hellende pad, was hij in tweestrijd met zichzelf. Hij had 'n baantje, ergens in een groot warenhuis, een baantje waarin hij zich kon afsloven van den vroegen morgen tot den laten avond. Hij had geen verwanten en dit was toch de kans van zijn leven. De kans om al die diamanten aan den man te brengen en een rustigen, veiligen levensavond tegemoet te zien. Die diamanten betekenden: tabak voor zijn pijp, versterkend voedsel, een paar warme pantoffels, een groentetuintje en nog zoo veel dingen meer, die hij tot nog toe had moeten ontberen.

Zijn geweten liet hem niet met rust en waarschuwde hem telkens, dat hij een dief was; hij zag zijn moeder droevig verwijtend het hoofd schudden en hoorde de stem van zijn vader, die hem toefluisterde: den weg van eerlijkheid en oprechtheid te blijven bewandelen.

De oude Brown veegde die visioenen weg. Zweetdruppels parelden op zijn voorhoofd, terwijl hij in elkaar gedoken op zijn bed zat. Hij dacht en piekerde, berekende de kansen en het was zeer laat geworden, toen zijn besluit vaststond en de oneerlijkheid het van hem won.

Hij was besloten den gulden middenweg te bewandelen, één van de vijf diamanten ringen te houden en de andere vier met de papieren terug te zenden. Die eene ring kwam hem zijns inziens toe als belooning. Hij zag wel kans er een paar honderd dollar voor te krijgen in het winkeltje van den een of anderen

heler, en hij kon het pakje gemakkelijk terugsturen zonder vermelding van het adres van den afzender.

Hij wikkelde het valiesje in een stuk pakpapier, schreef er met groote drukletters den naam van den eigenaar op, bond er stevig touw omheen en postte het den volgenden morgen op het hoofdpostkantoor. Toen hij weer thuis was, verborg hij den diamanten ring onder het vloerkleedje en ging naar kantoor.

In den ondergrondschen trein voelde hij zich vreemd te moede. Hij verbeeldde zich dat de menschen hem argwanig aanstaarden. De oude Brown probeerde hen eveneens strak aan te kijken, maar hij kon het niet volhouden en moest z'n oogen neerslaan. Alsof er honderd politie-agenten hem achterna zaten, rende hij in het eind-station de lange trappen op naar boven.

In het warenhuis voelde hij zich niet op zijn gemak. Hij had den indruk dat iedereen op hem lette en toen hij, gezeten voor zijn adresseermachine, het ratelend getik hoorde, beluisterde hij er telkens opnieuw de woorden in: „dief... dief... dief!”

De oude Brown voelde zich loom en moe en bevend veegde hij het zweet van zijn voorhoofd. Een der chefs had hem al een paar keer bezorgd aangekeken, kwam naar hem toe en bleef achter zijn stoel staan.

„Hallo, Brown,” zei hij deelnemend, „hoe kom je aan die kringen?”

De oude Brown sprong op alsof hij door een weesp was gestoken en riep woest: „Ringen? Wat bedoelt u? Ik heb in mijn heele leven nog nooit een ring bezeten. Ik zweer het u... ik... ik...”

De chef schudde het hoofd en glimlachte.

„Wind je toch zoo niet op, Brown. Ik heb het heelemaal niet over ringen, maar over die donkere zware kringen onder je oogen. Je ziet er net uit of je den heelen nacht hebt doorgeboemeld.”

Toen het middag werd ging de oude Brown lunchen. Hij zag er op zijn minst vijf jaar ouder uit dan hij werkelijk was. Hij slofte naar een kiosk en kocht een krant, die hij ergens in een verborgen hoekje ging staan lezen. Zijn oogen dwaalden af naar de rubriek van verloren en gevonden voorwerpen.

Ja, waarachtig, daar stond het! Op van de zenuwen, begon Brown de nogal uitvoerige advertentie te lezen.

„Verloren. Tusschen de 14de en de 42ste Straat, in den ondergrondse van de Lexington Avenue, een zwart leeren valiesje inhoudend vijf diamanten ringen ter waarde van 7.500 dollar en eenige zeer belangrijke officiële stukken. Terug te bezorgen aan Robert Horton, 796 Oost, 42e Straat, New York stad. Genoemde stelt er prijs op de papieren zoo spoedig mogelijk terug te ontvangen en verzoekt den eerlijken vinder de vijf ringen te behouden als vindstersloon...”

De oude Brown voelde zijn knieën knikken en met de krant in de vingers zakte hij bewusteloos tegen de keien.

KENT U DEN HARZ?

Dit gebergte in het hart van Duitschland, met de Duitsche geschiedenis nauw verbonden en rijk aan historische bouwwerken en plaatsen, is een bezoek overwaard. Geen Duitsch middelgebergte kan een zóo groote afwisseling aan landschappen aanwijken: juist de veelzijdigheid van den Harz is het meest karakteristiek. Slechts wie de grootsche rotspartijen van het onvergankelijk schoone Bodedal met zijn meer dan 200 m. hooge wanden en rotspunten gezien heeft, wie over de fluweelig groene, met bloemen bezaaide grasvlakten van den Oberharz gewandeld heeft, zijn longen vullend met de frissche geuren van wouden en wei, wie de oude, droomerige bergstadjes in den Harz of de rondom aan den voet gelegen steden met haar beroemde namen bezocht heeft, wie — om de kroon op het werk te zetten — de oerwouden van den Brocken en zijn aan zeldzame planten zoo rijke hooge venen doorschreden heeft, slechts hij mag zeggen, dat hij den Harz kent, den Harz, het schoonste middelgebergte van Duitschland!

De Harz biedt alles om u ontspanning, rust en herstel te verschaffen. Ge kunt er logeeren in rustige, idyllische hotels en pensions, maar ge vindt er evenzeer het moderne gezelschapleven en amusement in schitterende hotels van den allereersten rang.

Van de bekende plaatsen noemen wij Bad Harzburg, Goslar — de 1000-jarige Keizer- en Rijksboerenstad, het even oude Quedlinburg, Wernigerode, Hahnenklee, Altenau, Thale.

Bodekerl met Rosstrappenrots

Het Land om den Bückeberg **Weserbergland Niedersachsen**

Bad Bentheim

De Nederlandsche Zomerkolonie over de grens

Rheumatiek — Neuralgien — Gewrichtsontstekingen — Kurhotel midden in het Kurpark. Gunstige prijzen. Directe sneltrein Amsterdam (Rotterdam) — Bentheim. Inlicht. Duitsch Verkeersbureau Amsterdam en Fürstliche Badeverwaltung Bentheim (Hannover).

Bad Eilsen

in het Weserbergland bij Bückeberg, Modder- en zwavelbad tegen Rheumatiek, licht, Ischias, vrouwen- en huidziekten

DE FÜRSTENHOF Pens. RM. 9.— 14.—, BADEHOTEL Pens. RM. 7.— 10.—, DEPENDANCE GEORG-WILHELM-HAUS Pens. RM. 5.50 — RM. 7.50

Bad Pyrmont

hart-, bloed-, vrouwenziekten, rheumatiek

KURHOTEL, Pension RM. 9.50 tot 13.—
SANATORIUM SCHÜCKING Staal- en modderbaden in h. hotel. Pension RM. 8.— 12.—, Pauschaalkuur-prijzen. Vraagt prosp. Dir. Geneesh.: Dr. Schücking.

Hannover een geliefkoosd reisdoel

voor bezoekers uit Nederland wegens de gunstige verbindingen naar den Harz, de Wezer en het bergland van Lippe, verrast de reizigers dit jaar met een bijzondere bezienwaardigheid. De vroegere koninklijke tuin van Herrenhausen, de eenige groote parkaanleg van de Barok-periode in Duitschland, die als onvervalscht document van de tuinafgeschiedenis uit dien tijd is behouden gebleven, is hersteld in den toestand van zijn grootsten bloei, waarin hij zich omstreeks 1720 bevond. Wie met zijn auto door Duitschland reist, heeft thans de mogelijkheid, op weg tusschen Hannover en Berlijn gebruik te maken van den nieuwen Rijksautoweg. Met een lengte van 226 k. m. is dit het langste traject, dat tot dusver in Noord-Duitschland is gereed gekomen. Inlichtingen en Prosp. bij Duitsch Verkeersbureau. Amsterdam, en de Verkeersverein Hannover, Prinzenstr. 5.

Harz

Bad Harzburg

Geneeskrachtig bad voor chronische catarrh van luchtwegen, maag, darmen, gal, stofwisselingsziekten (scroflose), zenuwziekten.

Klimaat-Kuuroord 300-500 M. boven zee. | Sport. In alle jaargetijden groote tournooien 130 K. M. pracht. verzorgde boschwandweg. | Kabelzweefbaan op den 500 M. hoog. Burgberg Bad Harzburg bijzonder geschikt als beginpunt voor Harz-reizen.

Directe Treinverbindingen Nederland - Bad Harzburg.

HARZBURGER HOF het mooiste hotel in den Harz, groot eigen park, ligging nabij bosch, zwembad

BODES HOTEL Pension vanaf RM. 8.—

PALAST-HOTEL KAISERHOF 100 bedden

HOTEL RADAU in alles eersterangs! P. v. RM. 8.—. Eig. Park, Garage. Eigen. H. Fr. Fründt.

HOTEL RHEINISCHER HOF zeer modern ingericht, het mooiste gelegen. Pension vanaf RM. 7.—

HOTEL VIKTORIA Het behaaglijke familie-hotel, ook voor toeristen. Elk oomfort. Pension vanaf RM. 7.—

KURHOTEL JULIUSHALL groot park, P. v. RM. 7.50

VILLA EYSSEL Nabij Kuurinr. Pens. van RM. 5.—

HAUS RICHTHOFEN mod., bij Kurhaus, P. v. RM. 6.50

Sanatorium „Am Burgberg” Biologische kuurinrichting en levensschool. Diët en physicaal geneeswijze. Psychotherapie. 2 artsen, 1 vrouwelijke arts. Algeheele leiding: Dr. med. K. Strüncmann.

HAUS SCHLEMM b. Kurhaus, 1e rangs. P. v. RM. 7.50

Goslar

de 1000-jarige Keizer- en Rijksboerenstad in d. eeuwig groen. kranen v. h. Harzgebergte, noodigt U uit! haat te bezoeken. Pracht. bouw en kunstmonument. v. een groot Duitsch veried. Heerl. bergwouden liggen tot vlak voor de stad en nood. tot kl. en groote wandeling. Directe sneltrein Amsterdam-Goslar. 7 uur sporens. Pension in hotels voor alle eischen 4.—, 5.— en 6.— tot 8.— RM

Prosp. door Duitsch Verkeersbureau Amsterdam en Verkeersamt Goslar (Harz) KLOSTER FRANKENBERG, Geillust. prospect. Dir. sneltrein Amsterdam — Goslar Pens. RM. 5.50 — 6.50

Het 1000-jarige Quedlinburg

de stad van Koning Heinrich I., bekend als een der grootste en belangrijkste bloemensteden, is met haar wondermoete, oude historische bouwwerken een van de mooiste steden van Duitschland.

Wernigerode

Begin van alle uitstapjes in den Harz. Ideaal vakantie-verblijf. Doorgaande wag. Amsterdam-Wernigerode. Prosp. in de Nederl. taal door Duitsch Verkeersbureau Amsterdam en Verkeersamt Wernigerode (Harz).

Hahnenklee (Harz)

Herstel- en klimaat-kuuroord. - Boschmeer - Strandbad, Tennis, goll. Prospectus in de Nederl. taal

Altenau

Oberharz 572 m, Lucht-kuuroord en winter-sportplaats. Inlichting. en prospectussen Städt. Kurverwaltung.

Thale

HOTEL ZUM WALDKATER l. h. Bode-dal. Pens. v. RM. 5.—. Kamers vanaf RM. 1.50. Eigen.: Georg Löbsack.

De uniformen en de uitrusting van 't Bulgaarsche leger herinneren nog sterk aan den Russischen invloed. Rusland was namelijk Bulgarije behulpzaam in en na den strijd tegen de Turken.

Het symbool van de naïeve vaderlandsliefde der Bulgaren in hun strijd tegen de Turken, thans zestig jaar geleden, is het houten kanon, vervaardigd uit kerseboomen. Een origineel kanon bevindt zich nog in het ethnografische museum te Sofia. Onderstaand kanon is slechts een imitatie en staat op de markt te Klissura, een dorpje dat in den oorlog tegen de Turken een groote rol heeft gespeeld.

BULGARIJE

In het ethnografische museum te Sofia, de hoofdstad van Bulgarije, staat een houten kanon, vervaardigd van een prachtige kerseboom uit een of ander Bulgaarsch dorpje. Dit kanon is een voorbeeld van de naïeve vaderlandsliefde, waarmee de Bulgaren zestig jaren geleden den strijd aanboden tegen de overheersching der Turken, in een tijd dus, dat de landen van West-Europa hun legers reeds lang hadden uitgerust met machinegeweren en dergelijke moderne oorlogswapenen! Toch verliep hun oorlog succesvol en sinds zestig jaren is Bulgarije, dat in zijn roemvolle verleden heel wat uitgestrekter was dan thans, wederom een onafhankelijke staat.

Nog steeds vormt de landbouw het hoofdbestaan van het land. Sofia, de eenige groote stad, doet alleen in het centrum aan 't beeld van een wereldstad den-

ZESTIG JAREN ONAFHANKELIJK

confectionneerde dracht der centrumbewoners.

Voor al op het platteland, in 't hart van het Balkangebergte, laat zich het bekoorlijke en nogal afgesloten Bulgaarsche volksleven 't best bewonderen.

Bijzonderen glans hebben de overblijfselen van de Turksche overheersching: zooals de moskeeën met de spitse minarets of de Turksche kleederdrachten, die hier nog ongedwongen standhouden... terwijl men in Turkije zelf alle mogelijke middelen aanwendt het land en het volk een Westersch aanzien te geven!

Uit dit oogpunt ook zal het Bulgaarsche platte-

ken. De voorsteden hebben reeds een dorpsch en typisch landelijk karakter. De boulevards van Sofia leveren daardoor ook een mengelmoes op van schilderachtige kleederdrachten naast de ge-

land op den duur een bijzondere historische merkwaardigheid gaan worden, zooals de hierbij afgedrukte foto's trouwens reeds getuigen.

Op het platteland van Bulgarije zijn nog zeer sterk de sporen der Turksche overheersching te bespeuren, zoowel in kleederdrachten als in bouwwerken. Onderstaande foto werd genomen in een Mohammedaanschen slagerswinkel te Karlowo.

Een foto uit 't beroemde „Dal der Rozen" tusschen het Balkangebergte en de Sredno Gora. Deze streek is wereldbekend om haar rozencultuur. Een Bulgaarsche rozenplukster. Zij beweegt zich nogal vrij tusschen de dorens!

EEN INDUSTRIE GEBOUWD OP EEN MAAGKWAAL

Ik kan me levendig voorstellen, dat liefhebbers van zwemmen den walvisch bv. benijden om het gemak en de willekeur waarmee hij de zeeën kan doorklieven met zijn machtige vinnen. Dat is ongetwijfeld een voordeel, maar een groot nadeel is: dat de walvisch al te zeer gesteld is op een lekker hapje en vooral dol is op inktvisschen, vooral op de zoogenaamde pijl-inktvischen. De kalkvormige rugplaat dezer dieren is voor de maag der walvissen echter weer een leelijke handicap, want rondom deze onverteerde massa vormt zich een soort graveel, dat men later grijzen amber noemt. Men vindt het niet alleen in de maag, maar ook in de darmen, waar deze stukken een soort ketting vormen van allerlei stukjes die 15 tot 70 pond wegen.

De walvisch is heelemaal niet gesteld op dien inhoud en het lukt hem soms die lastige dingen kwijt te geraken. Dan blijven ze drijven op de golven, jarenlang soms, totdat ze hier of daar op de kust worden geworpen. Door het voortdurend omspoelen met zeewater en het bleeken van de zon wordt deze uitgestooten amber eerst grijs en daarna zelfs wit, maar in het lichaam van den walvisch zelf is hij zwart. Een zieke walvisch kan een voordeel beteekenen van 50.000 dollar, alleen aan grijzen amber. Men is er tot nog toe in geslaagd kunstmatig parels te vervaardigen, maar het is nog niet gelukt op dezelfde manier grijzen amber te produceeren. Die grijze massa is voor de parfumindustrie van ontzettend groot belang, want al onze lichte parfums zouden onmiddellijk vervliegen, als de vluchtige geur niet werd vastgehouden door de amberstof. Amber heeft nu juist die opvallende eigenschap: dat hij gemakkelijk den geur der omringende stoffen aanneemt en vasthoudt, hoedanig die stof ook zij, en men kan gemakkelijk begrijpen, dat juist die eigenschap voor de parfumindustrie van de allergrootste beteekenis is. Grijze amber is niet aan een vasten prijs gebonden, omdat deze stof uiterst ongeregeld in den handel komt, doch meestal is de prijs zoo hoog dat het voor sommigen wel de moeite waard is de stof te verwerven. De echtheid kan echter gemakkelijk achterhaald worden, doordat de zuivere stof oplosbaar is in heeten alcohol en bij het doorboren met een heeten metaaldraad overal een uniforme vette dichtheid heeft. Als grijze amber opgelost wordt in alcohol, verkrijgt men een nieuwe stof die men „ambreïne” noemt en die zeer veel ge-

likenis vertoont met de cholesterine, die men in het menschelek bloed vindt. Zoodra de oplossing tot afkoeling komt, zet zij zich af in schitterende witte kristallen kegeltjes.

Echte amber kan niet worden opgelost in water, heeft een lichtgrijze kleur met afwisselend lichte en donkere strepen of vlekken, is ondoorzichtig en vertoont op de breukvlakten van gebroken stukken een bladerige of korrelige structuur. Vroeger gebruikte men grijzen amber ook voor allerlei zenuw- en maagziekten.

Het spreekt vanzelf, dat, sinds de moderne industrie haar vischschepen heeft ingericht tot drijvende fabrieken, die de oceanen afstroopen en leeghalen, op zoek naar walvissen en andere traanhoudende dieren, de kans dezer vischsoorten, om „ziek” te worden en ambergrijs af te zetten, langzamerhand kleiner wordt. En ofschoon thans, na de laatste overeenkomst, de vangtij beperkt is tot negentig dagen en elke traanfirma maar een beperkt aantal booten mag uitzenden, blijft er toch nog redelijke vrees bestaan, dat vroeg of laat de moderne parfumindustrie naar het een of ander ersatzproduct zal moeten uitzien.

Ambergrijs wordt in drijvende toestand aangetroffen op de kusten van Brazilië en Madagascar, Afrika, Indië, China, Japan en de Molukken, maar het meeste ambergrijs, dat Europa bereikt, schijnt toch afkomstig te zijn van de Bahama-eilanden. Het opkopen van deze kostbare stoffen vereischt wel eenige bijzondere kennis, oplettendheid en vooral voorzichtigheid om niet bedrogen uit te komen en daarom is het niet te verwonderen dat het meestal specialisten zijn, die zich belasten met het opkopen van amber, juist omdat er wel eenige ervaring met dien aankoop is gemoeid. Wie amberstukken koopt, moet vooral letten op de kern, het z.g. klokhuis van het stuk, want de rest kan allerlei onaangename verrassingen verbergen, zoowel wat betreft volume als inhoud. Er kunnen namelijk tal van luchtzakken of luchtblaasjes in voorkomen of minderwaardig materiaal en zeker zit er een min of meer groote massa water in het midden.

Grijze amber is vrij zeldzaam, omdat het soort vischen, dat zich in het bezit dezer kostbare stof kan „verheugen”, betrekkelijk beperkt mag genoemd worden. Walvissen, die aan de zoogenaamde amberziekte lijden, bereiken nooit een hoogen leeftijd. Een doode walvisch blijft natuurlijk eenigen tijd op de golven drijven, maar tenslotte gaat hij onherroepelijk naar den kelder en neemt den verborgen schat met zich mee.

Het dier heeft er natuurlijk geen flauw benul van, dat de oorzaak van z'n maaglijden den verijnden smaak der moderne dames ten goede zal komen. En zij, die de heerlijke aroma's opsnuiven, beseffen vermoedelijk niet eens, dat die heerlijke gewaarwordingen der reukzintuigen gegrondvest zijn op de kwaal van een ouden tobberd van een walvisch.

Heeft U er fotografisch de juiste kijk op?

De fotokunstenaar bezit deze. Ook u kunt evenwel artistieke opnamen maken. Het sterk verlichte beeld op het matglas helpt u en leidt u als een onzichtbare fotoraadsman!

Rolleiflex Rolleicord

de spiegelreflex
camera's met het overtuigende zoekerbeeld.

Vertegenwoordigster: **ILFORD SELO N.V.**
Amsterdam C., Plantage Middenlaan 20a-b

Ja-er zijn talrijke redenen

**waarom Ovomaltine
als versterkings-
middel de eerste
plaats inneemt.**

Ontelbaar velen over de geheele wereld gebruiken regelmatig Ovomaltine, omdat het bewezen is, dat Ovomaltine als bron van kracht en gezondheid niet wordt geëvenaard. Het is het versterkingsmiddel bij uitnemendheid.

Na een kortstondig gebruik bemerkt U reeds, hoe Uw oude veerkracht terugkeert, hoe U opleeft, hoe Uw kinderen opfleuren en een gezonde bloos hun wangen weer gaat sieren.

Ovomaltine bracht in vele huisgezinnen nieuwe gezondheid, maakte vele zwakke kinderen tot sterke levenslustige menschen. Ook bij U kan Ovomaltine die weldaad verrichten.

ENKELE BEWIJZEN.

Als K. L. M.-vliegtuigen der Holland-Indië-lijn hebben Ovomaltine aan boord.

Op de officiële men's voor de deelnemers aan de Olympische Spelen 1932 en 1936 stond Ovomaltine vermeld.

OVOMALTINE

meer levenskracht

Bij apothekers en drogisten in busjes van 60 cent af

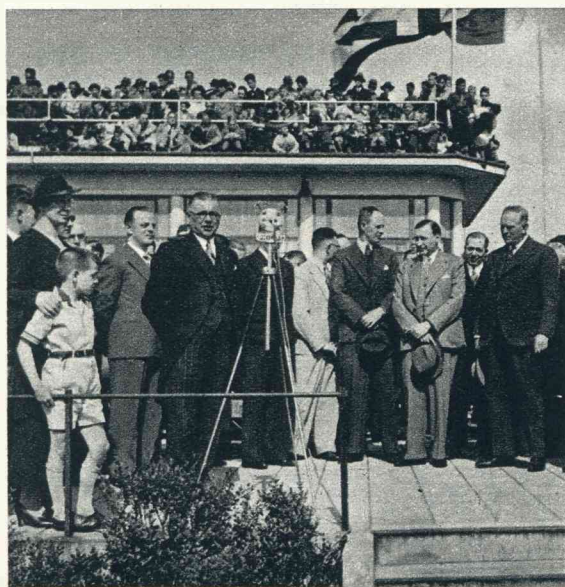
Vogels van diverse pluimage.

GROOT VliegFEEST IN ONS ZUIDEN

Vreugde op „Welschap” te Eindhoven

De heer Slot in zijn „Scheldemus”.

Burgemeester van Dijk houdt een rede.

Het vliegen werkt nog steeds kleurig op de menselijke verbeelding. Misschien zijn de bewondering en het enthousiasme niet zoo fel meer als in 't begin der vliegerij, toen we met een verwondering, die aan verbazing, ja, verbijstering grensde, den stalen vogel zagen „rijden” over het groene veld, waarvan hij zich plotseling losmaakte en dan zoo maar omhoog steeg in het ijle luchtruim, om de wijde verte te kiezen.

Toen sprongen we van louter spontaneiteit een halven meter van den grond en we wuifden wild met onze zakdoeken, terwijl de tranen van ontroering ons in de oogen sprongen.

We zijn nu wat kalmer geworden, wat meer gewend aan dat eminente wonder der techniek, maar een diepe bewondering en waardeering bleef toch steeds over.

Met trots en vreugde zien we de groote stalen vogels opstijgen, door 't luchtruim zweven en weer dalen. Tenminste... zoolang ze niet worden misbruikt om dood en verderf te zaaien, in gruwelijke onmenselijkheid.

De luchthavenmeester van „Welschap”, de heer ir. Castendijk.

Dan verandert de vreugde in diepe droefenis, de bewondering in afschuw, de trots in minachting.

Hopen we echter, dat zulks nimmer in Nederland het geval zal zijn en keeren we tot de vreugde terug.

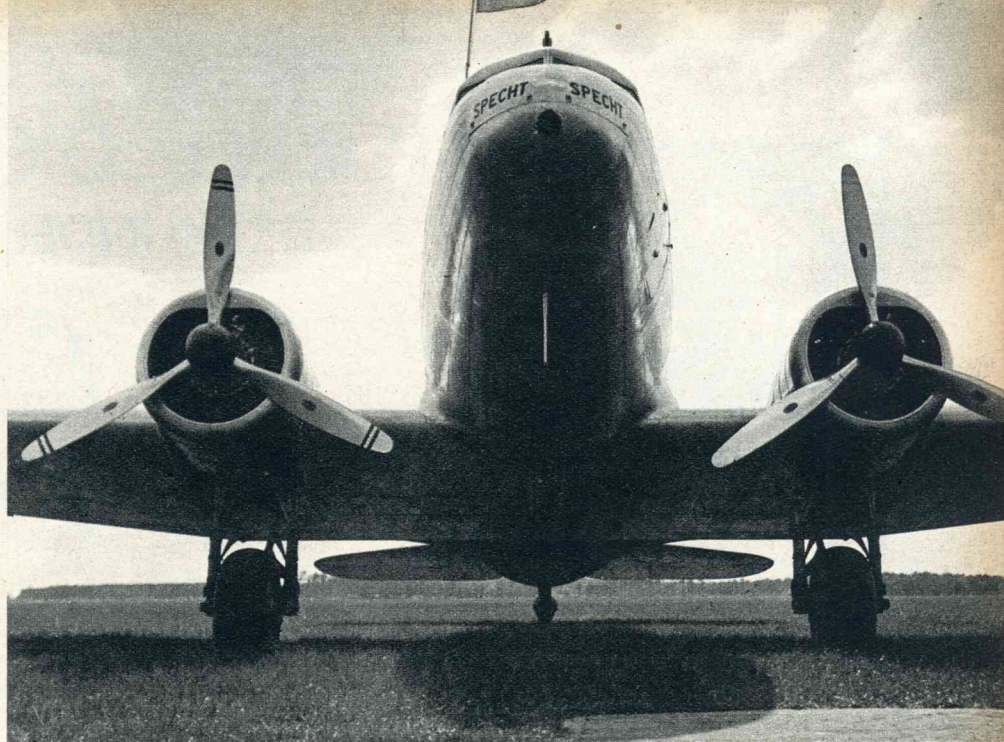
Die vreugde was er op het fraaie vliegveld „Welschap” te Eindhoven.

Naar aanleiding van het feit, dat „Welschap” weer opgenomen werd in den dienst der K.L.M., nadat dit een jaar niet het geval is geweest, was er een groot vliegfeest georganiseerd om deze heuglijke gebeurtenis te vieren. Uit alle deelen van het land, zelfs uit België, kwamen de sportvliegers met hun ranke vogels op dit mooie nest neerstrijken. Duizenden toeschouwers hebben volop genoten

van de vliegprestaties, die er te zien waren. Gelachen hebben ze om de malle capriolen van den heer van der Graft, die in zijn vliegtuig spotte met alle wetten der zwaartekracht, en schots en scheef door het luchtruim buitelde. Ook de heer Slot, in zijn „Scheldemus”, liet staaltjes van behendigheid zien, die aller bewondering opwekten. Het hoogtepunt van

Hoe warm het was en . . . hoe druk op de terrassen.

De indrukwekkende „Specht”.

den dag was echter de aankomst van een „D.C. 3” in volle Indië-uitrusting en van de „F VIII”, die op „Welschap” dagelijks zal landen en weer opstijgen.

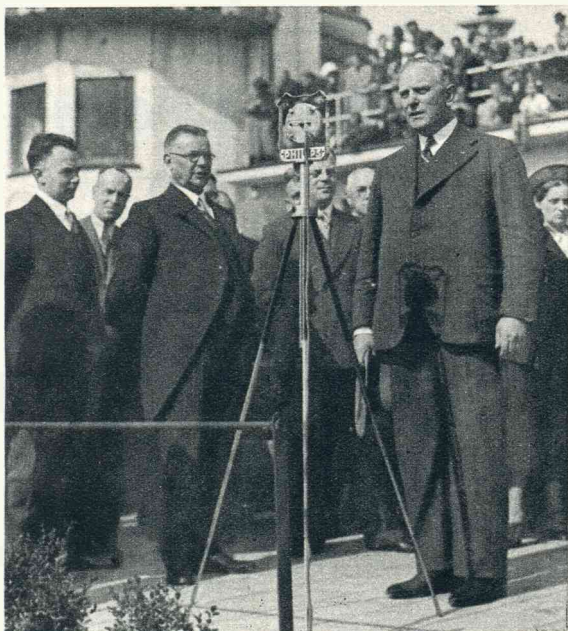
Zoo is dit mooie vliegveld, hopelijk voorgoed,

opgenomen in het internationale luchtverkeer, waarop het geheel berekend is. Overal bekend is de prachtige nachtverlichting, die het landen even veilig maakt als overdag. Een uitstekende radiodienst helpt de vliegers op hun weg door het luchtruim, terwijl een prachtig restaurant de hongerigen, die neerstrijken, van alles kan voorzien wat zij noodig hebben.

De ijverige lucht-havenmeester, ir. Castendijk, bijgestaan door zijn staf, zorgt er voor, dat alles zoo goed en veilig mogelijk verloopt.

Wij wenschen Eindhoven geluk met zijn prachtig vliegveld en hopen, dat het nog eens 'n wereldluchthaven mag worden!

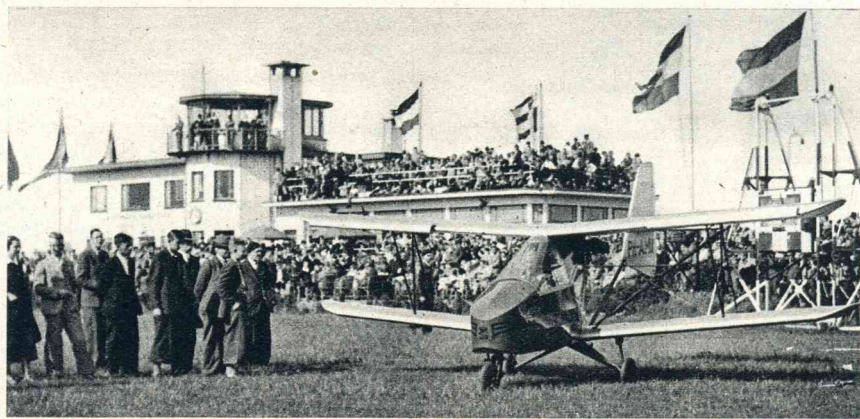
Wij geven hier van het vliegfeest de kiekken van onzen eigen fotograaf. Mogen ze met belangstelling worden bezichtigd. H.

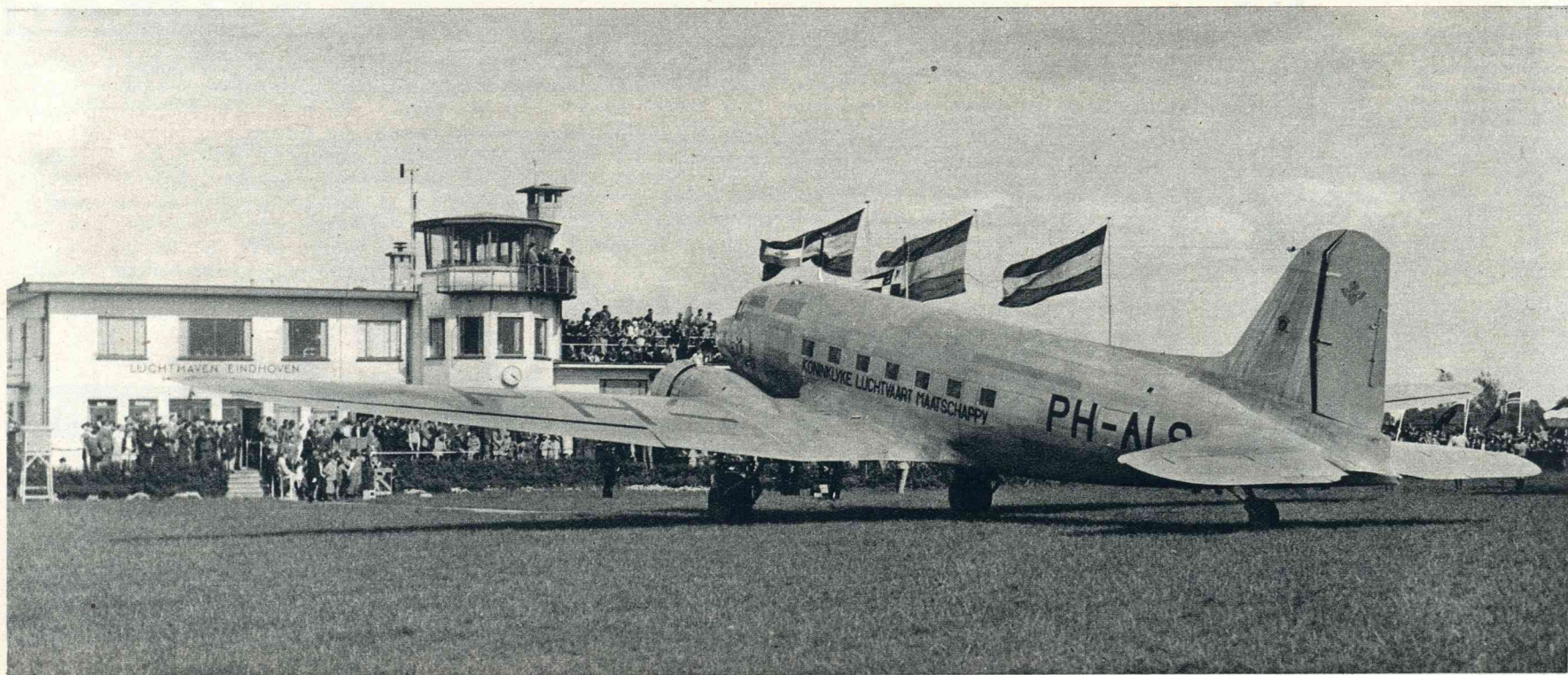
De energieke leider der K.L.M., de heer Plesman, voor de microfoon.

Een typisch kiekje van de aankomst der „F VIII”.

Bewondering voor 't „Scheldemuschie”.

Voor het stationsgebouw kiekten we de D.C. 3, de „Specht” (onder).

Moet U zóó den zomer tegemoet?

Zeker in den zomer kunt U Uw overvloedige dikte niet verbergen. Natuurlijk zwemt U voor Uw eigen genoegen, maar 't is toch niet prettig als men U met den vinger nawijst en als U ziet hoe andere vrouwen en meisjes er leuk, elegant, slank en aantrekkelijk uitzien in badcostuum of vroolijk zomer-toiletje. En heusch, het is niet noodig; of meent U, dat

aan Uw dikte niets te doen is, omdat U reeds zooveel probeerde?

Tal van vrouwen en meisjes waren ten einde raad, tot zij **BonKora** ontdekten.

Eindeloos is het aantal brieven, dat wij ontvingen en die alle getuigen van gewichtsvermindering van een pond per dag tot 63 pond in 14 weken. Zij allen voelen zich, na door **BonKora** afgenomen te zijn, beter dan ooit tevoren.

Afgematheid, lusteloosheid, indigestie maakten plaats voor levenslust, vreugde, een gezonden slaap en... een nieuw, jeugdig en aantrekkelijk figuur.

Verhonger niet - Eet gerust flink

De **BonKora**-kuur neemt de dikte weg volgens de 3-graden methode. Drievoudige werking, drievoudige snelheid. Neem 3x daags twee theelepels **BonKora**, om Uw lichaam te helpen goed te functioneeren voor het verdrijven van resten en vechten uit vettige weefsels. Eet flink, zooals in de **BonKora**-verpakking vermeld staat. Word niet te mager. Als U het normale, gezonde gewicht bereikt hebt, stop dan met afnemen en behoud Uw nieuwe slanke figuur.

Er zijn geen gevaarlijke bestand-deelen in **BonKora**. De **BonKora**-kuur doet de gezondheid toenemen, terwijl zij het vet op de vlugste manier wegneemt.

Begin nu meteen met **BonKora**, de nieuwe, snelle en prettige vermageringskuur in vloeibaren vorm.

BonKora, heteenige veilige, gegarandeerde vermageringsmiddel in vloeibaren vorm. Prijs f 2.25 per fles, bij Apoth. en Drog. Waar niet verkrijgbaar wende men zich tot het:

BONKORA
DEPOT, SINGEL 115, A'DAM-C.

PAUL DONEHOO DE BLINDE DETECTIVE

Paul Donehoo is de laatste achtentwintig jaren de officieele lijkschouwer van Fulton County Georgia. Hij is een bekwaam, volgens sommigen zelfs een brillant detective. In zijn particuliere leven is hij bovendien een volleerd pianist en een veelzijdig sportsman. Ook is hij voorzitter van de schaakclub te Atlanta.

Het merkwaardigste hieraan is wel, dat Paul Donehoo vanaf zijn vijfde jaar volslagen blind is!

De eerste reactie op 't lezen van deze bijzonderheid is de vraag: hoe is het mogelijk dat een blinde zulk 'n verantwoordelijk en zelfs moeilijk officieel beroep kan uitoefenen? Is zijn verkiezing daartoe daarom niet aan een zeker medelijden van het publiek toe te schrijven?

Dit is, wat Paul Donehoo betreft, niet het geval.

Hij heeft in de afgelopen achttwintig jaren meermalen het bewijs geleverd, dat zijn scherp analytische geest problemen oploste, die boven het normale vermogen uitgaan. Om aan den twijfel, die hier of daar nog mocht bestaan, definitief een einde te maken, heeft hij onlangs een artikel geschreven, waarin hij enkele gevallen behandelde, die door hem werden opgelost. Hij schreef dit artikel op een typemachine, daar hij deze, om zijn virtuositeit te kunnen demonstreeren, verkiest boven een dictaphone. Een van de door hem beschreven gevallen laten we hieronder volgen:

„De mogelijkheid van een misdaad,” aldus Paul Donehoo, „wil altijd nog niet zeggen dat er werkelijk een misdaad begaan is. Soms wijst alles er op, zelfs op overtuigende wijze, dat er een misdaad in het spel is, terwijl een grondig onderzoek juist aan het licht brengt dat het 'n geval van zelfmoord of zelfs 'n abnormaal ongeval was.

Bij voorbeeld dit geval van 'n voor-aanstaand, algemeen geacht burger, den naam zal ik maar niet noemen. Op 'n morgen stond hij voor dag en dauw op en deelde zijn vrouw mede, dat hij beneden in de zitkamer een verdacht geluid had gehoord. Hij daalde de trap af, zijn revolver in de hand. Zijn vrouw hoorde hem tweemaal schieten. Vlak daarop werd een ander pistool afgevuurd. Toen viel hij dood op den vloer.

Toen ik het terrein van den moord betreden had, kwam het mij al dadelijk zonderling voor dat de moordenaar bij zijn vlucht zijn wapen had laten vallen en dat bovendien de beide revolvers vlak naast het lichaam van den doode lagen. Toch was dit alleen niet voldoende om te bewijzen, dat hier geen moord in 't spel was. Later in den morgen echter ontving ik bericht, dat enkele der meest vooraanstaande ingezetenen van Atlanta den vorigen dag den doode rekeningen hadden laten presenteren, die deze echter niet voldaan had. Het totale bedrag liep op tot 15000—18000 dollar. De doode had deze vorderingen dus daags voor zijn dood als onbetaalbaar moeten terugzenden. Later ontdekte ik dat het verouderde pistool, dat vlak naast hem werd gevonden, den vorigen dag door hem gekocht was.

Het was nu niet moeilijk meer zelfmoord te bewijzen, aldus Paul Donehoo. Donehoo is er vast van overtuigd, dat intuïtie zeer weinig te doen heeft

met 't oplossen van misdaden. Verreweg het grootste deel der misdaden wordt volgens Donehoo opgelost of door wenken, die de politie krijgt, of door kleine fouten, die de misdadigers maken.

Hij beschouwt zijn blindheid geenszins als een nadeel in zijn kwaliteit van detective. Juist omdat hij met eigen oogen niet kan zien, kan hij zich veel en veel sterker concentreren op het essentieele van het geval. Bijzonder scherp is hij bij het ondervragen der verdachten.

Zijn zintuiglijke waarneming van andere dingen is trouwens even verwonderlijk. Paul Donehoo is bijvoorbeeld een geweldige baseball-enthousiast. Hij zal niet gauw een wedstrijd missen. Om zoo volmaakt mogelijk te weten te komen wat er gaande is, begeeft Donehoo zich bij voorkeur naar het trainingsveld van het Atlanta-team, te Panama, voordat het seizoen wordt geopend! Hij doet dit om een zoo goed mogelijk idee te krijgen van het karakter van iederen speler. Gewoonlijk heeft hij iemand bij zich, die hem een en ander mededeelt. Dit gevoegd bij de volstrekte aandacht waarmede hij alle geluiden volgt, stelt hem in staat den wedstrijd op zijn eigen manier te zien — even duidelijk als wanneer hij bijvoorbeeld het verslag van een voetbalwedstrijd door den heer Hollander via de radio beluistert — misschien zelfs nog duidelijker.

Behalve het schaakspel, dat hij trouw iederen Vrijdagavond beoefent, houdt hij erg van 'n partijtje kegelen. En hij doet dit lang niet slecht, daar hij met groot gemak 74 maakt!

De gevoeligheid voor voorwerpen is bij Paul Donehoo haast wonderbaarlijk. Gebouwen, straten en voetgangers zijn voor hem even levend alsof hij ze werkelijk met eigen oogen zag.

Dit voorjaar liep hij met zijn vrouw door Panama te wandelen en plotseling bleef hij midden op de straat stilstaan. „Staat daar niet een auto midden op de straat?” vroeg hij zijn vrouw.

Zij keek en deelde mede, dat er inderdaad een auto stond. De wagen, dien Donehoo had opgemerkt, stond geparkeerd langs het trottoir. Er zat niemand in en de motor stond af.

Dit „zesde zintuig” stelt hem in staat te zwemmen en paard te rijden, haast zooals iedereen. Op het paard gezeten kent hij niet de minste vrees en leidt het dier alsof hij alles hetgeen rondom gebeurt ziet. Natuurlijk vinden zijn naaste vrienden het paardrijden iets levensgevaarlijks voor hem en zij zijn heel wat zenuwachtiger dan Donehoo zelf.

Toen hij onlangs een verzekering afsloot op zijn auto, wilde de betreffende verzekeringsmaatschappij geen enkel risico nemen en zij liet hem een contract teekenen waarin de clause was opgenomen, dat de maatschappij niet verplicht was eenige schadevergoeding te betalen indien de auto verongelukte of beschadigd werd als... Donehoo stuurde!

Toch is het verheugend, dat deze ongelukkige, die zoo vroegtijdig het gezichtsvermogen verloor, door zijn uitzonderlijke talenten in staat is zoo veel en zoo nuttig werk te verrichten, zóó zelfs dat hij het ongemak ervan haast niet meer voelt.

Een mooie gezonde huid

Dehuidzuiverende, huidgenezende en huidvoedende kracht van Purol maakt de huid niet alleen mooi, gezond en fluweelzacht, maar verwijdert tevens vetworpjes, pukkels en uitslag. Gebruik voor gelaatsverzorging witte Purol. Deze is na inwrijving onzichtbaar op de huid en daarom ook zeer geschikt voor gebruik overdag.

PUROL

zuivert - verzacht - geneest

Purol (wit en geel) in doozen van 30 en 60 ct. Tube 45 ct. Bij Apothekers en Drogisten.

ASTHMA

ONMIDDELIJK
VERLICHTING

DOOR

ADŌZŌ

Duizenden asthmaliijders, die alle hoop hadden opgegeven, vinden thans verlichting. Zij verklaren, dat **Adozo** het sterkste en beste middel is, dat zij tot op heden hebben gekend. **Adozo** geeft onmiddellijk verlichting. De geneeskundige stoffen, die erin zijn verwerkt, vindt men niet in gewone asthma-middelen. **Adozo** vrijwaart U ook tegen een hevigen aanval en helpt U bij de ernstigste. Ten einde U in de gelegenheid te stellen, dit zelf te ondervinden, bieden wij U:

EEN GRATIS MONSTER

DUIDELIJK INVULLEN
De tabletten ontvangt U omgaande.

NAAM

ADRES

Opsturen aan BOROMAG, Keizersgracht 6, Amsterdam C **Adozo** tabletten, bij alle apotheken en drogisten. 9 tabl. f. 1.— 27 tabl. f. 2.50. 70

SPORT VAN DE WEEK

Men moet eigenlijk medelijden hebben met de voetballers, die op een dag als Zondag j.l. hun belangrijkste wedstrijden moeten spelen. De deelnemers aan de promotie-competitie 2e klasse van afd. IV kunnen er nog van genieten. Thans hebben zij eerst de helft van het veel te laat aangevangen programma verwerkt. Waarschijnlijk zal Willem II zoo ongeveer over een maand kunnen zeggen dat het herwonnen eerste-klasserschap duur betaald is, niet alleen vanwege de groote inspanning, welke de spelers zich hebben moeten getroosten, doch bovendien ook door 't feit dat dezen de meest belangrijke wedstrijden in een temperatuur hebben moeten spelen, die voor voetbal in het geheel niet meer deugde. En wat moet dan b.v. M.V.V. wel zeggen, dat onder dergelijke omstandigheden zijn eerste-klasserschap verloren ziet gaan?

De kans dat Willem II het zal halen is na Zondag belangrijk gestegen. De Tilburgenaren hebben hun Maastrichtse concurrenten in een spannenden strijd een 4—3-nederlaag toegebracht en staan thans 2 punten op de eerste-klassers voor. Nu ligt het er dus nog maar aan of de Tilburgsche ploeg er tot de return in Maastricht zonder kleerscheuren zal afkomen. Dit laatste ligt wel in de lijn der verwachtingen, doch

ten slotte heeft M.V.V. zijn lot ook nog steeds in eigen hand. De spanning blijft dus bestaan, maar Willem II is nu toch sterk favoriet.

P.S.V. heeft de kampioenscompetitie besloten met een fraaie overwinning op Be Quick te Groningen. Het staat nu vast dat de Eindhovenaren niet op de laatste plaats zullen eindigen. Deze is voor Go Ahead, dat Zondag door Ajax met 0—3 werd geklopt. Hier moet nu alleen de wedstrijd Peijenoord—Be Quick nog worden gespeeld.

De 18e Dumonceau-bekerrit door België en Luxemburg. Overzicht tijdens de snelheidsproef door Luxemburg.

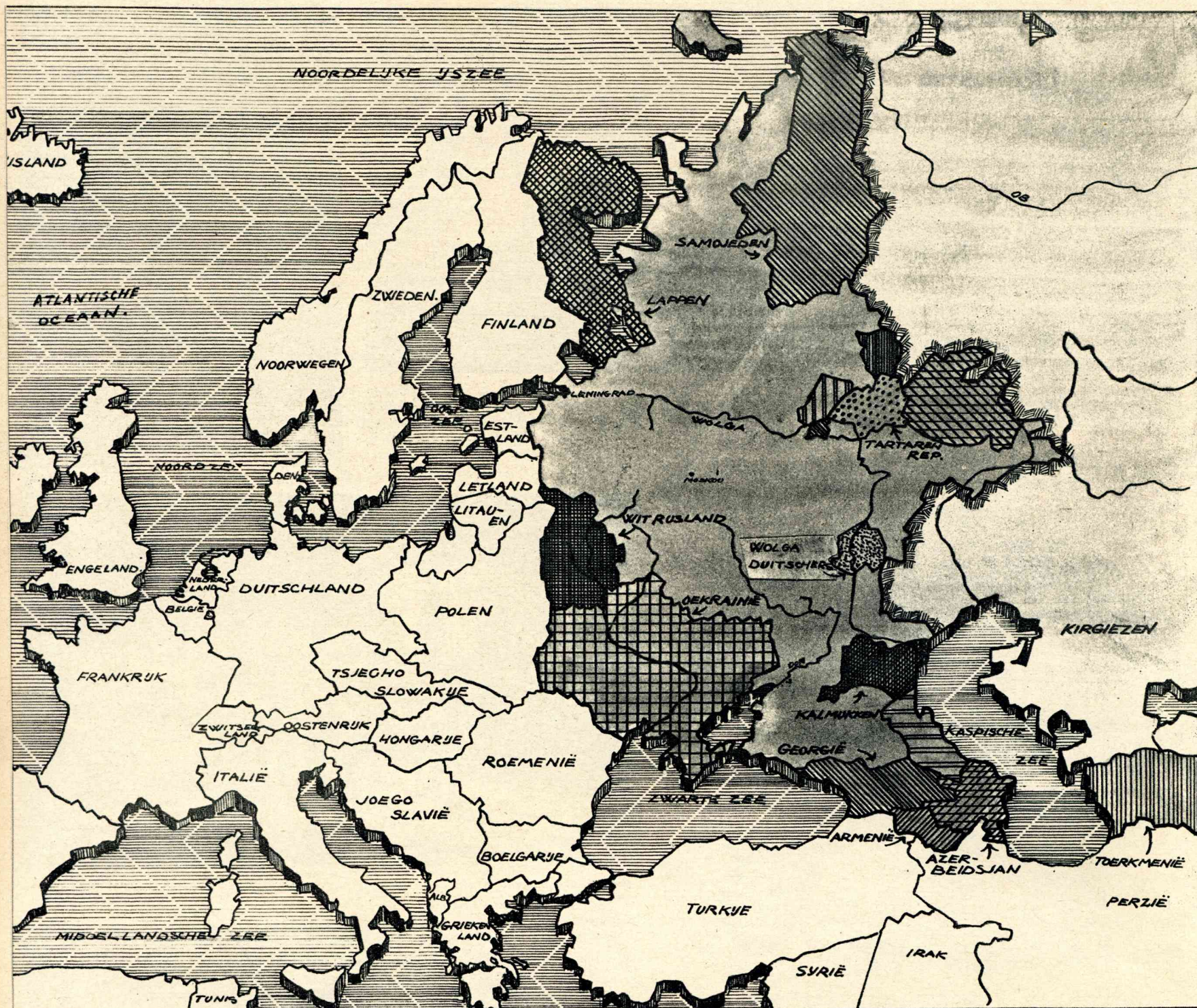
In een spannenden strijd te Tilburg slaagde Willem II er Zondag in met 4—3 van M.V.V. te winnen. — Aanval op het Tilburgsche doel.

Links: De wedstrijd Willem II—M.V.V. te Tilburg. Een onderbroken aanval op het Maastrichtse doel.

Te Eindhoven vond Zondag een ontmoeting plaats tusschen de vertegenwoordigende twaalfallen van den Noord-Brabantschen en Gelderschen Korfbalbond. — De beide teams.

Europeesch Rusland — slechts een deel van de republieken, waarin het land is verdeeld, heeft de teekenaar op de kaart aangegeven.

★ RUSLAND ★

De groei van een reuzenstaat

Achter de Karpaten begint Azië

Om de natuur en de bevolking van Spanje te karakteriseeren wordt wel gezegd: „Achter de Pyreneeën begint Afrika”. Met dezelfde overdrijving zou men kunnen beweren: „Ten Oosten van de Karpaten begint Azië”. De groote Russische laagvlakte toch, vertoont in natuur en bevolking vele punten van overeenkomst met de onmetelijke laagvlakten van Siberië en Turkestan. Feitelijk is ze er een voortzetting van, want het Oeralgebergte vormt slechts gedeeltelijk een scheiding. In het Zuiden blijft een breede verbinding tusschen dit gebergte en de Kaspische Zee open. Door deze volkerenpoort stortten zich telkens weer de Mongoolsche herdersvolken uit Azië in Europa, alles te vuur en te zwaard vernielend. In 375 trokken de Hunnen door deze poort en gaven

Voorafgaand aan onze artikelenserie „HEERSCHERS OVER RUSLAND” schreef onze deskundige medewerker dr. W. E. Noordman, deze inleiding, welke een uitnemend beeld geeft van het ontstaan, den groei en de ontwikkeling van Rusland in den loop der tijden en van de ontzaglijke moeilijkheden, welke het heerschen over dit onmetelijke rijk steeds heeft opgeleverd.

den stoot tot de groote volksverhuizing, die het Romeinsche Rijk deed ineensinken. Omstreeks

1200 verleende zij doortocht aan de Tatarenhorden van den geweldigen Dsjengiskhan, die eerst in Silezië door de Duitse ridders tot staan werden gebracht.

Scherpe tegenstelling met West-Europa

Scherp is de tegenstelling tusschen de rijke afwisseling van bergland en laagvlakte van West- en Midden-Europa en de eentonige uitgestrektheid der Russische laagvlakte. Een heelen dag spoort de reiziger in Rusland door een woud. 's Avonds gaat hij slapen in een korenrijk steppenlandschap en bij het ontwaken meent hij, dat de trein heeft stilgestaan. Het landklimaat met zijn warme zomers, die Rusland maakten tot de korenschuur van Europa, en zijn strenge winters, die maandenlang alle verkeer te water verhinderden, gelijkt op dat van

Klein-Russische boerin.

Een Kirgies in de steppen.

Siberië Ook kent Rusland den geesl van Centraal-Azië: de droogte. Het geheele Zuiden vormt van nature door den geringen neerslag een boomloos steppengebied. Wel is een groot deel hiervan geleidelijk omgezet in bouwland, maar herhaaldelijk treden misoogsten op door het uitblijven van den regen. Ook de ontzettende hongersnooden van 1921 en '22 werden hierdoor veroorzaakt. Dat deze leidden tot een catastrofische van ongekenden omvang, waardoor honderdduizenden gedwongen werden den geboortegrond te verlaten en vele tienduizenden den hongerdood stierven, komt, doordat in de woelige revolutiejaren het land slecht was bewerkt en de vernieling van de wegen en vervoermiddelen den aanvoer van levensmiddelen uit andere deelen van het rijk onmogelijk maakte.

Het werk van Peter den Grooten ongedaan gemaakt

Niet alleen naar zijn natuur, maar ook wat de samenstelling en ontwikkeling der bevolking betreft is Rusland half Europeesch, half Aziatisch. Peter de Grootte heeft met geweld getracht Rusland volledig het gezicht te doen wenden naar Europa. Hij haande zich een weg naar de Oostzee; Rusland kreeg een venster om uit te zien naar West-Europa. Moskou, de heilige, half-Aziatische hoofdstad met het oude Kremlin en zijn veertig maal veertig bekoepeelde kerken, werd vervangen door het moderne Sint Petersburg, de stad van de ruime pleinen en groote paleizen, uit den grond gestampt op de drassige Newadelta door den wil van den tsaar. Doch ook de grootstegeweldenaar kan een ingrijpende hervorming niet overal doorvoeren bij een miljoenenvolk, wonend in een uitgestrekt gebied, waarin het verkeer gebrekkig is ontwikkeld. En werden Peter's bevelen uitgevoerd, dan beperkte zijn hervorming zich bij de volksmassa toch tot uiterlijkheden.

Thans hebben de Oostzeelanden zich van Rusland afgescheiden, het werk van Peter den Grooten is daar grootendeels ongedaan gemaakt. Polen sluit Rusland van West-Europa af. Moskou is weer de hoofdstad, al is de heiligheid geschonden en de regeering zetelt in 't oude Kremlin. Stalin, de nieuwe heerscher, is geboortig uit Tiflis in Trans-Kaukasië, dat tot Azië behoort. Van dit standpunt gezien heeft Rusland door de revolutie het gezicht afgewend van Europa en gekeerd naar Azië en zoo

komt het dat de Sovjetregeering haar volle aandacht gericht houdt op den Aziatischen nabuur, Japan.

De grootste samenhangende staat der aarde

Gebergten belemmeren het verkeer en daardoor het ontstaan van groote staten. Het bergachtige Griekenland was in de Oudheid verdeeld in talrijke staatjes. Toen in de Noordduitsche laagvlakte Pruisen zich had opgewerkt tot groote mogendheid, was Zuid-Duitschland nog in verschillende kleinere staten verdeeld. In de groote Russische laagvlakte is een staat gegroeid, die bijna de helft van Europa omvat. Met het Aziatische gebied vormt Rusland den grootsten aaneengesloten staat der aarde. Merkwaardig is, dat de stichting van dit Slavische reuzenrijk uitging van de Germaansche Noormannen uit Zweden. In 862 werd hun aanvoerder Rurik de eerste vorst over Rusland, dat toen nog alleen het Westen omvatte en Kief, de nu nog in 't oog der Russen heilige stad aan den Dnjepr, tot hoofdstad had. Doch in de dertiende eeuw brak de Mongolenstorm los. De volkenverwoester Dsjengiskhan stichtte het Rijk der Gouden Horde, dat zich uitstreckte van Peking tot Kief. Meer dan twee eeuwen torste Rusland het juk der Tataren. De wederopbouw van den Russischen staat gaat niet van Kief uit, maar van Moskou, waar grootvorst Iwan I in de tweede helft der 15de eeuw zich bevrijdt van de Mongolen.

Zoo verschuift het zwaartepunt van Rusland zich naar het Oosten.

De drang naar den open Oceaan

Het gebied van Moskou ligt gunstig als natuurlijk centrum. Van hieruit stroomden de groote rivieren zeewaarts. Het ligt in de lijn der ontwikkeling, dat Rusland tracht zich in de richting dezer rivieren uit te breiden tot aan zee. Weinig weerstand ondervindt het in het dunbevolkte Noorden en spoedig bezit het de kusten van de Noordelijke IJszee, waar Archangel, nu Stalinport, wordt gesticht. Maar deze kust is afgelegen en de zee vriest vele maanden dicht. Ook de Oostzee, waarheen Peter de Grootte een weg baant, is niet ijsvrij bovendien slechts 'n binnenzee. Hetzelfde geldt van de Zwarte Zee. Onder

Een boer uit Groot-Rusland.

Wit-Russische boeren.

Katharina II worden de Zuidelijke steppen op de Turken veroverd en Odessa gesticht. Maar zelfs deze haven vriest nog eenigen tijd dicht en de Turk beheerscht den uitgang van de Zwarte Zee. Van nu af streeft Rusland met alle kracht naar de verovering van Konstantinopel en de beheersching van den Bosporus. In de verschillende Russisch-Turksche oorlogen bleek de zieke man aan den Gouden Hoorn niet opgewassen tegen den Russischen kolos, maar telkens, wanneer Rusland zijn doel meende te bereiken, traden Engeland en Frankrijk, bevreesd voor een te machtig Rusland, tussenbeide. Ze voerden zelfs den bloedigen Krimoorlog om den Turk te redden.

Naar het Verre Oosten!

Heeft Rusland dus den Balkan niet kunnen bezetten, geweldig was de uitbreiding naar het Oosten. Het zeer dun bevolkte gebied der Finsche stammen in het Noorden en daarna geheel Siberië werden zonder veel strijd door de Russen gekoloniseerd. Ook het zwakke China vermocht hen niet tegen te houden. Rusland bezette Mandsjoerije en stichtte in het Verre Oosten de oorlogshaven Port Arthur. Eindelijk was de ijsvrije Oceaan bereikt!

Maar dan treedt een nieuwe tegenstander op. Het pas gemoderniseerde Japan werpt zich op den Russischen kolos en dringt hem terug. Met één slag treedt Japan door dezen oorlog van 1905 in de rij der groote mogendheden.

Nog lokt de uitweg naar de Perzische Golf. Na heftigen strijd heeft Rusland in de negentiende eeuw de Turksche volken ten Oosten van de Kaspische Zee onderworpen. Doch de weg naar den Indischen Oceaan door Perzië weet de Engelsche politiek voor de Russen gesloten te houden.

In den wereldoorlog ondervindt Rusland pijnlijk het gemis aan ijsvrije havens. Oostzee en Zwarte Zee zijn door Duitschland en Turkije afgesloten. De eenige uitweg leidt over Moermansk, de haven in het hoge Noorden, die, dank zij den warmen Golfstroom,

Niet prettig om te hooren...

SLECHTE ADEM KOMT VAAK VAN SLECHT ONDERHOUDEN TANDEN

De indruk die U maakt, wordt ongunstig beïnvloed door slechte adem. Meestal is men zichzelf niet van dat euvel bewust. Men meent er vrij van te zijn, ofschoon men geregeld de mond verzorgt. Maar borstelen alleen is niet afdoende! Na iedere maaltijd blijven er tusschen de tanden voedselrestjes achter, die tot bederf overgaan en vaak oorzaak zijn van slechte adem. Deze gevaarlijke ziektehaarden bereikt men niet met de borstel!

Daarvoor is een schuim noodig dat tot in de kleinste tandhoekjes doordringt - het aromatische schuim van Colgate's Tandpasta. Dit lost alle ongerechtigdheden op en spoelt ze weg. Colgate bevat bovendien een bestanddeel dat de tanden polijst zonder het glazuur aan te tasten.

Door Colgate's Tandpasta een zuivere, frissche adem en gezonde, blanke tanden! Dus... twee vliegen in één klap!

TWEEMAAL Uw geld terug!

Als U na het gebruik van een tube Colgate NIET VOLKOMEN TEVREDEN bent over de bereikte resultaten, zend dan de leegte tube aan COLGATE, Amsterdam-C. Wij betalen U het DUBBELE van de aankoop-prijs terug.

's winters open kan worden gehouden. Duitsche krijgsgevangenen worden gedwongen een spoorweg aan te leggen van St. Petersburg naar Moermansk, een afstand van Amsterdam naar Warschau. Door het verlies van de Oostzeelanden vormt Moermansk thans de eenige ijsvrije haven van Rusland.

In deze afsluiting van de open zee ligt de zwakke zijde van het reuzenrijk, dat voor zijn in- en uitvoer te sterk afhankelijk is van het buitenland. L'histoire se répète. Rusland is teruggedrongen van den Oceaan, maar deze toestand zal telkens leiden tot botsingen met de landen, welke Rusland den weg naar de vrije zee versperren.

Het bonte volksbeeld

Finnen, Esten, Letten, Littauern en Polen hebben van derevolutiegebruik gemaakt om hun zelfstandigheid te herwinnen. Maar ook nu nog vertoont het groote Russische rijk een bont volksbeeld. Dit bewijst direct de staatkundige kaart. De bolsjewisten hebben, zoowel in Europa als in Azië, het rijk naar de verschillende bevolkingsgroepen verdeeld in talrijke grootere en kleinere republieken, die samen de Unie der Socialistische Sovjetrepublieken vormen. Echter krijgen ze alle in laatste instantie hun bevelen uit Moskou. Alleen al in Europeesch Rusland telt men meer dan dertig verschillende volkeren.

De Noord- en Zuidooststrand worden bewoond door Mongoolsche nomaden. Op de kale toendra's in het hooge Noorden trekken de Lappen en Samoeden rond met hun rendierkudden. Op de steppen bij de Kaspische Zee zwerven de Kalmukken en Kirgiezen, de laatste rest van de „Gouden Horde“, die eenmaal Rusland overheerschte. De Tataren in het Wolgagebied en op de Krim wonen thans in vaste dorpen en zijn landbouwers geworden. De bevolking van den Kaukasus bestaat uit een wirwar van volkerenrestjes.

Duitsche dorpen en Joodsche ghetto's

Over verschillende deelen van Zuid-Rusland verspreid wonen afstammelingen van de Duitsche kolonisten, die vooral door Katharina II in het land zijn gehaald. Hun aantal wordt op 800.000 geschat, waarvan 400.000 aan de Wolga, waar zij thans een afzonderlijke republiek vormen.

Een zeer bijzondere positie nemen de Joden in. De hoofdmassa woont in Polen en Littauen, dus buiten het tegenwoordige Rusland, maar toch bedraagt hun aantal in dit land nog bijna drie miljoen. Het grootste deel woont in het Zuidwesten. In het keizerrijk werden de Joden als minderwaardige burgers behandeld. Ze waren gedwongen in bepaalde stadsgebeden te wonen. In deze ghetto's hebben zich afschuwelijke tooneelen afgespeeld, als de Joden in de bloedige pogroms het slachtoffer van de volkswoede werden. Sinds de revolutie zijn de vernederende Jodenvoorschriften opgeheven. Toch leeft het grootste deel van hen als handwerkers en dagloners nog in zeer armoedige omstandigheden.

Drie soorten Russen

De 140 miljoen inwoners van Europeesch Rusland zijn dus van 'n bonte samenstelling, maar in aantal en macht overheerschen toch verre de eigenlijke Russen. Echter vormen ook deze geen hechte eenheid, doch vallen uiteen in drie groepen. De kleinste groep vormen de Wit-Russen, die in het Westen bij

de Poolse grens wonen. Zij gelden als de Russen, die het minst met vreemd bloed zijn gemengd. Ofschoon ze het dichtst bij West-Europa wonen, zijn ze in hun moerassig land kultureel en economisch achter gebleven, zoodat ze het onzindelijkste en achterlijkste deel der Russen worden genoemd.

Talrijker en krachtiger is de groep der Klein-Russen of Oekrainers. Zij bewonen het beste deel van Rusland, het vruchtbare land der Zwarte Aarde en de steppen ten Noorden van de Zwarte Zee, waar ook de rijkste kolen- en ijzerertslagen worden gevonden. De Oekrainers zijn met hart en ziel landbouwers, die gehecht zijn aan hun grond. Hun dorpen zijn na die der Duitsche kolonisten de zindelijkste en best gebouwde van Rusland.

De hoofdmacht vormen de Groot-Russen, die thuis hooren in de minder vruchtbare woudstreek om Moskou en vandaar uit het geheele Noordoosten en Siberië hebben gekoloniseerd. Ze zijn treklustiger dan de achterlijke Wit-Russen en de aan hun grond gehechte Oekrainers. Ongetwijfeld staat deze eigenschap in verband met hun sterke menging met Mongoolsche volken, wien het nomadiseeren in het bloed zit. Deze Mongoolsche invloed is ook in het uiterlijk merkbaar. De stompe neus, sterk uitspringende jukbeenderen en zelfs de scheefstaande Mongolenoogen merkt men onder de Groot-Russen veelvuldig op.

Het Russische volkskarakter is gevormd door den knoet

Ondanks de genoemde tegenstellingen heeft de gemeenschappelijke historische ontwikkeling voldoende eenheid geschapen om alle Russen als één volk te beschouwen met een eigen karakter. Over het algemeen zijn de eigenschappen, die men dit Russische volk toeschrijft, meer van passieven aard. Het is goedmoedig, zorgeloos, geduldig in lijden, maar het mist voortstrevendheid, initiatief, uithoudingsvermogen en betrouwbaarheid. In veel opzichten bestaat de Russische massa van boeren en arbeiders nog uit groote kinderen, die een blind vertrouwen stellen in alle autoriteiten en onderdanig bijna slaafsch zijn tegenover de hooger geplaatsten. Deze karaktertrekken laten zich uit de geschiedenis verklaren. Twee en een halve eeuw heeft Rusland zich gekromd onder het juk der Tataren. Toen dit werd afgeschud, bleef het volk even rechteloos. Vdertje Tsaar heerschte almachtig. Hij tegenwoordigde het hoogste gezag op aarde, niet alleen het wereldlijke, maar ook het geestelijke gezag als hoofd der Russische Kerk. De oppositie tegen het despotisme ging enkel uit van de dunne laag der ontwikkelden, de intelligentsia. Deze zocht de almacht van den tsaar te breken door bomaanslagen en moorden, maar de volkmassa bleef onderdanig.

In den grond der zaak is de toestand door de revolutie weinig veranderd. De tsaristische regeering is weggevaagd, maar de bolsjewistische duld evenmin oppositie en vrije meeningsuiting. De bolsjewistische Tsjeska en de tegenwoordige Gepeoe volgen dezelfde methoden als de keizerlijke politie en justitie. Stalin heerscht als dictator even oppermachtig als vroeger de tsaar. Alleen ontbreekt de bolsjewistische regeering de aureool van het hoogste geestelijke gezag. Maar ook deze tracht ze te verkrijgen door den godsdienst uit te roeien en te vervangen door den cultus van Lenin en het communisme.

Dr. W. E. NOORDMAN.

Uw handen dwingen bewondering af wanneer ge Uw nagels behandelt met één van de 3 nieuwe Cutex matglanzende tinten „Rust, Old Rose of Robin Red“.

Daarom verkijst de modieuze vrouw deze prachtige warme tinten.

De nieuwe samenstelling van Cutex Liquid Polish voorkomt het dik worden in de flesch.

CUTEX

LIQUID POLISH

Voorkomt schade aan Uw japonnen.

Transpireeren bederft Uw japonnen en veroorzaakt U ongenoegen.

Daarom gebruikt de practische huisvrouw Odo-Ro-No.

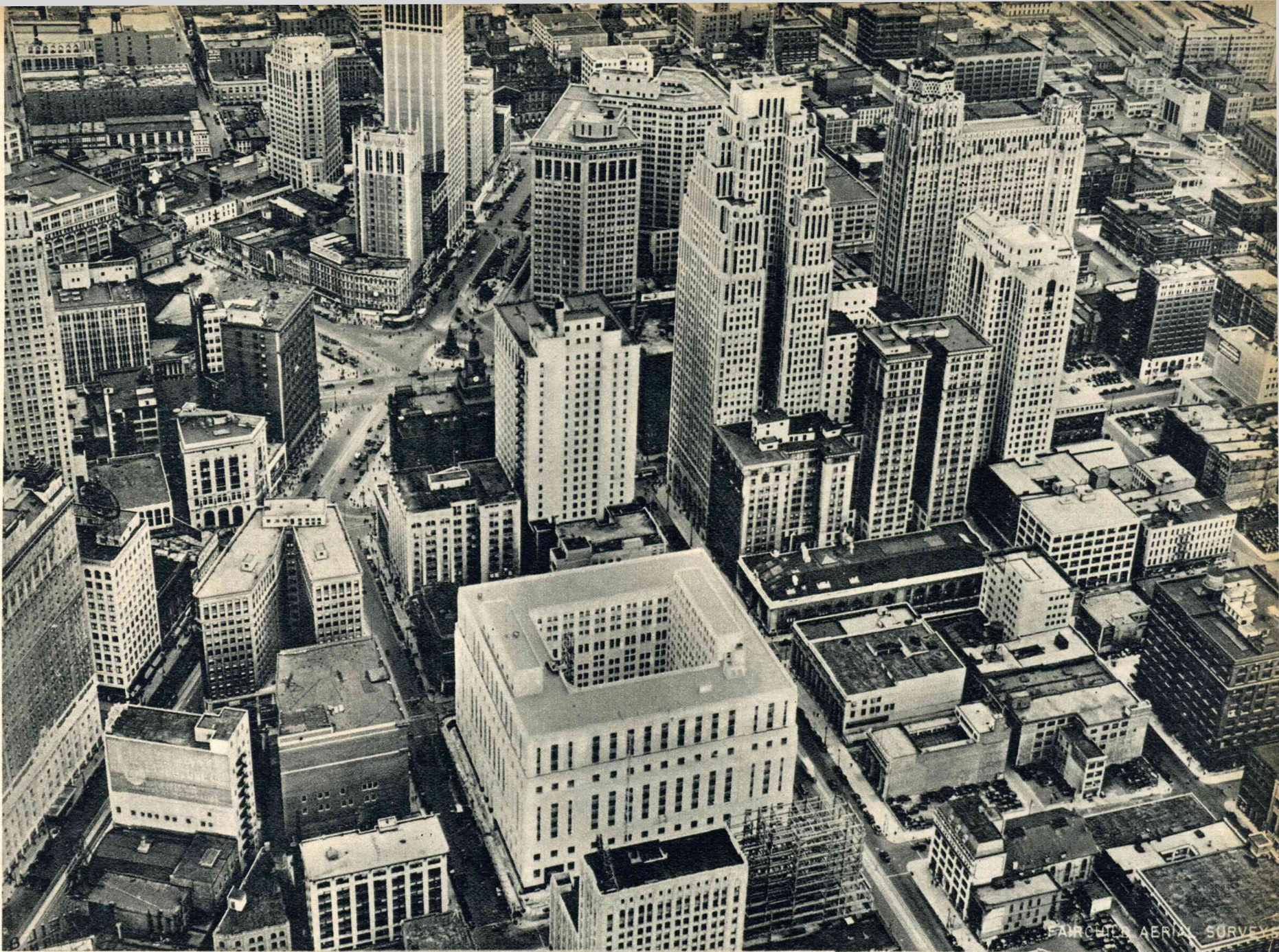
Ook doktoren adviseeren en bevelen Odo-Ro-No aan.

Odo-Ro-No wordt in 2 sterkten in den handel gebracht. „Regular“ voor normaal gebruik.

„Instant“ voor mensen met een gevoelige huid.

ODO-RO-NO

DETROIT

In tijden van beproeving of malaise zijn er in Amerika steeds bepaalde steden geweest, waar de misère plotseling als een bom uiteenbarstte, en vanwaar de economische rampen zich dan met razende snelheid over andere steden uitstortten. Een dergelijke rol vervulden in den loop der laatste tientallen jaren Boston, Philadelphia, Charleston, New York en Washington. In de jaren der laatste economische wereldcrisis was de stad Detroit in den staat Michigan het centrum, waar de economische en politieke wanorde haar beginpunt vond, waar de dingen scheef liepen en scheef bleven loopen, zelfs tot op heden.

Heel in het begin der economische depressie werd de aandacht op Detroit gevestigd door de formidabele ineenstorting der groote automobielbedrijven, met tot gevolg een enorme werkloosheid. In Maart 1933 werd heel Amerika opgeschrikt door de sluiting van de banken, wat op zichzelf ook weer 'n gevolg was van de malaise in de automobielindustrie. Stakingen en stakingsbedreigingen waren aan de orde van den dag en verstandige lieden twijfelden er geruimen tijd aan, of Detroit, de wereldstad der automobiel-industrie, er nog wel ooit boven op zou komen. Men vraagt zich af, wat dit toch eigenlijk wel voor een stad is, die in staat is zulk een enormen invloed uit te oefenen op den gang van zaken met haar bank-moeilijkheden, met haar stakingsmethoden, en die daarnaast toch zooveel beroemde, uit haar midden voortgekomen burgers telt, als een Homer Martin, een Murphy, een Father Coughlin, een Ford, een Chrysler en een Couzens?

De Amerikanen zeggen, dat er drie Detroits zijn, drie steden in één stad, die een openhooping zou zijn van schoonheid en leelijkheid, en wier historie even krachtig als kleurrijk en explosief is. De eerste dan dier drie steden is het Detroit der automobielindustrie, dat hiervan als het ware de spreekbuis is. Dan krijgt men de eigenlijke stad met een bevolking van een en driekwart miljoen zielen in 1933, en tenslotte dat gedeelte met Dearborn, Highland Park en River Rouge, waaraan de naam van Henry Ford onafscheidelijk verbonden zal blijven, zooals te onzent de naam Philips steeds met Eindhoven als in één adem wordt genoemd.

Detroit is, hoewel een industriestad, geen uit den grond gestampte stad, zooals tal van andere op Amerikaanschen bodem. Het werd reeds in 1701 gesticht door Antoine de la Mothe Cadillac en is zoodoende de oudste stad van eenige beteekenis in de Vereenigde Staten ten Westen van de allereerste nederzettingen aan den zeekant. Als zoodanig heeft het een voorsprong van een eeuw op Buffalo en telde het reeds honderdzevenendertig jaar voordat Chicago zijn stadsrechten verkreeg. In die eerste eeuw van zijn bestaan als een kleine, maar strategisch gunstig gelegen grensplaats, vochten Engeland, Frankrijk, Spanje en de kersverse Vereenigde Staten om het bezit van Detroit.

Zelfs de Indianen waagden er nu en dan 'n aanval op — de laatste moordpartij vond plaats in 1814 — maar ten slotte konden oorlog noch schermutselingen den groei der stad tegenhouden. De stoombooten, de bouw van het Erie-kanaal en de spoorweg openden nieuwe mogelijkheden voor de stad Detroit, zoodat, toen de eerste spoorwegverbinding in 1854 tot stand kwam met het Oosten, het reeds een stad was van veertigduizend inwoners. De bevolking groeide in minder dan vijftig jaar

uit tot een zielental van 285.000 (1900), om in de laatste dertig jaar te stijgen tot het reeds genoemde getal van 1.175.000, als gevolg van den reuzengroei der automobiel-industrie, en alle daar successie-

velijk mee samengegroeide neven-industrieën. Gedurende de eerste tien jaren waren de werklieden in deze industrieën hoofdzakelijk Amerikanen en de betere soort buitenlandsche vaklieden. Met de voortschrijdende mechaniseering van het bedrijf evenwel en de minder hooge bekwaamheidseischen, aan de arbeiders in deze industrieën gesteld, zag men 'n snellen aangroei van personeel, afkomstig uit alle staten van Amerika en Europa, en zelfs uit andere werelddelen. Op dit eldorado van hooge loonen kwamen, als vliegen op een suikerpot, allerlei kleinhandelsteden en groentenboeren af, negers en kleurlingen, Canadeezen en Mexicanen, Polen, Duitschers en Hongaren, Slaven en Skandinaviërs. En met de automobielen, welke zij voor de rest van de wereld maakten en met die, waarmee ze zelf rondtoerden — bijna iedere werkmans in de auto-industrie had z'n „eigen” wagen — hebben deze duizenden het aanzicht en karakter van den geheelen omtrek veranderd. Detroit groeide in zeer korten tijd, om het eens populair uit te drukken, uit zijn jasje, en de nederzettingen van arbeiders en bedienden strekten zich weldra mijlen ver uit buiten de eerste aan den rand der stad gevestigde automobiel-fabrieken.

Een mooie stad is er, mede door de ontzettende haast, waarmee men overal zoo'n beetje in het wilde weg heeft gebouwd, van Detroit niet geworden. Eenheid van stijl moet men er al evenmin zoeken. Er is in het stadsbeeld, zooals men ook op onze luchtfoto duidelijk kan zien, een sterke afwisseling in hoog en laag, iets wat nog te meer opvalt, wijl de stad in een absoluut vlakke streek ligt. Verder domineert er, als in een blokkendoos, de nuchtere rechte horizontale en vooral de verticale lijn der wolkenkrabbers van soms veertig en vijftig verdiepingen. Veel leelijks ziet men er dus naast weinig architecturaal schoons, goedkoopbouw naast peperduren. En zooals bij tal van andere Amerikaansche steden het geval is, wordt een groot gedeelte van het z.g. waterfront bedorven door dokken en pakhuizen.

Verspreid als Detroit is over een groote oppervlakte, is de stad voor 't transport aangewezen op trams, autobussen en automobielen.

Vanuit het hartje der stad — op onze foto het groote plein „Grand Circus” met het monument links — leiden tal van breede autowegen naar Noord en Zuid, naar Oost en West. Nochtans vinden er dagelijks, vooral 's morgens en 's avonds, groote verkeersopstoppen plaats, en vooral ook tegen den Zaterdag, wanneer duizenden met hun families of kennissen naar buiten trekken, naar bosch en veld of naar de Canadeesche meren, om er het weekend door te brengen.

Doch Detroit zou geen echte groote Amerikaansche stad zijn, wanneer 't niet, naast zijn industriele centra, ook zijn culturele centra telde: een universiteit en vijf colleges, een openbare bibliotheek en een Instituut van Schoone Kunsten.

Dat is, in groote lijnen uitgestippeld, de geschiedenis en de samenstelling van deze pionier-stad uit het Midden-Westen, door 'n moderne Amerikaansche industrie gedurende een periode van voorspoed uitgegroeid tot een centrum van macht, niet alleen van geld en industrie, maar ook in sociaal opzicht van zeer groote en invloedrijke beteekenis.

DE WERELD IN
VOGELVLUCHT

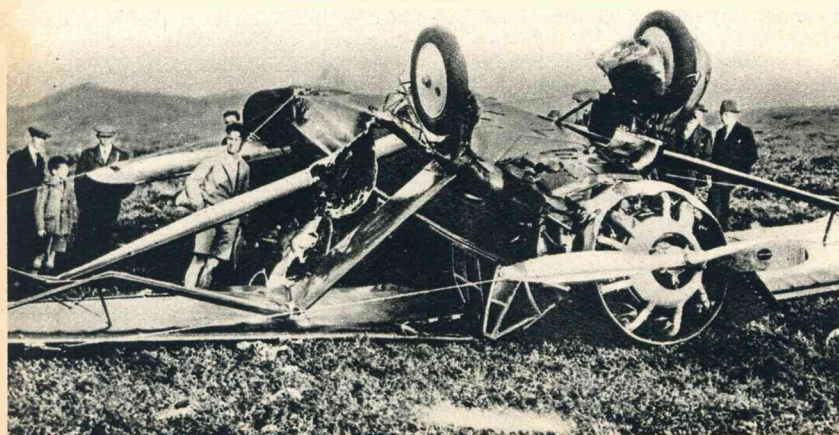

De bekende stuntlieger en waaghals Gene Austin op het oogenblik dat hij, voorzien van zijn parachute, in zijn vliegtuig stapt om een van zijn sensationele acrobatische toeren te verrichten.

GENE AUSTIN de Waaghals

Gene Austin behoort tot de weinige mensen die in het parachute-springen en kunst-vliegen hun broodwinning hebben gezocht. De halsbrekende toeren die hij in den loop der laatste jaren verrichtte, behooren tot de meest sensationele prestaties, die op het gebied van luchtaerobatiek

zijn te vermelden. Het groot percentage gevaar dat aan elk van die toeren afzonderlijk is verbonden, dat kleine stukje toeval, ruimschoots voldoende om hem den noodlottigen weg te doen opgaan dien reeds zooveel voor hem gingen, beletten hem niet met evenveel animo en vertrouwen uit en in zijn vliegtuig te stappen op ettelijke honderden meters hoogte, als een meteor door het luchtruim te schieten en eerst op het allerlaatste nippertje, als iedere toeschouwer in klemmende spanning verwacht dat het

Een sensationele landing en tevens een typische illustratie van het resultaat van een kunstvlucht in opdracht van een filmaatschappij. Dit is een foto van het vernielde oceaenvliegtuig van kapitein George Pond en luitenant Sabelli.

Gene Austin brengt zijn vliegtuig tot ontploffing op ettelijke honderden meters hoogte. Een prestatie, waarbij hij slechts op het nippertje aan den dood ontsnapte doordat de ontploffing iets vroeger gebeurde dan hij had berekend.

onvermijdelijke zal gebeuren, zijn parachute open te trekken.

Het parachute-springen en het verrichten van halsbrekende toeren in het luchtruim is voor Gene Austin echter een vak geworden, waarvan hij alle finesses tot in de kleinste bijzonderheden heeft bestudeerd en berekend.

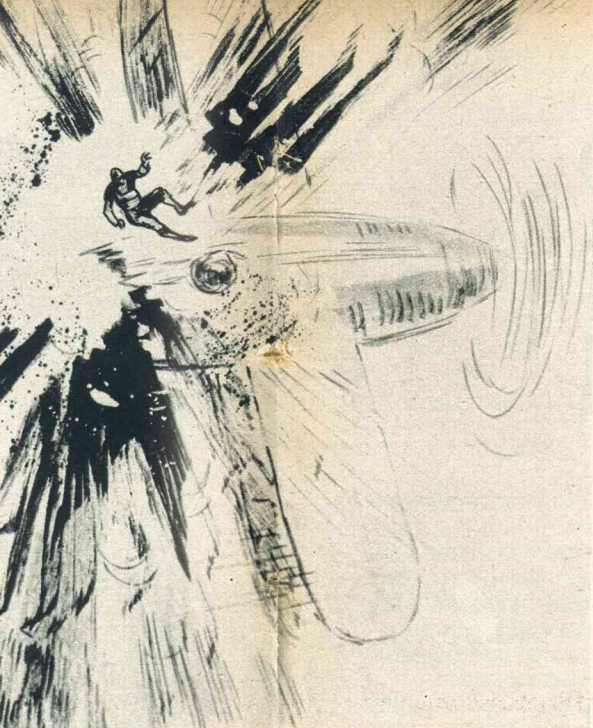
Gene Austin is er daarom echter niet altijd zonder kleerscheuren afgekomen. Meer dan eens heeft het onberekenbare, domme toeval hem parten gespeeld en een streep door zijn rekening gemaakt, maar zijn tegenwoordigheid van geest, zijn vertrouwen op zijn kunnen en durven, zijn kennis van techniek, hebben bewerkstelligd dat hij, tot nog toe, na een langer of korter verblijf in het ziekenhuis en met verlies van machine of parachute, zijn oud beroep steeds

weer heeft kunnen opnemen. Blijft de man die, om zijn eigen vliegtuig op honderden meters hoogte te laten springen, die zich in een vliegtuig laat werpen, kruipen en zijn parachute openen, vlammen en vlammen, kansen ziet er ongeveer hetzelfde uit als de man die van den daken van een vliegtuig op dien van het aangekomen gold over toeren.

De meeste van zijn prestaties, heeft hij opgedragen aan de filmmaatschappij, die een bepaald bedrag van die vluchten vormde.

Een van Austin's sensationele prestaties. De schijnbaar onbemande machine schiet recht op de tribunes aan en verwekt een paniek onder de toeschouwers. In de machine bevindt zich — onzichtbaar voor het publiek — een tweede piloot, die de machine in zijn macht heeft.

*Vliegtuig tot ontploffing op ettelijke honderden meters
hij slechts op het nippertje aan den dood ontsnapte.
ing iets vroeger gebeurde dan hij had berekend.*

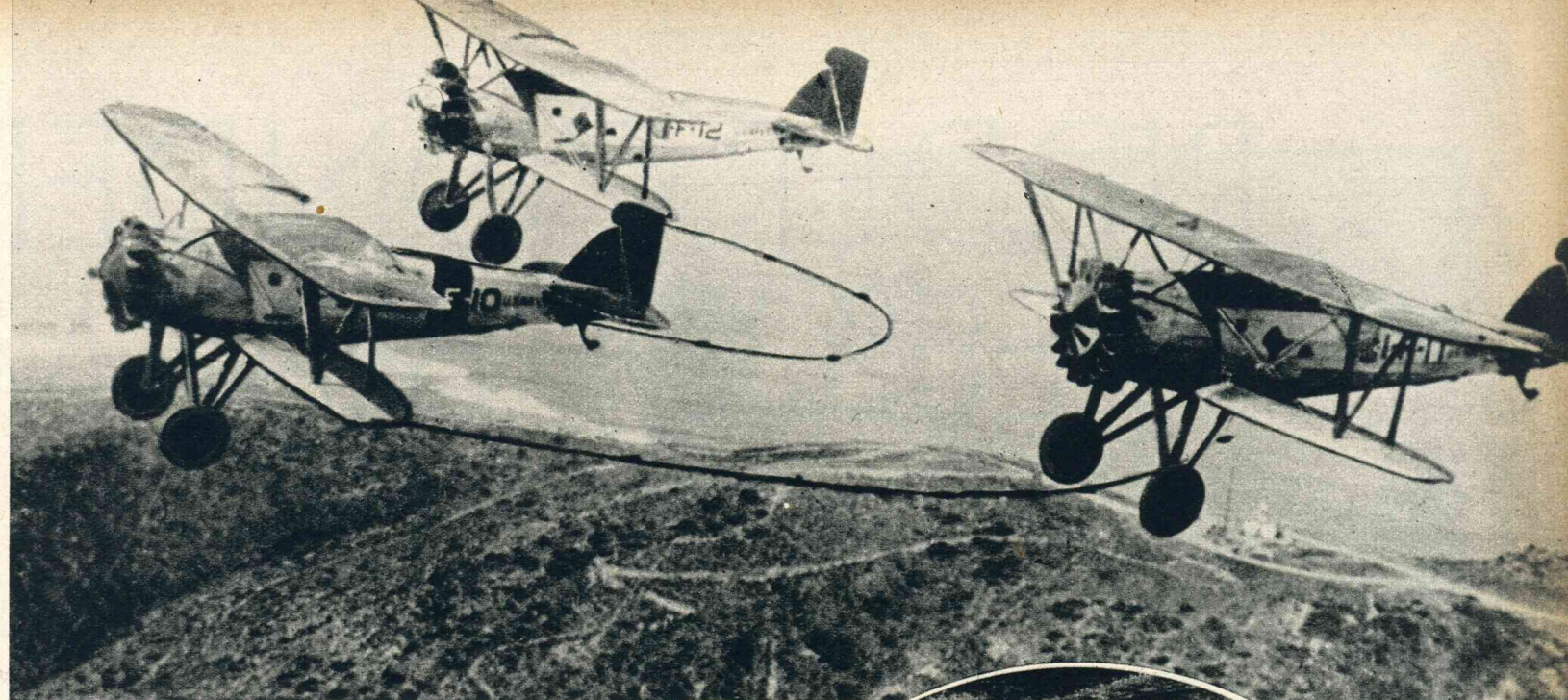
zijn parachute open
en het verrichten van
luchtruim is voor Gene
orden, waarvan hij alle
zonderheden heeft be-
rechter niet altijd zonder
er dan eens heeft het
al hem parten gespeeld
ing gemaakt, maar zijn
zijn vertrouwen op zijn
is van techniek, hebben
nog toe, na een langer
kenhuis en met verlies
zijn oud beroep steeds

weer heeft kunnen opnemen. Gene Austin is en blijft de man die, om zijn brood te verdienen, zijn eigen vliegtuig op honderden meters hoogte uit elkaar laat springen, die zich in een soort handkoffer uit een vliegtuig laat werpen, onderweg uit den koffer kruipt en zijn parachute opent; de man die met een vlamme parachute omlaag zweeft en toch nog kans ziet er ongeveer heelhuids af te komen; hij is de man die van den vleugel van het eene vliegtuig op dien van het andere stapt alsof het een wandeling gold over twee vaste bruggetjes.

De meeste van zijn prestaties, die aan het onge- loofelijke grenzen, heeft Gene Austin uitgevoerd in opdracht van filmmaatschappijen die hem voor elke vlucht een bepaald bedrag uitkeerden. Maar in elk van die vluchten vormde 't percentage gevaar den

hoofd-factor. Gene Austin onderschat het niet. Hij houdt er rekening mee en probeert door de volmaaktheid van zijn technisch kunnen en weten het gevaar tot 'n minimum terug te brengen en het toeval, voor zoover zulks mogelijk is, uit te schakelen. Hij maakt er zijn vak van en verdient er zijn brood mee. En de sensatie-zucht van het publiek vindt het goed.

Als de machine zich op groote hoogte berindt, begint de piloot ze met de bijl te bewerken en kort en klein te slaan, totdat het hoog tijd is voor hem van zijn parachute gebruik te maken.

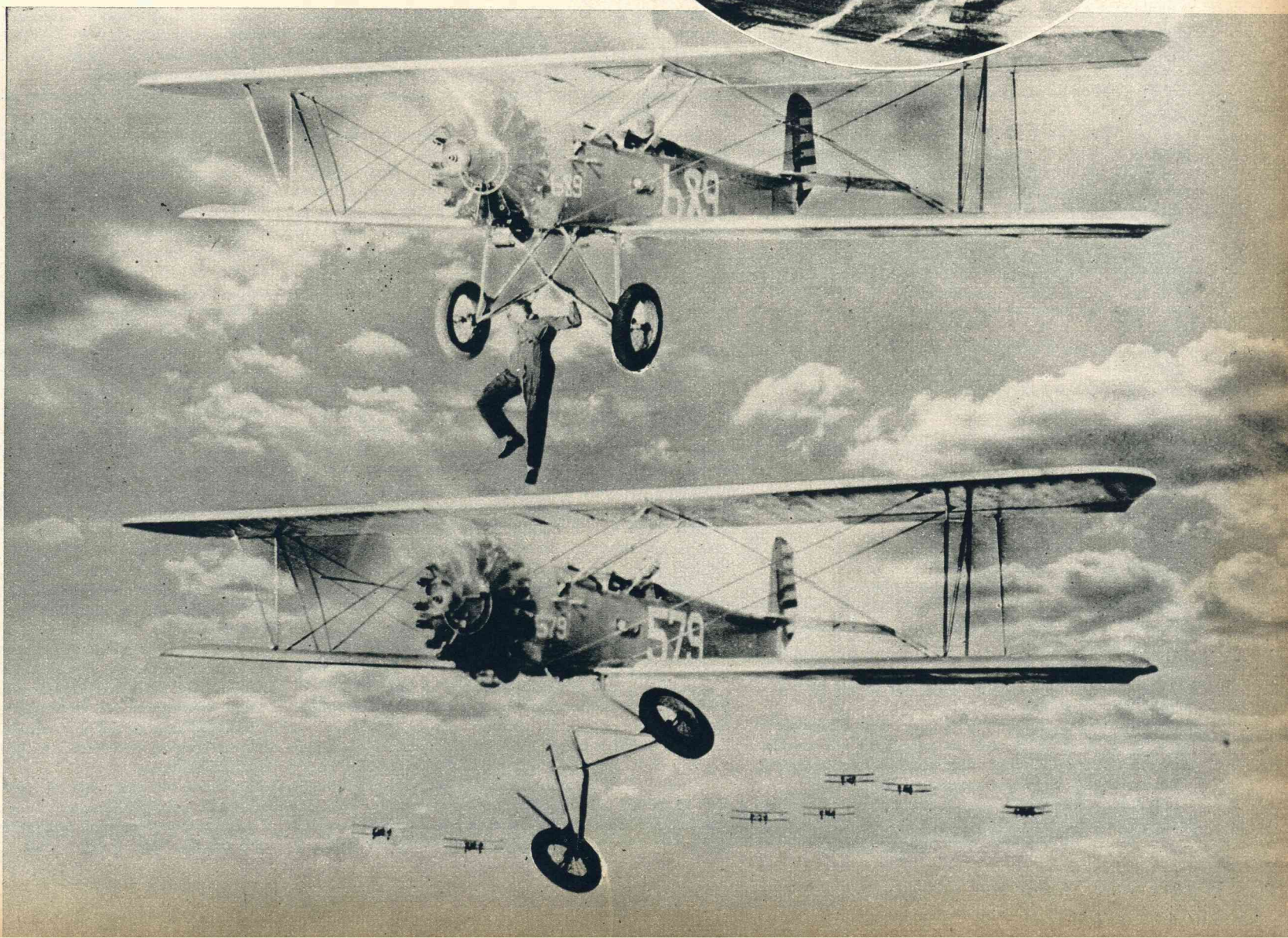
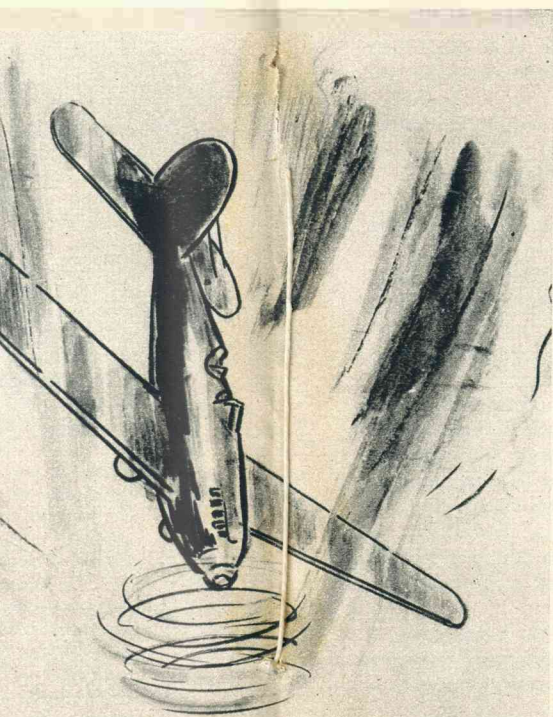

*Een sensationeele stunt met drie vliegtuigen die met kabels zijn
verbonden, gelijk opstijgen en gelijk landen. Een prestatie, die
de hoogste eischen stelt aan de vaardigheid der piloten.*

ele prestaties. De schijnbaar onbemande machine
an en verwekt een paniek onder de toeschouwers.
— onzichtbaar voor het publiek — een tweede
de machine in zijn macht heeft.

*Het overstappen van het eene vliegtuig op het andere. Een plotselinge
luchtzak kan echter veroorzaken dat de onderste machine zich op
het oogenblik van het overstappen niet meer onder den acrobaat berindt.*

RIDDER ZONDER VREES OF BLAAM

door Richard Connell

✱

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE

Ernest Bingley, van nature een groote droomer en fantast, woont geheel alleen in het stadje Bear Falls (staat Iowa in Amerika) en drijft er een zaak in het opzetten van dieren. Hij is een héél ver familie-lid van den graaf van Bingley — hoewel deze van z'n bestaan niets afweet — en hoopt sinds jaren z'n voorvaderlijk kasteel in Engeland eens een bezoek te kunnen brengen. Een buurman van hem, mijnheer Slocum, wil de zaak voor een zijner zoons koopen en biedt 'n som van vijfduizend dollars. Voor den worstjesfabrikant Wyncoop moet Ernest een paard opzetten, waarmede hij op de jaarbeurs zijn stand wil opluisteren. Hoewel Wyncoop's inzending ongetwijfeld de mooiste is, besluit de jury hem den eersten prijs niet toe te kennen, aangezien het opgezette paard z'n stand ontsiert. Tegen alle verwachting in wint Ernest dien prijs met een stand van geprepareerde vogels en dieren uit den staat Iowa — hij haalt zich hiermede den haat op den hals van den heer Wyncoop. Nu kunt u verder lezen.

✱

Ernest. „Dat portretje werd geschilderd kort voordat zij Engeland verliet, als bruid van 'n Bingley. De datum staat er op.”

Meneer Slocum keerde het miniatuurtje om. „1763,” las hij. „Ze was in dien tijd ongetwijfeld erg knap,” vond hij, terwijl hij het portret teruggaf. „Neem je haar mee naar Engeland?”

„Overal, waarheen ik ga,” zei Ernest zonder blozen, terwijl hij de miniatuur weer inpakte.

„Het bleef eenige oogenblikken stil in het atelier. Ernest trok een voor een de laden open en meneer Slocum bleef hem met een peinzenden blik beschouwen. In een harde wereld, van harde, zakelijke mensen, die met beide voeten in de harde werkelijkheid geplant stonden, kwam zoo'n jongen hem voor als een soort wonder.

„Ernie, je bent de aardigste jongeman, die ooit schoenen droeg,” zei hij eensklaps. „Maar hoor nu eens even. Als je nu toch van plan bent, op reis te gaan, waarom maak je zoo'n uitstapje dan niet in grooten stijl? Mijn bod voor dit snertzaakje is nog steeds van kracht. Met vijfduizend dollar in je zak kon je ook eens naar Parijs gaan en naar Rome en naar... naar Parijs.”

Meneer Slocum's kennis van landen en steden liet eenigszins te wenschen over...

Ernest schudde het hoofd. „U begrijpt het niet, meneer Slocum. Ik verlang alléén naar Engeland en in Engeland slechts naar één plekje. Het spijt me, maar ik kan u de zaak werkelijk niet verkoopen. Wat zou ik moeten beginnen als ik weer terugkom?”

„Daar is iets voor te zeggen, Ernie,” gaf meneer Slocum vriendelijk toe. „Maar a propos, wat moet er nu met de zaak gebeuren, terwijl je weg bent?”

Ernest aarzelde even. „Ik was van plan u te vragen, of Luther misschien een oogje in het zeil zou mogen houden,” bekende hij. „Het werk, dat hier mocht voorkomen, zal hij wel onder de knie kunnen krijgen.”

„Tegen de helft van de winst?” vroeg meneer Slocum zakelijk.

„Natuurlijk!”

„Dan is het in orde,” stemde de eigenaar van den „Elite Schoenwinkel” toe.

„Jawel, maar zal Luther het ook in orde vinden?” vroeg Ernest zekerheidshalve. „Zou hij het willen doen?”

„Wat dacht je dan? Veronderstel je misschien, dat hij tot Sint Juttemis stil zal kunnen zitten?”

„Welnu, dan zal ik het hem zoo gemakkelijk mogelijk maken,” zei Ernest, met voorbijzien van die laatste vraag. „Ik heb nauwkeurig beschreven, wat hij in voorkomende gevallen aan het een of ander te

doen heeft. Ook heb ik nog een paar notities gemaakt aangaande de prijzen.”

Meneer Slocum knikte hem vastberaden toe. „Hij zal die instructies letterlijk opvolgen en anders krijgt hij een pak voor z'n broek,” verzekerde hij, met heel het gewicht van zijn vaderlijk gezag.

„En ik was van plan vanavond nog met den lasten bus te vertrekken,” zei Ernest aarzelend.

„Dat kan gemakkelijk, dat kan,” antwoordde meneer Slocum opgewekt. „Ik wensch je alvast een goede reis, Ernie. En heel veel geluk en plezier. Ik hoop, dat je niet zult vergeten ons een briefkaartje te sturen.”

„Beslist niet, meneer Slocum,” beloofde Ernest.

DERDE HOOFDSTUK

Bij uitzondering is het ook in Engeland wel eens mooi weer. Vaak genoeg voelt het aan als koudgestoofde kool en heeft het een kleur als bedorven niervet, maar toen Ernest Bingley op weg was naar het stille dorpje Pennyton, dat rustig weggedoken ligt in een vriendelijk hoekje van Somersetshire, was het werkelijk eens een prachtige dag.

Ernest keek uit naar een verblijf voor een paar dagen. Maar vergeefs zocht hij naar een modern hotel als het „Nieuw Amerika Hotel” in Bear Falls. Eindelijk ontdekte hij een herberg met een uithangbord, dat veel van wind en weer te lijden had gehad en waarop hij met eenige moeite de vage omtrekken van een kip of gans kon onderscheiden. Na een moeilijke studie kwam hij aan de weet, dat hij voor „De Vroolijke Gans” stond en dat de eigenaars van de herberg Jos Grig en Zonen heetten.

Met zijn koffertje in de hand trad hij binnen. In het buffet stond een blozende dikzak in hemdsmouwen en met een blauw katoenen voorschoot. Hij was druk bezig zijn tinnen bierkroezen af te wassen en floot onder zijn werk het vroolijke deuntje van „Kus mij nogmaals”.

„En meneer?” vroeg hij met een vriendelijke bulderstem.

„Hebt u kamers?” informeerde Ernest.

„Natuurlijk,” zei meneer Grig.

„Ik had graag een goedkope kamer voor 'n paar dagen.”

„Dat kan, meneer, dat kan,” antwoordde Grig. „Vijf shilling voor kamer, bed en ontbijt. Vuur zes pence extra.”

„Goed, dan zal ik er een nemen,” verklaarde Ernest. „Vuur heb ik echter niet noodig.”

Vanaf het oogenblik dat hij den eersten voet op Engelschen bodem had gezet, werd hij verwarmd door een inwendigen gloed, die een kunstmatige warmte absoluut overbodig maakte. Bovendien was een sixpence een sixpence. Zijn heele bezit bestond nog slechts uit een retourbiljet naar New York en drie en dertig dollars. Hij moest dus zuinig zijn.

„Wilt u de kamer misschien eerst nog zien, meneer?” vroeg Grig.

„Neen; ik ga meteen door naar het kasteel.”

Het blozende gelaat van den eigenaar van „De Vroolijke Gans” drukte eensklaps ontzag uit. „Oh — kent u de familie misschien?”

„Neen, kennen bepaald niet,” antwoordde Ernest. „Ik wensch het kasteel echter eens te bezichtigen. Het is immers op sommige dagen toegankelijk voor bezoekers?”

„Ja zeker, meneer. Vandaag ook. 't Kost één shilling. Dat is voor een liefdadig doel, begrijpt u?”

„Jawel,” knikte Ernest. „Eh — kunt u me ook 'n paard bezorgen? Een mak, oud paard? Liefst 'n wit.”

De herbergier streek nadenkend over zijn onderkin. „Meneer wensch een paard,” mompelde hij binnensmonds.

„Het moet mak zijn en wit,” herhaalde Ernest. „Vooral geen wildeman.”

„Laat me eens even nadenken, meneer,” zei Grig. Hij wiegde zijn groot, rond hoofd en bewoog in

Den volgenden middag, toen het stille uurtje aangebroken was voor den „Elite Schoenwinkel”, stapte meneer Slocum het atelier binnen, om den overgelukkigen Ernest zijn gelukwensch aan te bieden. „Wel, wel, Ernie! wat is dat een verrassing. Ik heb altijd wel vermoed dat je nog eens succes zou hebben.”

„Duizendmaal dank, meneer Slocum,” lachte Ernest, die in zijn overhemd druk doende was de ladenkast leeg te halen.

„Ik kan het me nu verwijten, dat ik er soms wel eens aan getwijfeld heb,” ging meneer Slocum voort. „Wel, wel, bekroond op de jaarbeurs.”

„Ik vrees dat de Wyncoops niet erg vriendelijk over me zullen denken,” merkte Ernest op, terwijl hij een versleten blauw overhemd op zij wierp.

„Beslist niet, ze zijn woedend en niet zoo'n beetje. Als je soms eens in een donkeren nacht op den inval mocht komen een eindje te gaan wandelen, dan zul je er goed aan doen uit de buurt van hun

fabriek te blijven. Ze zijn in staat je in hun worst te stoppen.”

Meneer Slocum werd het zich nu pas bewust, dat Ernest bezig was zijn beste kleeren in een koffertje te pakken. „Ben je je garderobe aan 't inspecteren, Ernie?”

„Neen, ik ga op reis,” antwoordde Ernest.

„Voor zaken?”

„Neen.”

„Dán veronderstel ik dat je met vacantie gaat en die komt je wel eens toe,” zei meneer Slocum hartelijk. „Maar toch — als ik in je schoenen stond, Ernie, bleef ik hier en hield mijn duiten in mijn kas.”

„En dan zou u ongetwijfeld gelijk hebben,” verklaarde Ernest onmiddellijk. „Maar toch ga ik op reis. Ik ga naar Engeland.”

Meneer Slocum floot eens. „Wel, alle mensen!” viel hij verbaasd uit. „Dát zal in de papieren loopen, Ernie!”

„Tamelijk. Maar met den prijs, dien ik won, bezit ik zoowat driehonderd dollar.”

„En het is natuurlijk net iets voor jou, om ermee op stap te gaan en met niets terug te komen,” merkte meneer Slocum met een afkeurend hoofdschudden op.

Ernest begon vroolijk te lachen. „Dat risico neem ik op het plezier toe,” zei hij luchtartig. „Ik heb alles tot op een penny uitgerekend. Ik kom precies toe. Maar dan moet ik erg zuinig zijn en niet te veel eten.”

„Dan zal je 't dus in Engeland nóg beroerder hebben dan hier,” stelde meneer Slocum laconiek vast. „Je bent een onpractisch mensch, Ernie.”

„Dat kan, maar toch doe ik het.”

Ernest nam een klein portretje van de kast en wikkelde het zorgvuldig in een van zijn beste overhemden.

„Wie is dat?” vroeg meneer Slocum.

„Een zekere Lucy Bingley,” antwoordde Ernest.

„Familie van je?”

„Jawel — een beetje in de verte.”

„Laat me 'ns kijken, Ernie.”

Ernest haalde het portret bereidwillig te voorschijn. Het was een ivoren miniatuur van een blozend jongmeisje, met een paar groote, onschuldig blikkende oogen.

„Heel aardig,” vond meneer Slocum, met een critischen blik het geschilderde portretje beschouwend. „Waar woont ze ergens?”

Om Ernest's lippen verscheen een droomende glimlach. „Ergens in den hemel, denk ik, meneer Slocum. Het is al langer dan honderd jaar geleden, dat zij naar de engeltjes overging.”

Meneer Slocum keek hem wantrouwend aan. „Hou je me soms voor den gek, Ernie?”

„Kijkt u maar eens aan den achterkant,” zei

EERSTE
VERVOLG

gedachten zijn lippen. Eensklaps keek hij op. „Ralph!” viel hij uit.

„U zegt?” vroeg Ernest.

„Ralph!” herhaalde Grig. „Wacht even, meneer. Ik moet naar 'n man toe, die u helpen kan. Wilt u zoo goed zijn een oogje in het zeil te houden, terwijl ik weg ben?”

„Maar... maar ik heb niet het minste verstand van 'n herberg,” stotterde Ernest.

„Dat geeft niet, meneer,” stelde Grig hem gerust. „Er komt toch niemand.”

Hij kwam achter de toonbank vandaan en ging fluitend weg. Ver weg hoorde Ernest nog zijn deuntje „Kus mij nogmaals”. Een beetje angstig keek hij naar de bierpomp en naar de in slagorde geplaatste flesschen en had in stilte, dat hij geen bezoek zou krijgen van een dorstigen Pennytoniër. De eerste vijf minuten liet zich inderdaad niemand zien. Toen ging de deur echter plotseling open. Er kwam een morsig uitziend meisje binnen, in een khaki overall, die zoo juist uit een olieput scheen opgehaald te zijn. Haar rossige haren kwamen wanordelijk te voorschijn vanonder een blauw hoedje, dat onder den invloed van weer en wind een kleur en vorm had aangenomen, alsof het nooit nieuw was geweest.

Ernest stond op en keek haar aan.

Het meisje keek hem aan. „Een kleintje,” zei ze kortaf.

„U bedoelt?” vroeg Ernest verbluft.

„Een klein glaasje bier, natuurlijk.”

„Ja... ja, natuurlijk,” stotterde Ernest, terwijl hij naar de toonbank liep.

Het meisje keek hem onderzoekend aan. „Jij bent hier zeker 'n groentje,” zei ze kritisch.

„Ik ben hier niet,” antwoordde Ernest met nadruk. Hij stond een beetje verlegen tegenover het geval — véél gelegenheid om met meisjes om te gaan had hij niet gehad in Bear Falls. „Dat wil zeggen,” voegde hij eraan toe, „ik ben hier natuurlijk wel, maar ik ben er toch niet voorgoed.”

„Stil maar, ik begrijp het al,” antwoordde het meisje ongeduldig. „Ik heb haast — mag ik zelf m'n bier nemen? Als je den rechterhandle naar beneden drukt ben je anders klaar.”

Ernest deed wat ze zei en in den tinnen kroes, dien hij onder de kraan hield, spoot een schuimende vloeistof op. „Als 't u beleeft,” zei hij beleefd.

„Dank je wel,” knikte het meisje. Zij dronk den kroes leeg en legde een paar geldstukken op de toonbank. „Ik kan niet bepaald zeggen, dat je handen naar biertappen staan,” zei ze. „Veel te veel schuim.” Zij verbloemde haar critiek met een glimlach.

„Ik geef u terstond toe, dat ik geen vakman ben,” excuseerde Ernest zich. „Dat komt misschien, omdat ik een Amerikaan...”

„Dat komt misschien, omdat ik een meisje ben,” viel de bezoekerster hem in de rede.

Voordat Ernest de bedoeling van die opmerking had doorgrond, was het meisje verdwenen. Hij hoorde buiten een motor brommen, een geluid, dat langzaam verzwakte en eindelijk wegstierf. Hij luisterde ernaar tot het onhoorbaar was geworden.

„Ik vermoed, dat ze 't aan m'n accent kon hooren, dat ik 'n vreemdeling was,” mompelde Ernest. „Ze heeft wel 'n mooie stem. En ze zou er misschien heel aardig uitzien, als ze eens 'n paar dagen schoon werd geboend. De manier waarop zij glimlachte is om niet te vergeten. Ik wou dat ik wist...”

Een lustig gefloten aria kondigde plotseling de terugkomst aan van meneer Grig.

„Ralph is er, meneer,” trad de herbergier binnen.

Ernest keek naar de deur. Hij zag niets. „Komt hij niet binnen?” vroeg hij.

De eigenaar van „De Vroolijke Gans” barstte in 'n bulderenden schaterlach uit. „Ralph is 'n paard, meneer,” hikte hij.

Ernest Bingley had reden om te twifelen aan die verzekering. Toen hij naar buiten trad, zag hij een beest, dat hoogstens op een paard leek. Ralph zag eruit, alsof hij ontworpen en gebouwd was door een veerbootenarchitect. Hij had veel te hooge heupen, een buik als een ballon en een nek zoo lang en slank, dat een deskundige gemakkelijk op het vermoeden kon komen, dat hij bij het aanschouwen van het eerste levenslicht geschrokken was van een zwaan. Oppervlakkig beschouwd was hij wit, maar men hoefde geen muggenzifter te zijn om op te kunnen merken, dat hij niet overal wit was, want zijn huid was overvloedig bedekt met grijze eilanden, moedervlekken en banen als zonnestelsels.

Ernest bekeek dit gedrocht met een verslagen blik. Ralph was héél anders dan het blanke strijdros van den ridderslijken bevrijder van jonkvrouwe Rosa...

„Is ie goed, meneer?” vroeg Grig opgewekt.

„Ik vermoed, dat er niets anders op zal zitten dan ja te zeggen,” mompelde Ernest. „Hij is echter niet bepaald zoo als ik een paard bedoel.”

Grig liet die laatste opmerking over zijn kant gaan. „Gaat meneer nu terstond naar het kasteel?” vroeg hij.

„Jawel.” „Heel goed; dan zal ik meneers bagage naar boven brengen en de kamer in orde maken.”

Ernest knikte en ging op Ralph toe met de bedoeling zich op de behendige manier van een van Walter Scott's helden op zijn rug te slingeren. Maar hoewel Ralph even onbeweeglijk bleef staan als het beroemde houten paard van Troje, ontdekte hij spoedig, dat zoo'n poging nutteloos was. Of Walter Scott's helden waren behendiger dan hij, of hun paarden waren minder verheven. Het gelukte hem eindelijk op zijn plaats te komen met de behulpzame hand van Grig. Daarboven onderging hij de angstige gewaarwording van een scheepsjongen, die voor de eerste maal op weg is naar het kraaiennest.

„U bent er, meneer,” stelde Grig met voldoening vast.

„Jawel, dank je,” antwoordde Ernest flauwtjes. „Welken weg moet ik nu op naar het kasteel?”

„Als u de hoofdstraat volgt en het eerste pad aan uw linkerhand neemt, komt u er vanzelf,” legde Grig uit. „Het loopt recht op de kasteelpoort uit.” „Prachtig,” zei Ernest. „Komaan, Ralph, we gaan.”

Maar de andere helft van „we” ging niet. Ralph kwam geen duim breed van zijn plaats. Grig zette zijn schouders tegen hem aan en spande zich als een sleepboot, maar Ralph begon met een peinzenden blik in zijn oogen aan de verf van een lantaarnpaal te likken. Ernest sloeg met zijn hakken een roffel op zijn ribben, maar met hetzelfde negatieve resultaat had hij kunnen probeeren beweging te krijgen in de rots van Gibraltar.

Als een auto weigert te starten, of een paard niet wil loopen, verzamelen er zich gewoonlijk terstond eenige medelijdende zielen rond het geval, die zich beijveren, den bestuurder behulpzaam te zijn met het geven van raad, en meestal slechten raad. Toen Ernest naar de verheven hoogte van zijn strijdros

MARTINI

Over 25 jaar bent U nog steeds blij met dit kiekje!

Houd het leven vast! Ga fotografeeren met de handige, altijd parate „BOB” springcamera van Zeiss-Ikon. Alle foto's, die U ermee maakt, maakt U zonder moeite prachtig! Formaat 6 x 9, een echte anastigmat 1:7,7 met den nieuwen automaat-sluiters voor tijd tot 1/75 sec. En bovendien het beroemde, makkelijke „snapshot-patent” van Zeiss-Ikon! Slechts f 22,- kost de „BOB”! Vraagt Uw fotohandelaar!

Vraag tegelijk naar de nieuwe Zeiss Ikon Orthochrom-film. De „succesfilm” van fotografeerend Nederland.

BON

ZEISS IKON N.V.

Heerengracht 489, Amsterdam

Zendt mij gratis en franco

Uw mooie Zomer-prospectus

betreffende de Zeiss Ikon

Camera's en Films.

Naam

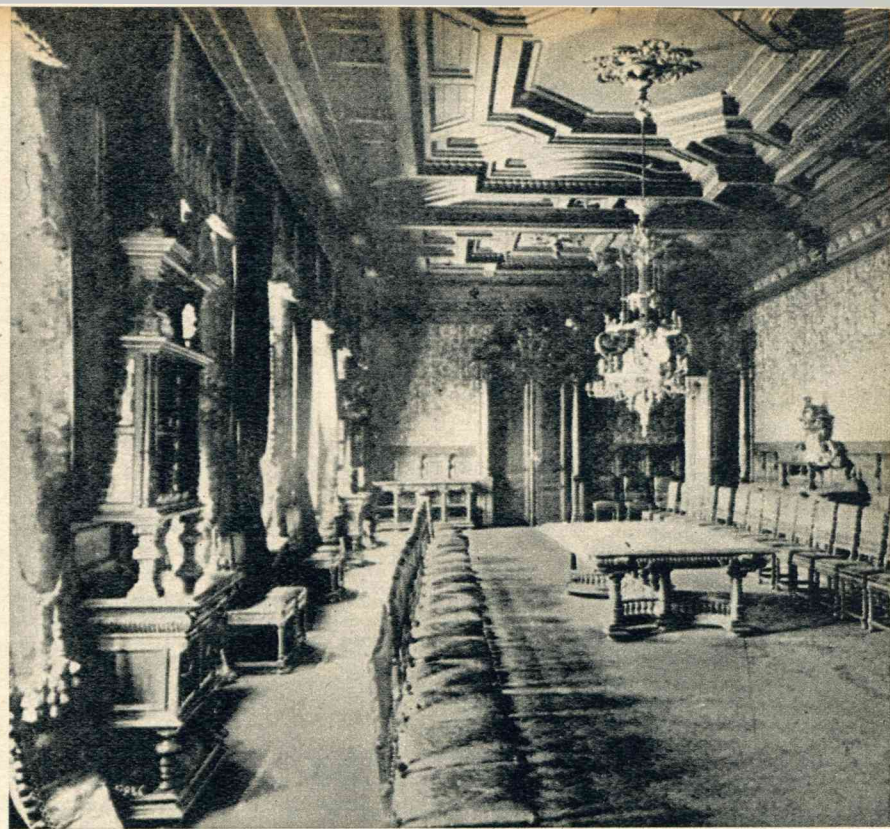
Adres

(P. K.)

Vervolg op pag. 34

Het paleis te Belgrado.

Interieurfoto van het paleis te Belgrado.

DE MOORD OP KONING ALEXANDER VAN SERVIË IN 1903

ZIJN HUWELIJK MET DRAGA MASCHIN BEZORGDE
HEM DEN DOODELIJKEN HAAT VAN ZIJN VOLK

In het begin van Juni 1903 bracht een in Hongarije verschijnend dagblad met groote, dreigende letters 't korte, maar onheilspellende bericht: „Wacht nog een tiental dagen! Dan zullen wij zien.”

En de officieren van het garnizoen te Belgrado riepen in die dagen elkander in 't voorbijgaan toe: „Nog enkele dagen...” En in hun blikken lichtte een felle gloed op van lang bedwongen haat, die op het punt stond om los te breken.

In die dagen bestond de staat, dien wij thans Joego-Slavië noemen, nog slechts in de vurige droomen der temperamentvolle Zuidelijke politici, die in de oudmodische en ongezellige café's van Belgrado bij Turksche koffie of parelenden wijn den politieken toestand van de heele wereld bespraken. Belgrado was nog niet de stralende, hypermoderne stad van vandaag, die in betekenissen het Weenen-van-voor-den-oorlog voorbijstreeft. Het was nog 'n rommelige, onaanzienlijke stad en 't land, dat we thans Joego-Slavië noemen, heette toen Servië, met een inwoneraantal van twee en een half miljoen. Het was gelegen tegen het machtige Oostenrijk-Hongarije, den rijken nabuur, die reeds vaak de begeerige hand naar Servië had uitgestoken, doch deze telkens terugtrok op het hooren van de dreigende stem, die Rusland bij die gelegenheden liet hooren.

„De zoon van Nero”

De gesprekken in de café's van Belgrado waren in die dagen niet vervuld van stoutmoedige politieke aspiraties. Integendeel, het volk voelde zich beklemd, omhuld door een donkere, sombere wolk, die een bloedigen orkaan voorspelde.

De politieke fijnproevers, die den Servischen volksaard kenden, wisten in die dagen te verzekeren, dat de jeugdige koning Alexander van Servië een zwaar, zoo niet een kort leven tegemoet ging.

„De zoon van Nero”, zoo noemde hem zijn volk.

En het was een zoon, die zijn vader alle eer aandeed!

Koning Alexander I van Servië werd geboren op 24 Augustus 1876. Zijn ouders waren koning Milan I en koningin Natalie. Koning Milan bezat geen enkele hoedanigheid als koning. Hij was een roekeloos

speler en 'n geweldig verkwister. Wegens zijn losbandig en schandelijk leven haalde hij zich den bijnaam „Nero” op den hals en ten slotte dwong men hem in 1889 afstand

te doen van den troon, terwijl hij 't land moest verlaten en bij verstek veroordeeld werd tot twintigjarige gevangenisstraf als medeplichtige aan een opzienbarenden moord.

Zijn zoon Alexander volgde hem als koning op. Hij werd op 2 Juli 1889 gezalfd te Kraljewe en bestuurde onder regentschap 't land. Echter op 13 April 1893 verklaarde Alexander zich meerderjarig, hoewel hij den bij de wet daartoe vastgestelden leeftijd nog niet had bereikt. Hij zette de regenten af, vormde zelf een nieuw ministerie, riep vlak daarop zijn vader uit diens ballingschap terug en benoemde hem zelfs tot opperbevelhebber van het Servische leger.

Het scheen of de jeugdige koning er een bijzonder genoeg in vond de wetten van het land te maken en te breken. Dit gevoegd bij zijn losbandigen levenswandel haalde hem reeds spoedig den haat van 't

volk op den hals, dat hem „den zoon van Nero” noemde en gespannen zijn daden volgde.

Totdat Draga Maschin, geboren Lungevica, de vroegere hofdame van zijn moeder en een volmaakte intrigante en zeldzaam ijdele vrouw, zijn leven binnendrong.

Draga Maschin was twintig jaren ouder dan de koning. Zij was gehuwd, doch haar man stierf plotseling en booze tongen in de café's van Belgrado beweerden, dat er vergif in het spel was. De omstandigheden van zijn dood waren erg zonderling en het is nooit komen vast te staan op welke wijze koning Alexander bij dien plotseligen dood was betrokken.

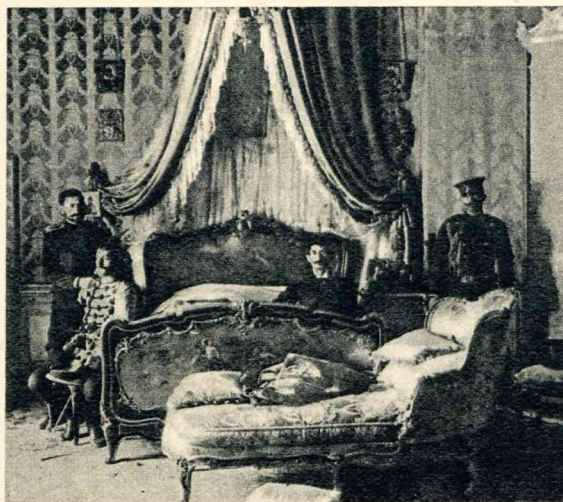
Op 5 Augustus 1900 trad koning Alexander met Draga in 't huwelijk en verhief haar tot koningin. Met dit huwelijk was de toekomst van Alexander beslist.

Reeds kort na het huwelijk deden allerlei geruchten en allerlei verhalen de ronde onder 't goedgelovige, deels nog achterlijke volk. Bij iedereen stond het vast dat de koning niet tegen zijn vrouw was opgewassen en dat het land practisch door haar grillen en intrigues bestuurd werd.

De eerste, toen nog gefluisterde gesprekken van haat en wraak werden onder het volk gehoord, toen de koning de twee broers van Draga Maschin in den

Koning Alexander en koningin Draga van Servië, die in den nacht van 10 op 11 Juni 1903 te Belgrado gruwelijk werden vermoord.

De slaapkamer van het koninklijk paar — eenige samenzweerders lieten zich op de foto vereeuwigen.

Het verborgen hoekje in het paleis, waar de koning en de koningin vermoord werden — men ziet nog eenige kleedingstukken der koningin aan een kapstok.

Het boudoir der koningin, een dag na den moord.

De graven van koning Alexander en koningin Draga. Twee eenvoudige kruisen vermelden hun namen.

adelstand verhef en hun twee belangrijke posten in het leger bezorgde. Zij ontvingen daarbij den titel van prinsen van den bloede, maar niemand in het leger was zóó algemeen gehaat als zij.

Niemand... op één uitzondering na: Draga Maschin, de koningin der Serven!

Alexander stoorde zich aan niets. Hij bleef doof voor de smeebeden en de dreigbrieven. Hij bleef doof voor alle goedbedoelde vermaningen en zette zijn wil door, terwijl zijn huwelijk met Draga kinderloos bleef. Oostenrijk-Hongarije begon opnieuw met dubbel begeerige blikken naar het kleine Servië te kijken, terwijl Rusland van zijn kant Karageorgewitch als nieuwen kroonpretendent van Servië financieel begon te steunen.

De gesprekken in de café's van Belgrado werden in die dagen niet meer op fluisterton gevoerd en de officieren riepen elkander bij het passeeren toe: „Nog enkele dagen!“...

De lont in het kruitvat

De ondraaglijke, van haat vervulde spanning bereikte in Servië, dat nu door twee losbandige koningen in successie geregeerd werd, het hoogtepunt, toen onder het volk bekend werd, dat koning Alexander op het intrigerende aandrijven van zijn vrouw den oudsten broeder van Draga Maschin, luitenant Lungevica, tot erfgenaam van den troon zou benoemen.

De naam van de koningin werd hierdoor zóó gehaat, dat het volk hem slechts met tegenzin en walging uitsprak. Het stond onwrikbaar vast en eenieder ging het als iets onafwendbaars voelen: er gaat, er moet iets gebeuren, deze spanning moet breken, de donkere wolk, die over het land hing,

De nieuwe koning van Servië — Peter Karageorgewitch.

diende gescheurd... en in den nacht van tien op elf Juni 1903 volgde de bloedige ontknooping.

De tegenpartij, met Karageorgewitch als leider achter de schermen, had toegegrepen.

„Doe afstand van den troon...! Verstoot die vrouw en gij zult leven!“

Het was een zwoele, drukkende nacht.

Over Belgrado spande zich de diep-fluweelzwarte hemel, doortinteld van myriaden trillende sterren.

Het Konak-paleis, waarin de koninklijke familie resideerde, was helder verlicht. Het was het eenige gebouw van Belgrado dat een elektrische installatie bezat en de levenslustige koning was niet karig met het verlichten der weelderig ingerichte vertrekken.

Van tijd tot tijd bleven de mannen der paleiswacht staan als vanuit het paleis een bijzonder rumoer opklonk door de open ramen. Een rosse gloed dreef uit de hel verlichte ramen neer, te zamen met slierten rook en zoete geuren van exotische parfums.

Soms schrok de paleiswacht op van het rumoer in de café's, die het paleis omringden en die dien avond gevuld waren met dronken officieren en vele verhitte soldaten.

Er hing een giftige spanning in de lucht, een spanning even giftig als de geur der uitheemsche bloemen, die door koningin Draga met voorliefde in de koninklijke tuinen werden gekweekt.

Het rumoer in het paleis en in de café's verstomde.

De lichten doofden op vele plaatsen uit, alleen de dienaren waren nog bezig de resten van het feest zooveel mogelijk op te ruimen voordat ook zij zouden gaan slapen.

Ergens, in de buurt van het paleis, lalde een dronkeman zijn lied, een kijvende vrouwenstem weerklonk, een rijtuig ratelde wég: toen viel een looden, zware stilte.

Een torenklok in de nabijheid sloeg half twee: plotseling, uit drie, vier straten tegelijk klonk een schot, kreten schreeuwden op, paarden renden aan, mannen brulden.

Het paleis werd bij overrompeling bestormd, de wacht werd neergeschoten, deuren gerammeid, ramen versplinterd. Het licht ging in alle kamers en vertrekken op, verhitte officieren en zij, die nog kort geleden aan het feestmaal van den koning hadden aangezeten, drongen de zalen en gangen binnen, op den voet gevolgd door de manschappen van het zesde regiment infanterie, die eenieder neerschoten, dien zij in de koninklijke zalen ontmoetten.

Stervensgereutel vervulde de lucht, vermengd met de kreten der vechtende mannen en de verrollende echo's der revolvergeschoten.

Een der dienstdoende adjudanten van den koning sneed de elektrische leiding door, diepe duisternis vulde het paleis, de strijd werd des te luguberder en met nog meer hardnekkigheid gevoerd.

Een aantal officieren had de achtervolging ingezet van den koning en de koningin, die, beiden in nachtgewaad, van het eene vertrek naar het andere vluchtten, de deuren telkens achter zich in het slot werpend. Ten laatste belandden zij in de vertrekken der koningin waar zij door de officieren werden achterhaald.

Draga Maschin, uitgeput en een zenuwuitbarsting nabij, steunde op koning Alexander, die haar met zijn lichaam beschermde.

Het hoofd der rebellen, kolonel Mischitch, trad naar voren en bracht het koninklijk saluut.

De directe oorzaak van den vorstenmoord: luitenant Nicodem Lungevica, de oudste broer van koningin Draga, dien zij tot troonopvolger benoemd wenschte te zien. Hij werd door de opstandelingen eveneens doodgeschoten.

„Sire, doe afstand van den troon. Verstoot die vrouw en gij zult leven. Weiger en beiden zult gij sterven.“

Er heerschte een oogenblik stilte in de gangen en de vertrekken van het paleis, alsof allen, die daar aanwezig waren, de betekenis van dit historische moment door een geladen rust een grootere kracht wilden bijzetten.

Buiten, in een der straten, viel een schot. Een vogel fladderde verschromt langs het venster. Toen klonk de kalme stem van den jeugdigen vorst door het vertrek:

„Ik weiger.“

Een schot viel: men zegt, dat de koning nog een zijner aanvallers neerschoot. Vlak daarop brak de razernij der officieren in alle hevigheid los. De koning werd doorboord door zes revolverkogels en ontving drie sabelhouwen. De koningin kreeg vier kogels, ontelbare sabelhouwen en dolksteken. Toen, terwijl de laatste levensgeesten wegstroonden met het lauwe bloed uit de vele wonden, werden zij door het raam neergesmeten op de keien van het plein voor het huis: juichkreten klonken alom op en het bericht van hun dood vloog als een vreugdemare door Belgrado en door het gansche land.

Zij werden in alle stilte begraven, in het holst van den nacht en hun graven werden met bijzondere zorg dichtgemetseld.

In totaal werden dien nacht ruim honderd menschen gedood, waaronder ook de beide broers van koningin Draga. Zij woonden niet ver van het paleis. Zij hoorden het knallen der vuurwapens en snelden ter hulp. Op straat gekomen werden zij gearresteerd. Cynisch staken zij ieder een sigaret op en eenigen tijd daarna werden zij in hun eigen huis neergeschoten.

Tragisch was wel de dood van generaal Markovitch, die in de nabijheid van zijn woning door de oproerige soldaten werd neergelegd, juist op het oogenblik dat zijn vrouw het leven schonk aan 'n dochtertje.

De vensterluiken van alle huizen rondom het paleis waren met kogels doorboord door het wilde schieten op eenieder die het paleis ontvluchtte; slechts aan enkelen was het gelukt aan de samen-zweerdere te ontsnappen.

Het is wel dubbel tragisch dat koning Alexander, hoe men overigens over hem mag denken, juist in de liefde voor zijn vrouw den dood vond.

Wat doe ik DAAR mee?

Het dagelijksche probieem voor de huisvrouw: „restjes“. Met Salata bij de hand, is de oplossing heel eenvoudig: koude aardappelen, koude groente, koud vleesch, koude visch, alles maakt men met een scheutje Salata tot een heerlijk schoteltje. Garneer met wat stukjes tomaat en — klaar!

Probeer Salata vandaag eens. Verkrijgbaar in flesschen van 25, 42½ en 80 ct. Overal verkrijgbaar.

DUYVIS'
SALATA

JOURNALIST JOURNALISTE

Een vak met bijzondere aantrekkelijkheid. Gevoelt U een innerlijke drang om Uw medemens meningen, gedachten en kennis op een bevattelijke wijze mede te delen? Volg dan onze degelijke, goedkope, schriftelijke cursus. De lessen zijn door ervaren vaklieden samengesteld. Leider: mr. K. W. Salzmann, oud-journalist en redacteur. Boeken gratis. Wij hebben zowel een cursus voor hen, die de lagere school bezochten, als voor gevorderden. Na goede afloop diploma.

Vraag zonder verplichting inlichtingen bij
ASSO Dir. J. v. d. Bij,
hoofdonderwijzer,
Nieuwe Plein 31, b'h station,
A R N H E M

EERBIED VOOR DEN LEVENDE....

DOOR KELLY HORCH

Margy Glen was het knapste meisje van Niversnaid. En tot haar verdriet tevens het meest besproken meisje. Zoo bewonderd als zij door de jongeren werd om haar knap uiterlijk, zoo berucht was zij bij de ouderen om den klank van haar naam. Aan dat laatste kon zij zelf niets doen; het was de schuld van haar vader.

Van John Glen viel inderdaad niet veel goeds te vertellen. Ongeveer twaalf jaar van zijn huwelijk had hij in de gevangenis in Glasgow doorgebracht en toen hij na zijn laatste vonnis in vrijheid werd gesteld, kwam hij nog juist bijtijds thuis, om den laatsten zucht van zijn ongelukkige vrouw op te vangen. Dat sterfgeval maakte echter slechts korten tijd indruk op hem. Na een half jaar ging hij den ouden weg weer op en het was een verlossing voor de streek, toen hij op zekeren dag naar Amerika verdween. Hij liet Margy onverzorgd achter en zeven jaar lang hoorde ze niets meer van hem.

Het meisje was twee en twintig jaar geworden, toen zij op een dag in het dorp vernam, dat haar vader in Amerika uitgewezen was en naar Engeland was teruggekeerd. Volgens het gerucht had hij hier nog een en ander op zijn kerfstok en dat verklaarde misschien, waarom zij de eerstvolgende twee jaren opnieuw niets van hem hoorde. Toen ging het praatje in het dorp, dat hij weer in de streek was gezien en zelfs hier en daar om werk had gevraagd. Wat waar was van al die geruchten viel echter niet te controleren en dus bleef zij omtrent zijn doen en laten in het onzekere verkeer.

Margy was een goed meisje en het spreekt vanzelf, dat zij leed onder de opspraak die haar naam telkens opnieuw verwekte. Het liefst zou zij het dorp en zijn kwaadsprekende bewoners ontvlucht zijn, maar zij wist niet, hoe zij zich elders door het leven zou moeten slaan. Afgezien daarvan hield Rudy Wren haar tegen, de eenige vriend, dien zij bezat.

Rudy had den moed gehad, de openbare meening van Niversnaid openlijk te trotseeren. Margy had al meer vrienden kunnen hebben, maar dat waren de zulken, die vreesden eveneens in opspraak te zullen komen en haar alleen in het donker durfden naderen. Die had zij echter verachtelijk den rug toegekeerd en hen van vriend tot vijand gemaakt. Rudy was heel anders geweest.

Op een Zondag was hij regelrecht van de kerk naar haar huisje gekomen, zoodat bijna alle kerkgangers getuige waren geweest van zijn bezoek. Margy had de deur geopend en daar, op de stoep, had Rudy haar verlegen maar heél ernstig gezegd, wat hij op het hart had.

„Ik heb het je allang willen vragen, Margy, maar ik was bang dat je me uit zou lachen. Ik hou van je en ik zou graag met je willen trouwen. En moeder laat vragen, of je vanmiddag bij ons wilt komen eten...“

Zoo'n liefdesverklaring klinkt nuchter en zakelijk en meisjes hooren het graag anders. Maar wat er aan ontbrak, las zij in zijn oogen. En het leek haar plotseling toe, dat er een zonnestraaltje doorbrak in het donker verschiep van haar leven. Zij lachte er tegen en tegelijk kwamen er tranen in haar oogen.

Spreeken kon zij die eerste oogenblikken niet, maar zij gaf Rudy Wren een hand en dat was genoeg. Zóó besloten die twee samen door het leven te gaan.

Rudy werkte 's zomers op het land en in den winter in de kolenmijn. Ook dien winter, na zijn verloving met Margy, meldde hij zich aan voor de mijn. Dat was juist in den tijd toen men in Niversnaid beweerde, dat John Glen in de streek was teruggekeerd.

In December van dat jaar gebeurde er in de Intoshmijn een ongeluk, dat de ernstigste gevolgen had kunnen hebben en dat Rudy Wren bijna het leven kostte. Op een morgen was hij nauwelijks afgedaald, toen in de kolengang, waar hij zich bevond, een ver verwijderd gerommel weerklonk, dat aanzwol tot een oorverdovend gedonder. Tegelijk vulde zich de ruimte met een dichte wolk kolengruis, die hem bijna deed stikken. Hij hoorde zwakke kreten, rende de inktzwarte duisternis tegemoet en zag zich eensklaps den weg versperd door een instorting. Terwijl hij radeloos naar een uitweg zocht, liet plotseling een der stutbalken boven zijn hoofd los. De zware balk kwam op zijn achterhoofd terecht — hij sloeg voorover, slaakte nog een kreet en verloor het bewustzijn....

Toen Rudy na eenige uren de oogen weer opsloeg, drong langzamerhand het wanhopige van zijn toestand tot hem door. Hij zat gevangen in een gang van tachtig voet lengte, ruim vierhonderd voet diep in de aarde en van de buitenwereld afgesloten door enorme massa's steenen en gruis. Hij had voedsel noch drinken bij zich en het was zelfs niet bij benadering te zeggen hoelang het duren kon, voor men hem zou vinden.

In de wanhopige stemming, die zich van hem meester maakte, begon hij de onverzettelijke barricade te bestormen, die daar in de duisternis voor hem opgestapeld lag. Hij verspilde er zijn krachten aan en verwondde tot bloedens toe zijn gezicht en zijn handen.

Traag verstreken de uren, zooveel nachten gelijk. De honger begon hem te kwellen en de dorst schroeide zijn keel dicht. En intusschen hield hij niet op te schreeuwen — totdat zijn longen zoo moe en zijn keel zoo droog en schor was, dat hij nog slechts een reutelend geluid kon voortbrengen.

Toen maakte zich een gevoel van doffe berusting van hem meester. Hij gaf den stormloop op tegen zijn noodlot en legde zich neer. En zoo verstreken er weer vele uren, een dag en een nacht — in mateloze ellende. En met niets om zich heen dan duisternis en stilte — diepe, ondoorgrondelijke duisternis en stilte. Toen ontwaakte hij uit dien onnatuurlijken toestand van doffe onverschilligheid. Hij begon opnieuw te schreeuwen, brulde Margy's naam uit, en beukte met zijn gekneusde vuisten tegen de ruwe wanden.

„Help! Help! Margy, help! Margy, Margy, hóór je me dan niet...?“

Die verdooftheid van zinnen verliet hem plotseling. Hij ving zwakke geluiden op — een vreemd gerucht in die vreeselijke stilte. En toen dacht hij eensklaps dat 't wonder, dat alléén nog in staat was hem te redden, werkelijkheid was geworden. Er klonk een doffe stem, als een rommelend geluid, dat hol en naargeestig de benauwde ruimte vulde.

Het stempel van kwaliteit!

Let op 't Hero-stempel.... de garantie voor zuivere natuurproducten. De beroemde Hero-producten - Perl, Sinas en Frambozen.... zijn stuk voor stuk bereid uit heerlijk volrijp fruit.... frisch van smaak.... zuiver van kleur.... vrij van chemische toevoegingen! 'n Glas Perl, Sinas of Frambozen geeft U door zijn natuurlijke kwaliteiten nieuwe krachten heerlijke verkwikking.

Perl Hero Sinas Hero Frambozen

„Wie roept daar ?” hoorde hij vragen. De stem kwam uit een ruimte naast de gang waar hij lag, en het licht viel door de spleet, die de losgelaten balk in den wand gemaakt had.

„Rudy Wren !” schreeuwde hij terug, uitzinnig van vreugde. „Komen jullie me verlossen ? Hoe lang heb ik hier gezeten ? Heb je drinken bij je ?”

Op dat oogenblik voelde hij pas, hoe kwellend zijn dorst eigenlijk was. Hij hield zijn adem in van schrik, toen hij die stem daarachter eensklaps hoorde lachen. Het was een sarcastisch lachje, als dreef men den spot met zijn ellende.

„Waarom geef je geen antwoord ?” schreeuwde hij.

„Met slecht nieuw behoef je je niet te haasten,” klonk het onverschillig terug. „Ik ben er net zoo erg aan toe als jij. Ik zat een eind verder en ik hoopte langs dezen weg eruit te komen. Maar dat kan ik wel opgeven, zie ik.”

Het antwoord maakte hem radeloos. Hij begon te huilen als een kind, riep om Margy en bad dan weer, dat er maar gauw een eind aan mocht komen. Totdat eindelijk de barsche stem van zijn lotgenoot hem de tanden op elkaar deed klemmen.

„Schreeuw niet zoo — dat maakt je nog meer van streek. Hoe kalmer je je houdt hoe beter. Ben jij Rudy Wren van Niversnaid ?”

„Ja — en wie ben jij ?” vroeg Rudy, zich beheerschend.

„John Collins,” klonk het terug. „Ben je getrouwd ?”

„Nee, maar ik zou in het voorjaar trouwen met Margy Glen van Niversnaid. Ik ken bij ons geen John Collins ; waar kom je vandaan ?”

„Van Intosh,” antwoordde John Collins brommend. Rudy zag het licht van de mijnlamp eensklaps van den wand verdwijnen, doch even later verscheen het weer.

„Kun je bij die opening komen ?” hoorde hij John Collins vragen. „Hier — pak eens aan. Brood en drinken. Ik had het gelukkig nog bij me, toen het gebeurde.”

Rudy sprong zoo wild op naar het gat, dat hij zijn hoofd aan de zoldering stootte. Hij hield een halve kruik thee in zijn hand — veel te weinig om zijn dorst te lesschen, dacht hij. Hij was bijna gek van vreugde. Maar de stem van John Collins bracht hem tot bedaren.

„Wees er zuinig mee, Rudy Wren. Het kan nog lang duren voor ze ons vinden.”

Toen aarzelde Rudy plotseling de kruik aan zijn lippen te zetten. „En jij?” vroeg hij heesch.

Hij hoorde John Collins grinniken. „Maak je om mij niet bezorgd, jongen. John Collins is niet gewend iets weg te geven, als hij er zelf niet genoeg van heeft. Op de plek waar ik was toen het gebeurde, lag nog meer eten en drinken. Maar wees zuinig met die thee, méér kan ik niet missen.

Toen pas overwon Rudy zijn aarzeling. Hij dronk een paar voorzichtige slokjes en voelde de thee als nieuw bloed zijn verschrompelde maag binnestroomen. Dat was leven — nieuw leven, en nieuwe hoop op redding. „Margy,” dacht hij en daarop werd hij eensklaps heel gerust en begon aan het harde, droge brood te knabbelen. Terwijl hij at verdween het licht van den wand. En toen hij John Collins later riep, hoorde hij niets meer. . . .

De instorting bij de Intoshmijn had gelukkig niet de catastrophale gevolgen van een ramp. De meeste werklieden waren tijdig gewaarschuwd door het gerommel van het vallend gesteente, dat eraan voorafging en hadden zich tijdig in veiligheid weten te stellen. Bij 't inderhaast gehouden appél ontbraken slechts vier mannen en reeds na zes

uur reddingsarbeid gelukte het reddingsploeg twee der slachtoffers ongedeerd boven te brengen.

Toen ontbraken er nog twee : een zekere John Collins, die pas een paar maanden in het mijn dorp woonde en Rudy Wren. Met man en macht werd het reddingswerk voortgezet. Dag en nacht werd er doorgewerkt en al die dagen en nachten dwaalde Margy Glen radeloos rond. Zij was wanhopig en toen er vijf dagen verstreken waren, durfden zelfs de dokters haar geen moed meer in te spreken.

Er ging dan ook een kreet van verrassing en vreugde op, toen in Intosh het gerucht ging, dat de reddingsploeg toch nog een levend slachtoffer gevonden had. Het was Rudy Wren en met oneindig veel voorzorgen werd hij bovengebracht. Hij was bewusteloos en werd onmiddellijk in het mijnhospitaal opgenomen.

Margy was dien morgen voor het eerst naar Niversnaid teruggekeerd. 's Middags kreeg zij de boodschap van Rudy's redding en dwaas van vreugde haastte zij zich naar de mijn terug. Rudy was sinds een half uur ontwaakt, toen zij aan zijn bed trad. Hij glimlachte — tot spreken ontbrak hem de kracht. En Margy kon niets anders doen, dan zijn naam fluisteren. „Rudy, Rudy . . .” snikte ze ontelbare malen.

Zoo vond hen de dokter — hand in hand. „Het zal wel gaan,” zei hij glimlachend tegen Margy. „We hebben hem terstond kunstmatig gevoed. Het blijkt, dat hij niet geheel zonder eten en drinken heeft gezeten. In de gang waar hij gevonden werd, lagen 'n broodzak en een theekruik. Hij was pas beneden, toen het ongeluk gebeurde en hij had zijn voorraad dus waarschijnlijk nog niet aangesproken. John Collins was zoo gelukkig niet. Ze hebben hem aan het eind van een andere gang gevonden. Hij moet gisteren reeds overleden zijn . . .”

Toen hij uitgesproken was, knipperde Rudy met zijn oogen. Zijn lippen bewogen zich en zoowel de dokter als Margy bukten zich over hem heen. Zacht als een ademtocht klonken zijn gebroken woorden.

„Brood, drinken — van Collins gekregen. Hij kwam — ging weer weg — en niet meer teruggezien. . . .”

De dokter richtte zich verbaasd op. „Dat begrijp ik niet,” zei hij tegen Margy. „Maar misschien wordt het ons duidelijk, als uw verloofde ons een geregeld verhaal kan doen van wat er gebeurd is . . .”

Dat verhaal deed Rudy hun denzelfden avond nog. En toen leek het raadsel nóg ondoordringelijker. Want de sectie wees uit, dat John Collins gestorven was van uitputting en de ondervraging van Rudy bracht uit, dat hij diens leven had gered, door hem vrijwillig al zijn leeftocht af te staan. Dat alles was duidelijk, maar het raadsel bleef, waarom John Collins de edelmoedigheid zóo ver gedreven had. . . .

Eén woord van Margy loste eindelijk het raadsel op. De dokter bracht haar naar het eenvoudige praalbed van den man, jegens wien zij zich vervuld voelde van innige dankbaarheid. En daar kwam dat woord over haar lippen — gebroken door een diepen snik.

„Vader . . .”

Toen begreep ook de dokter. Hij had van Margy's geschiedenis gehoord. Daar lag dus die beruchte John Glen. Uitgeleden van de verschrikkelijke kwellingen, die hij in de mijn had ondergaan. En uitgeboot voor wat achter hem lag. . . .

Margy bad. Hij was haar vader. En eerbied voor een doode. . . .

De dokter nam zijn hoed af — eerbied voor den levende

Met 40 Jaar reeds kaal ?

U hoeft er niet zóó uit te zien !

Schemert bij U ook reeds met 30 het maantje door ? Dan zult U wel kaal zijn, nog voor U de 40 hebt bereikt.

Allemaal Uw eigen schuld, want U ontzegt Uw haarwortels dat, waar zij recht op hebben, waar zij niet buiten kunnen : de voeding. Een haarverzorging,

waarbij de voor den groei noodzakelijke voedingsstoffen ontbreken, is waardeloos.

Professoren en medici hebben vastgesteld, dat ondervoeding van de haarvormende weefsels de hoofdoorzaak is van haaruitval. Geestelijk of lichamelijk hard werken of algemeene zwakte, roos of uitputting van de haarwortels zijn directe aanleiding tot deze ondervoeding.

Heeft U ook al eens getracht door Uw haar „anders” te kammen, een maantje te camoufleren ? En met succes ?

Het gevaar voor haarverlies is voorbij, sedert de bekende vitamine-onderzoeker, Prof. Sir Frederick Hopkins, Nobel-prijswinnaar, de ontdekking deed, dat Tryptophaan onmisbaar is voor allen groei.

Dr. Weidner, bioloog van

wereldvermaardheid, heeft, voortbouwend op de ontdekking van Professor Hopkins, niet alleen Tryptophaan, maar alle veertien groeisubstanties uit een keratine base geïsoleerd. Hij heeft deze organische substanties in de ideale, natuurlijke haarvoeding gecombineerd, die onder den naam: Silvikrin wereldberoemd is geworden en nu voor iedereen verkrijgbaar is.

Silvikrin

De Natuurlijke Haarvoeding
maakt de hoofdhuid vruchtbaar

Silvikrin bevrijdt de hoofdhuid van elke groeibemmering, opent verstopte poriën, verzorgt de verzwakte haarvormende weefsels met organische voeding en versterkt de haarwortels.

De werking is reeds na enkele dagen merkbaar. De roos verdwijnt welhaast direct, de hoofdhuid wordt schoon en blijft gezond, de haarwortels functionneeren normaal, de haaruitval houdt op en nieuw, krachtig, gezond en glanzend haar groeit weer.

Wat U moet hebben :

 SILVIKRIN LOTION Houdt de hoofdhuid gezond en vruchtbaar, prikkelt de haarvormende weefsels, bevordert den haargroei en verhoogt de natuurlijke schoonheid van het haar. Beschermt hoofdhuid en haar tegen infectie. Voorkomt en bestrijdt haaruitval en roos. Vraag voor de dagelijksche haarverzorging Silvikrin Lotion Flacon f 1.25 Flacon voor 2 maanden . . . f 2.25	 NEO-SILVIKRIN Het nieuwe preparaat, dat de haarwortels door de 14 organische haarbouwstoffen voedt en versterkt en nieuwe, gezonde, krachtigen haargroei teweegbrengt. In ernstige gevallen van haaruitval, bij hardnekkige roos, dun haar en dreigende kaalheid. Vraag voor den haargroei de geconcentreerde haarvoeding : Neo-Silvikrin Flacon voor 1 maanduur f 3.60
--	--

Wanneer U voor Uw hoofdhuid zorgt, dan zorgt Uw hoofdhuid voor Uw haargroei.
Haren groeien door Silvikrin

BRIEVEN VAN DEN DRÉ

ULVENHOUT, 29 Mei 1937.

Amico,

Zaterdag!

En als ik van den mergen in de velden kwam, toen de zilveren koelte van den nacht nog daauwde over d'akkers, dan begost al rap den nieuwen dag over den rand van den Oosterkim te vloeien, in 'nen tintel van kleuren-goud, als ge wijers nie vinden kunt op eerde.

Rozig wolkenschuimsproedelde en vlokke over den overvloeïenden kimrand. Den nieuwen dag overgoot de velden in 'nen stagen licht-vloei, waarover 'n pril Zuid-Oosterke asemde, vol van den harsengeur uit de dennenhossen.

Hooger rees 't zonneke uit den gouwen bokaal, die overliep van den dageraad. En d'eerste zonnepieken schichtten over de zware korenkolven van den grijzen graanakker, waardoor 't geurig windeke scherlde mee vezelend gerucht. En 't zonneke begost klodderkens goud te morsen in 't spulsche koren.

't Was lekker, 't was malsch, 't was dugdzaam in 't land.

Den daauw peerlde op den wol van m'n sokken. 'n Fluweelen stilte lag op eerde. Niks was te hooren, dan 't vezelend koren, 'n gerucht als van poeierfijnen motregen.

En altij rees 't zonneke hooger uit den ender, die wegnevelde in witgloeiend stuifgoud.

Toen ben 'k 't mes van m'n zeis gaan wetten. Ondertusschen kwam m'n volk af. De borsten en armen bloot, die in de zon glansden als koper. De rook-slierten uit de pijpen veeiden blaauwe streken deur de zonnebussels, die deur den daauwenden nevel gulpten als deur 't gebrande glas van kerkramen.

Al rap tikten de hamers op de messen. 'Nen stalen roffel kletterde over de stille velden en echoowde teugen 't zwart van de bosschen, waarin de zon al sleuven trok.

Ik verdeelde het werk en als vijf bronzen slagen uit ons kerketorentje over den pas geschapen dag gonsden, dan slisten de blakkerende sikkelmessen al zuigend deur 't hooge gras.

Den eersten zomeroogst!

Feller piekte 't zonneke op oewen schoeft. Donker kleurden de kielen op de gebogen ruggen. Maar lekker zoog 't windeke over oew bloote borst, dat ge 't voelde in oew oksels. En hup twee, hup twee drie, sloegen de messen lijk zonneshampen deur 't gewas, dat in rechte rijen platviel over 't wijde veld. En hooger stond 't koren nou, waarboven de daken der spulgoedhuizekes efkens uitstakken, lijk de luie ruggen van soezende koeibeesten, boven welig grasge-was.

Onendig hoog spande den blaauwen hemel van kim tot kim. De weareld wierd wit van zomerzon. Zwaar begost den wit-trillenden dag te wegen op de schouwers.

Om zes uren stond 't zweet in m'n klompen.

Hooigeuren zwijmelden zwaar om oewen kop.

Drink méér melk! — Het is een verheugend feit, dat de melkvoorziening op de lagere scholen, ter bestrijding van ziekte en ondervoeding, etc., hoe langer hoe meer ingang vindt. — We zien hier Exc. Deckers in een klas der St.-Franciscusschool te Valkenswaard, waar de melk-tractatie reeds meer dan een jaar geschiedt.

Er zijn mensen, die alleen maar iets ongewoons interessant en mooi vinden. Een kalf met twee koppen vinden ze geweldig, een sensationele gebeurtenis wekt hun belangstelling in hoge mate, een spannende film kan hen eerst recht bekoren. Het „gewone” schoone, van de natuur b.v., zien ze niet; ze hebben er althans geen interesse voor. Het zijn echter de kunstenaars, die ons op dat schoone en frappante van Gods natuur attent maken. Schilders, dichters, musici laten ons de wereld zien en hooren in den kleurigen schijn van hun ziel en opeens ontdekken ook wij de prachten der aarde, waaraan we langen tijd achteloos voorbij zijn gegaan. Onze Dré is zeker zoo'n kunstenaar, lees maar eens aandachtig zijn „gedicht” van den zaterdag.

groenen schottel van de waterlelie, om zoo de koelte te laten trekken deur m'n heete vel, tot in m'n kokend bloed. 'k Had kunnen slapen zoo, op deus koele bed van hemelblauw!

Alle moeiheid trok uit m'n lijf: niks dan honger bleef over! 'Nen zwaluw scheerde onder 't brugske deur. Toen kreeg ik weer goesting in beweeg, dook naar den witten bojem, nam 'n langzame glijvlucht omhoog en 'k voelde, onder water, 't zonneke aankomen op m'n koele vel.

„En nou 'n bord vol eerebeesjes,” docht ik onder water al. Zooda'k enkele minuten later, als drie keeren 't klokske klepte van de Consecratie, — 'k had 'n klein kwartierke gezwommen dus, — rap op huis aanging mee 'nen vollen kruiwagel bedaaude, brosversche groentes.

M'n kiel was weer droog. M'n vel koel en den brand uit m'n oogen. Of ik sjuust uit de bedstee kwam!

'Nen duik in 't blaauw van de hemel eigens, allee! — da's eenen deugd veur den moeien mensch. En als ik efkens later mee m'n Trui aan d'eerebeesjes zat, sjuust geplukt achter den erf, jaha, echte — z.g. Bredasche aardbeien! — die lagen te drijven in d'r eigen vruchtensap, dik van den suiker, dan was deuzen zomermorgen van zwaren arbeid, van 'n hemelblauw bad en 'n papbord vol van bloedrood, sappig fruit, dan was deuzen zomermorgen den gouwen bokaal waar 'k 'm uit had zien vloeien, meer dan weerd! 't Was 'nen dag, deur Onzenlievenheer over d'eerde geschonken, tot plazer en tot geluk van al z'n schepsels, geen en vorst, geen en steuntrekker uitgezonderd. . . .!

Zoo was deuzen mergen.

En nou zit ik, ten avond, hier onder m'n noten-leer deus briefke te potlooien, onderwijl Trui heur fulliton en advertenties leest.

't Omgeslagen gras begost te gelen al, onder de schroeïng van de zinderende zon, die beefde veur oew oogen lijk 'n laaiend vuur.

Toen ben 'k wat nieuwe groentes en eerste patatjes gaan uitdoen veur m'n groentenwagel en als Krist Stoffers den tweeklank klepelde veur 't eerste Miske van Meneer Pastoor, dan plukte-n-ik sjuust m'n natten kiel van m'n vel, schupte m'n kleeren uit mal-kaar in de zon en 'k nam mijnen duik in de blaauwe Mark, die koel en malsch was, lijk puren daauw. En 'k zwom onder den donkeren hoog van 't brugske, waar ik stillekes dreef, zoo bewegingloos deinend, lijk den

M'n kruiske dubbel-gerste, da'k van den mergen aan 'n touwke in den waterput had gehangen, staat op tafel en d'ondergaande zon fonkelt in m'n glas, of 't gevuld is mee 'nen brok gesmolten avondlocht!

Den mearel op de schouw schalmeit zijuen avond-zang over ons durpske, zóó schoon, dat zijnen gorgel soms koud over oewen rug titst. Zóó zuiver, dat zijnen slag zilverig echoowt op den bojem van oew zielement. Zóó schoon, dat Trui den laaghartigen fulliton-held efkens stikken laat en zij mee 'n gelukkig lachske op heuren roodgebranden mahoniekop boven den bril uitkijkt, in den rossen avond, stil genietend van 't mearelgeluit.

Den dag was zwaar. Vol van hitte. Zengend oew vel, schroeïend de eerde. Blakkend was 't windeke, dat traag en werm sleepte over de heete weareld. En 't is nou, of den nagloei aan de lochten smeult.

Zoo groot als 'n wagelwiel, ros als sintelvuur, zoo drijft de zon al zinkend deur de schepping. Rosser, rooier, bloedrood op 't lest, zinkt ze deur den peersen ender. De mearel fluit heur achterna.

Wolkentorens, die stille staan teugen de groen-peerlmoeren locht, zijn ros beschenen van den vuurgloed, die nog smeult daar in dat bloeiend zonnewonder, dat nóg de schepping beheerscht, smeuende doovende als 'n stervend sintelvuur. Ze „staan” daar, die rosse bergtoppen, als dingen uit den vreemde.

En dieper, dieper zakt de zon lijk 'n reuzenblom, die overrijp van heuren stengel buigt.

Dieper zakt ze weg, smeltende deur den ender, die deurschijnt als rood cellophaan.

Eindelijk is er niks meer dan 't vurig cellophaan, dat nagloeit in doovend vuur. En 'k vergat m'n potlooike te laten gaan, zooals Trui heuren laaghartigen held vergat.

Want efkens nog tooverde mijnen notenleer om, tot 'nen sprokeboom van geciseleerd goud.

Want efkens schauwde over die rosse wolkentorens nog dieper gloeiend.

En plots. . . leek den hemel, daar bezijen den erf, bekleefd mee louter bladgoud.

't Was dat 'nen zwerm veugels huistoe trok, de bosschen in, anders had ik m'n gerste werm laten worden en deus briefke nie afgeschreven.

Dan zijn er nog meer, dan Trui en ik, die den zaterdag hebben zien ver-smeulen.

Want van verre, gedragen op 't avondwindeke, dat nou zoo luchtig deur den notenleer fliert, want van verre komt aangezoemd, zwakskes als 't gezoem van 'n glazenmaker, den harmonikamuziek van den Blaauwe.

Die zit natuurlijk op z'n hukken veur z'n huiske, tusschen Aantje en de kinders, te fantaseeren op zijnen trekzak, die nou klinkt als ver orgelspel, in den kathedraal van Gods schepping, waarin sjuust 't licht uit de hooge boogramen bluschte, mee 'nen lesten schamp op den vuurrooien mantel van God den Vader.

Zoo was den avond op ons durpske.

Trui zit altij nog te zwijgen! Te zwijgen, dieën goeien brompot en ze heeft daar veul reden veur!

1o. Ik mot schrijven.

2o. Ze is doodmoei.

3o. Ze is weggesoed mee den vuur-rooien mantel van God den Vader uit 't kerkraam — mee d'avondzon — nog in heur oogen.

En misschien nie nog 'n vleug muziek in 't zielement van mijnen goeien kameraad, die daar verderop, lijk den mearel op m'n schouw, den glorieuzen zaterdag zit te bezingen mee'n hart, dat vol van dank en geluk is.

En in m'n geest zie ik, hoe Aantje den Tiest z'n kruiske leeg-schenkt, hoe zij heuren Blaauwe „smeert”, want Aantje is dol op schoonen muziek!

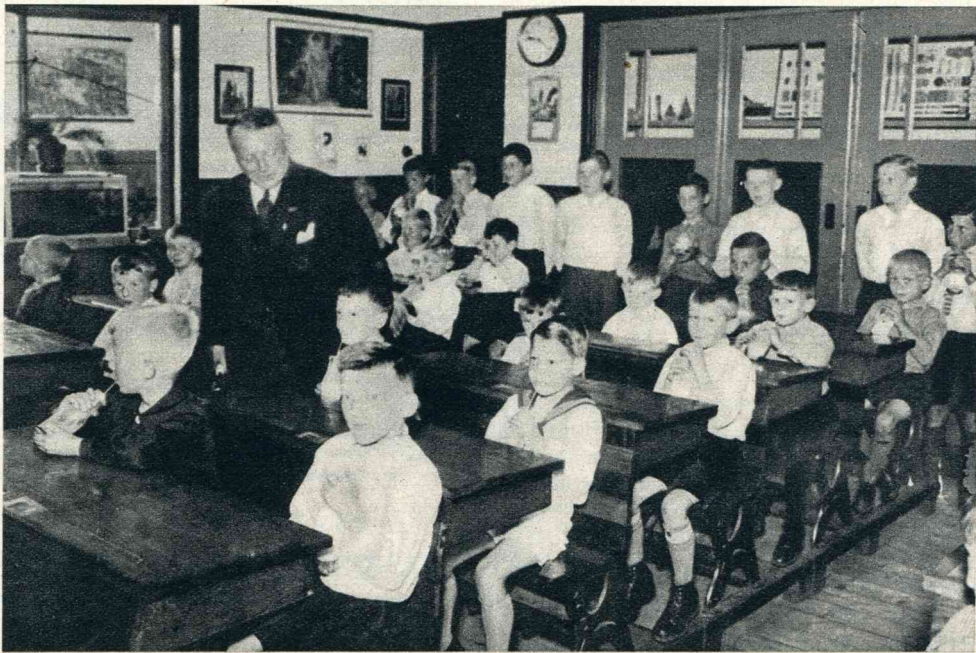
Ja — die twee hebben 't aan mal-kaar getroffen, amico.

Maar nou daar nie over. Ik mot er gaan afscheien.

Veul groeten van Trui en als altij geen horke minder van oewen

t.a.v.

DRÉ.

Uit ons Gebied

„Hoor de grond, die dreunt en drilt door het klotsen van hun kloeven....” — Dravende viervoeters op den Noord-Limburgschen Paardenfokdag, te Horst gehouden.

„Komt, makkers van Olympia.” — De gymnastiekver. „Sint Dionysius” te Tilburg vierde haar koperen bestaansfeest. — De gymnasten poseerend voor „Ons Zuiden”.

Het echtpaar Katz-Theuns te Bergen op Zoom was een halve eeuw gehuwd. — De getrouwen.

Te Treebeek nam de heer J. Poppers afscheid als directeur der P.T.T. — We kiekten den scheidenden functionaris te midden van het personeel.

Te Roermond werd een plechtige Maria-processie gehouden, onder groote belangstelling. — De rei van maagden in den stoet.

Te Standaardbuiten werd de E.A. heer P. Jansen als burgemeester plechtig geïnstalleerd. — Tijdens de huldiging van burgemeester en echtgenoot.

De R.K. Gymnastiekvereniging te Swalmen vierde het tweede lustrum. Een feestklok der fiere gymnasten.

De heer P. Pau-lissen te Maas-tricht vierde zijn zilveren jubilé in dienst der gemeentewerken aldaar.

De heer H. Bosman is 25 jaar als walbaas in dienst der stoombootonderneming H. Janssen te Venlo. — De zilveren jubilaris.

De vakantie is in 't zicht!

Staan Uw plannen al vast? Is Uw reistoilet in orde? U hebt nu nog eenige weken de gelegenheid dit belangrijke deel van Uw uitrusting te verzorgen. Zoek een aardig model uit de nieuwe „Zomerpracht”. Bestel een Kant-en-Klaarpatroon en in een wip hebt U zelf Uw toilet gemaakt. Passend, smaakvol en... met weinig kosten!

Hebt U nog nimmer Uw kleding zelf gemaakt? Geen nood! De handleiding in „Zomerpracht” zal U volledig op weg helpen in samenwerking met de handige Kant-en-Klaarpatronen. Begin vandaag nog op deze manier Uw reistoilet en dat van de kinderen in orde te maken. U zult er geen spijt van hebben!

Zomerpracht 1937... 60 ct.
Kant-en-Klaarpatronen
..... 20, 35 en 50 cent.

Patronenkantoor Panora
Nassauplein 1 — Haarlem

„Zomerpracht” bevat: 335 modellen, waaronder 125 modellen voor kinderen. Verder 18 voorbeelden van jachts, kraagjes enz. en een handleiding: „Van patroon tot japon”. Van alle modellen zijn in alle gebruikelijke maten ruim 1200 knippatronen direct uit voorraad leverbaar.

Bestellingen kunnen als volgt geschieden: door bemiddeling van uw agent of bezorger; door girostorting op no. 293631; door toezending van het bedrag per postzegel of in postzegels (tot een waarde van 6 cent).

Als
ik
de
zaak
zoo
aankijk

zei
de oude
klok,

dan is er heel wat veranderd in de wereld! Er is niet veel, dat zich wist te handhaven..." Een voorbeeld van iets, dat zich wel honderd jaar wist te handhaven, is **MAIZENA**. Zij bleek niet te verbeteren, in geen honderd jaar!

Zulk een product heeft dubbele waarde. U betaalt er echter slechts een kleinigheid méér voor. Gebruik voor heerlijk gebonden soepen, groenten en sausen de aloude, beroemde **MAIZENA** fabrikaat DURYEA.

MAIZENA
FABRIKAAT
DURYEA

"Het oude vermaarde merk!"

Duryea maakt ook
heerlijke „Custard”.
15 ct. per pak.

RIDDER ZONDER VREES OF BLAAM

Vervolg van pag. 27

opsteeg, was er geen sterveling te zien in de buurt van „De Vroolijke Gans”, doch thans had zich in den tijd van een ommezien een belangstellende menigte gevormd — een menigte voor een dorpje als Pennyton althans.

Een jongen in een slagerskiel, die twee kwakende eenden naar hun verderf begeleidde, stelde ongevraagd voor een vreugdevuurtje onder Ralph aan te steken. Ernest wees dit voorstel echter onmiddellijk van de hand. Toen kwam er een bedelaar met bakkebaarden en op twee krukken op het schouwspel afstompelen. In het onverschillig dialect van Somersetshire merkte hij op: „Dat is natuurlijk weer iets van Ralph. Ik ken hem: geef hem zijn bier en hij zal gaan.”

„Je hebt gelijk, Jarge,” vielen de omstanders hem onmiddellijk bij. „Hij heeft zijn portie bier nog niet gehad.”

Grig kwam terstond in de weer. „Hoe kon ik dát nu vergeten,” mompelde hij, alsof het de natuurlijkste zaak van de wereld was, om een paard dat weigert te loopen met bier op gang te helpen. Hij ging weer naar binnen en keerde terug met een hoeveelheid bier in een emmer. Zoodra Ralph den emmer zag, liet hij met een verheugde grijns zijn tanden zien. Het kostte hem slechts drie en ’n kwart seconde, om zijn portie naar binnen te werken. Toen liet hij een gesnuif en een hik hooren, schoot eensklaps vooruit, en sloeg een eind verder de lommerrijke laan naar het kasteel in.

In de bibliotheek van Bingley Castle, een groote, eenigszins sombere kamer met planken vol zware boeken aan de wanden, zaten drie personen schrijlings op hun stoelen.

De meest opvallende van dit drietal was kapitein Esmé Duff-Hooper. Hij droeg de correct zittende kleeding van den beroemden kleermaker Savile Row, die aan hem had bewezen inderdaad een kunstenaar te zijn, want kapitein Duff-Hooper was slechts in één richting gegroeid — namelijk in de hoogte, terwijl hij nauwelijks breder was dan een dwerg.

Kapitein Duff-Hooper had zijn militaire opleiding genoten bij de cavalerie in Sadhurst. Hij bewoonde een oude, vriendelijk verscholen pastorie op een paar mijlen afstand van Bingley Castle en leidde het leven van een landjonker — in gezelschap van een huishoudster, veertig pijpen, eenige paarden en een aantal honden. Hij was vier en dertig jaar oud, van iedereen onafhankelijk en bezat vooruitstekende tanden.

„En natuurlijk raak je nu vast met die borgstelling,” merkte hij op in den loop van het gesprek. „Je had je nooit voor dien Gerald in de nesten moeten steken, Bingley.”

George Christofer David Hugh, drieëntwintigste graaf van Bingley, liet een diepen zucht hooren. „Gedane zaken nemen geen keer,” knorde hij. „Ik geef toe, dat het onverstandig was, me borg te stellen voor dien Gerald. Maar ik voede, dat ik nog oude verplichtingen aan hem had. We speelden vroeger in dezelfde rugbyclub en hij was bij het spel altijd iets vlugger dan ik. Hij was nummer één en ik twee. En zodoende kreeg hij bij de wedstrijden alle slagen en stompen, die anders voor mij waren geweest.”

De drieëntwintigste graaf van Bingley zag er meer uit als een pianostemmer dan als een edelman. Zijn groot hoofd met het uitdrukkingloze gezicht had het meeste weg van een reusachtige aardbei. Overigens was hij klein van stuk en zijn zakachtige, dofbruine kleeven zaten hem, alsof hij er elk oogenblik in verdwijnen kon.

„Wij zijn hier bijeen, om die zaak nog eens te bekijken,” sloeg de graaf een zakelijken toer aan. „Ik verzoek je, Esmé, om deze bijeenkomst als een familieraad te beschouwen. Ik heb je advies eens willen hooren, omdat je een gezond stel hersenen bezit. Je bent voor mij als een lid van de familie en je kunt het in ieder geval worden. Je weet wel, wat ik bedoel.”

„Ja, ik weet wel wat u bedoelt, vader,” mengde het meisje zich in het gesprek, dat het derde lid van dit kleine gezelschap was. „Maar wilt u Cupido er alsjeblift buiten houden?” „Ik zeg alleen, dat het weer een mooie dag is,” kwam de kapitein tusschenbeide.

De graaf van Bingley liet die opmerkingen buiten beschouwing. „Inderdaad zit ik nu in den put,” ging hij somber voort. „Het is verbázend, hoe gemakkelijk een man in zulke omstandigheden kan komen. Nog niet zoo lang geleden kreeg ik een man op m’n dak, terwijl ik bezig was, de slakken uit mijn hegonia’s te zoeken. En voordat ik wist wat ik eigenlijk met ’m aan de hand had, had ik een huurkoopcontract geteekend voor een wasmachine, af te betalen in twaalf maandelijksche termijnen. Wat ik met dat beestachtige mirakel moet doen weet ik zelf niet. Ik heb mezelf altijd zonder machine gewasschen.”

„Vader, ik bid u,” viel het meisje hem in de rede. „We zijn hier bij elkaar om te overleggen. U zei dat de toestand ernstig was. Dwaal nu alsjeblift niet af.”

„Je hebt gelijk, Rosa,” zuchtte de graaf. „Laten we er niet omheen praten. Maar ik moet je toch nog even vertellen hoe ik eens inteekende op een tijdschrift, waaraan ik niets had — alléén om iemand te helpen, die me verzekerde dat hij op die manier in Cambridge zou kunnen gaan studeeren.”

„Vader!” zei het meisje ongeduldig. „Kom nu eens terzake. Als ik de geschiedenis goed begrijp willen ze u aanspreken voor een schuld, die een ander gemaakt heeft. En u kunt die schuld niet betalen. Staat de zaak zóó niet?”

„En ik dacht werkelijk, dat het waar was van die studie,” ging haar vader onverstoort voort. „Ik kan me getroffen voelen door zoo’n geval. Maar toen...”

„Vader, blijf bij de zaak!” viel het meisje voor de derde maal uit. „Hoeveel geld moet u eigenlijk onmiddellijk hebben?”

De graaf van Bingley stapte eindelijk van zijn omwegen af. „Een duizend en twee pond,” antwoordde hij op den zelfden zakelijken toon, als waarmee hij in Pennyton gewoon was de jaarlijkse katten tentoonstelling te openen.

„En wat gebeurt er als u niet betaalt?” „Wel, dat zou erg vervelend zijn, Rosa. Ik kreeg vorige week een brief van die afpersers, die hierachter zitten. Ze nemen de zaak nogal ernstig op en dreigen met maatregelen.”

„U bedoelt toch niet dat zij ons

Zie er goed uit!

Deze uitstekende creaties van Daggett & Ramsdell hebben alle de buitengewone kwaliteiten van Daggett en Ramsdell's beroemde crèmes. De poeder is onovertroffen. De rouge wordt geleverd in drie tinten, welke precies passen bij Uw teint. De Lipstick geeft een stralende kleur aan Uw lippen en houdt ze zacht en lenig. De Eye Shadow en de Wenkbrauwenstift verhoogen den glans van Uw oog.

Daggett & Ramsdell

Imp. H. HAGEMEIJER - Hoogstraat 30 - Den Haag

Duldt geen smet op Uw schoonheid!

Zorg voor een sterk en blinkend wit gebit. Laat PASTOL U daarbij helpen. Pastol is Nederlands veiligste tandmiddel... krast niet en verwijdert het gevaarlijke tandsteen door oplossing... de veiligste manier!

**Doos 10 en 20 cts.
Tube 20 en 35 cts.**

Nederlandsch Fabrikaat

Bingley Castle af kunnen nemen?" vroeg Rosa verschrikt.

"Jawel, ze gaven te kennen, dat zooiets hun bedoeling was. Ze zouden het echter nog aanzien."

"Maar dat is toch onmogelijk!" zei het meisje heftig. "Ze hebben toch geen recht op het kasteel?"

"Het betreurenswaardige van dit geval is, dat zij het geloof ik wél hebben, lieve."

"Maar hoe kunnen ze dat recht dan hebben?" mengde kapitein Duff-Hooper zich in het gesprek, om te toonen dat hij werkelijk hersens in zijn hoofd had.

"Het zit zóó. Toen Gerald in moeilijkheden zat vroeg hij me, of ik hem wilde helpen met mijn handtekening. En inderdaad heb ik toen een paar stukken geteekend. Ik vrees dat het die stukken zijn, waardoor ik in moeilijkheden ben geraakt."

"Maar, vader, dan loopen we inderdaad kans Bingley Castle te verliezen," zei Rosa angstig. "Tot wanneer hebt u den tijd met die schuld?"

"Ze schreven van één Januari — tot Nieuwjaar dus."

"Dan hebben we nog zes weken den tijd," stelde Rosa zakelijk vast. "Zes weken om duizend pond bij elkaar te brengen, kunnen we dat niet, vader?"

"Onmogelijk, lieve. Gisteren, toen ik in de stad was, ben ik bij Mac Klintoek geweest. Als mijn zaakwaarnemer wist hij natuurlijk van de heele geschiedenis. Maar hij deed allesbehalve vriendelijk, toen ik op dien brief zinspeelde."

"Hebt u zijn oordeel nog gevraagd, vader?"

"Natuurlijk. En hij ried mij aan te betalen, maar hij zei niet waar ik het vandaan moest halen. Maar, Rosa, lieveling," viel hij zichzelf plotseling in de rede. "Waarom huil je? Wat scheelt er nu aan?"

"Wat eraan scheelt?" snikte het meisje. "Hoe kunt u dat nog vragen? Raken we ons huis niet kwijt? En zullen we de plek niet moeten verlaten, waar we geboren zijn — waar alle Bingley's geboren zijn en gewoond hebben? Vraagt u nog, waarom ik huil?"

De graaf van Bingley snoot zijn neus. "Ik had hun liever mijn hart dan het kasteel gegeven," zei hij treurig. "Maar we hoeven alle hoop nog niet op te geven, Rosa. Er is nog één lichtpuntje. Laten we niet vergeten, dat we Bingley's zijn en niet den moed verliezen."

Rosa droogde onmiddellijk haar tranen. "U hebt gelijk, vader. Ik had me aan u moeten spiegelen." Zij boog zich naar hem toe en kustte zijn voorhoofd. "En dat lichtpuntje, vader?" vroeg zij hoopvol.

"Hm, verblindend is het niet bepaald. Maar het is in ieder geval méér dan het vlammetje van een vochtigen lucifer in een moeras. Bij de post van dezen morgen was toevallig een brief van Mac Klintoek..."

Hij greep in zijn zak en haalde een heel stapeltje brieven te voorschijn, waarvan de meeste verkreukt en ineengevouwen waren. Hij maakte er een van open en las op halfluiden toon:

"Weledelgeboren heer,

Als u geplaagd mocht worden door vleermuizen, laat mij u er dan van verlossen. Uw dienstwillige dienaar, Montague Tripps, vleermuizenverdelger.

P.S. Ook ratten, muizen, motten, mollen, torren, enz. enz."

"Nee, dat is 'm niet," zei de graaf hoofdschuddend. "Verwondert het jullie eigenlijk niet, dat ik dien brief bewaar? Ik heb heusch nog nooit last gehad van vleermuizen."

Hij opende een anderen brief en las: "De zekerste en snelste methode om roodvonk te genezen is... nee, dat is 'm ook niet," onderbrak hij de lezing. "Vreemd — de gewichtigste brieven raak ik altijd kwijt. De brief dien ik bedoel borg ik op een veilige plaats, maar nu kan ik me niet zoo gauw die veilige plaats herinneren. Enfin, het doet er niet toe. Het belangrijkste herinner ik me nog wel. Het schijnt dat de een of andere millionaire met het plan rondloopt het kasteel voor 'n maand te huren."

"Een vreemd plan," vond lady Rosa Bingley.

"Een zonderling, vermoed ik," zei haar vader. "Maar hij moet druipen van het geld."

"Weet u ook hoe hij heet?" vroeg Rosa nieuwsgierig.

Op het voorhoofd van den graaf plooden zich diepe rimpels. "Atkinson? Nee! Ely? Nee! Dixon, of Tripps? Nee, dat is die vleermuizenvijand. Gateson kan hij heeten. Ik herinner me zooiets. Wacht eens, het kan ook wel Catermole zijn. Zou het niet, Rosa?"

Rosa's bedrukt gezicht was heelemaal opgeklaard. "Het kan me eigenlijk niets schelen hoe hij heet, vader."

"'t Is — natuurlijk een Amerikaan," zei kapitein Duff-Hooper. "Een gemeen soort menschen, die Amerikanen."

"Ach, kom nou," antwoordde graaf Bingley zachtmoedig. "Het zou me heelemaal niet verwonderen als er ook brave Amerikanen zijn."

Kapitein Duff-Hooper fronste zijn wenkbrauwen. "Het zou me al verbazend meevallen als er slechts één te vinden was," merkte hij op.

"Kent u véél Amerikanen?" vroeg lady Rosa vriendelijk.

"Genoeg," verzekerde de kapitein. "Ik vind het gewoon vreeselijk te denken, dat 'n Bingley nederig en onderdanig zou moeten zijn aan iemand van zoo'n ras. Ik zou liever met torren en vleermuizen te doen hebben."

"Als je soms een tor met duizend pond weet te vinden, stuur 'm alsjeblief dadelijk naar me toe," zuchtte graaf Bingley.

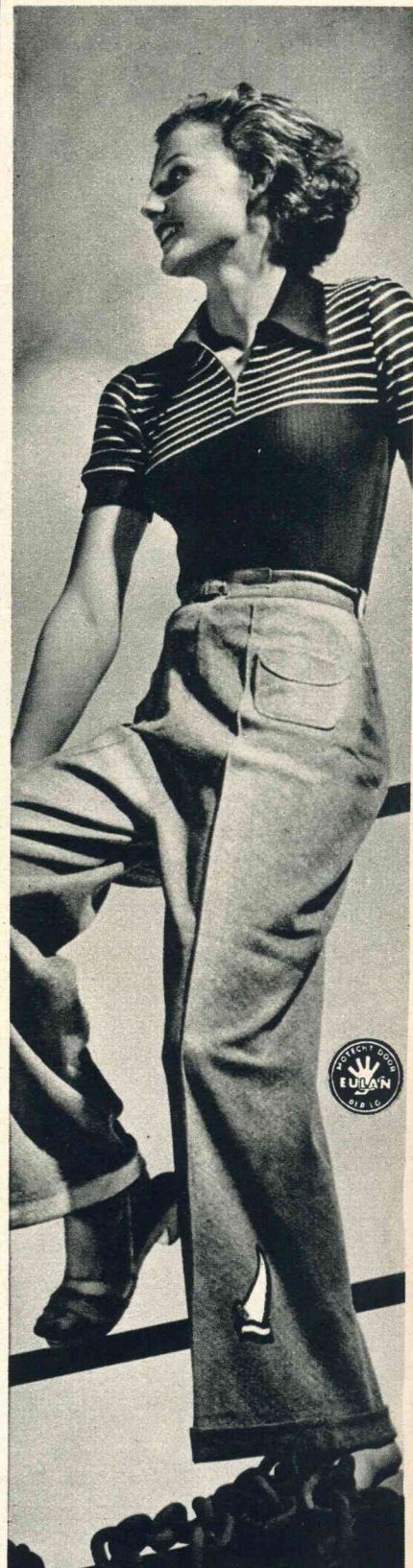
"Maar, vader, u spreekt daar over duizend pond," kwam Rosa tusschenbeide. "Weet u dan dat die Amerikaan duizend pond betalen zal? En voor slechts één maand? Is dat geen enorm bedrag?"

Graaf Bingley ving een twijfelenden blik op van zijn vriend Duff-Hooper. "Er schijnen inderdaad zulke menschen te zijn," zei hij. "Ik heb eens 'n man hooren vertellen dat er in de bioscoop een film liep over 'n tamelijk verkwistend persoon en misschien is dat ook zoo iets. Mac Klintoek schreef dat hij gewoon dol was op kasteelen. Die Amerikaan bedoel ik. Hij zei tegen Mac, dat het altijd zijn ideaal was geweest zelf nog eens kasteelheer te worden. Hij sprak er zelfs over Bingley Castle te kóópen, als het hem beviel."

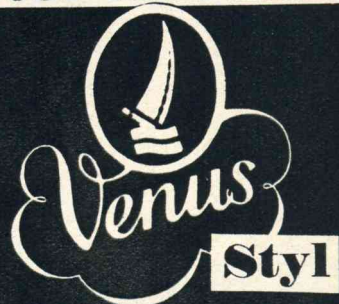
"Maar u zult het toch niet verkoopen?" vroeg Rosa angstig.

"Verkoopen? Liever hak ik m'n neus af met een botte schoffel," antwoordde haar vader.

Wordt vervolgd

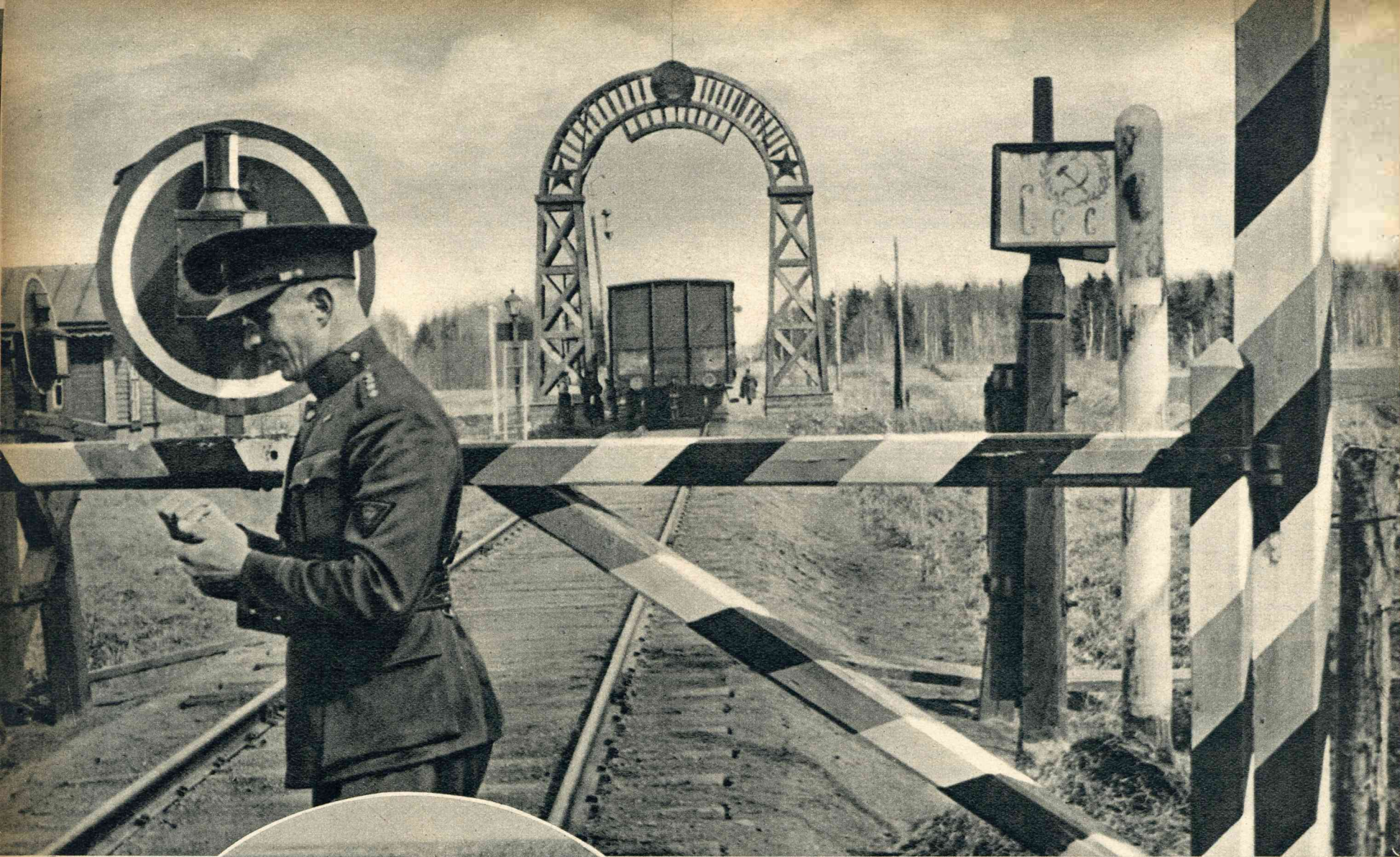

Stof en Vorm

"Venus" badcostumes en strandkleeding voor Dames, Heeren en Kinderen zijn in elke betere zaak verkrijgbaar. Vraagt prospectus — ook voor "Venus"-blouses — bij de agenten der "Venus"-fabrieken: N. V. Teweha, Rotterdam-W 17.

PANORAMA, Geïllustreerd weekblad. Verschijnt Donderdags. Tezamen met een der periodieken De Stad Amsterdam, Groot Rotterdam, 's Gravenhage in Beeld, Ons Land, Ons Zuiden of Ons Zeeland — f 1.62½ per kwartaal of f 0.12½ per week. Franco per post f 1.75 per kwartaal bij vooruitbetaling. Koloniën f 7.65 per jaar bij vooruitbetaling. Voor postabonnementen en adreswijzigingen van postabonnementen gelieve men zich uitsluitend te wenden tot het bureau te Haarlem. — Bureau: HAARLEM, Nassaulaan 51. Tel. Int. 13866. Giro nr. 142700. — AMSTERDAM, N.Z. Voorburgwal 262. Telefoon Interc. 33170. Giro nr. 97946. ROTTERDAM, Stationsweg 24. Telefoon Interc. 30540. Giro nr. 101981. 's GRAVENHAGE, Stationsweg 95. Tel. Interc. 11666. Giro nr. 43141. UTRECHT, Biltstraat 142. Telefoon Interc. 13473. Giro nr. 149597. 's HERTOGENBOSCH, Stationsweg 27. Telefoon Interc. 1215. Giro nr. 129750. MAASTRICHT, Stationsstraat 20. Tel. Interc. 5851. Giro nr. 124690. VLISSINGEN, Badhuisstraat 5, Tel. 81 — De voorwaarden van onze gratis ongevalverzekering zijn op aanvraag verkrijgbaar.

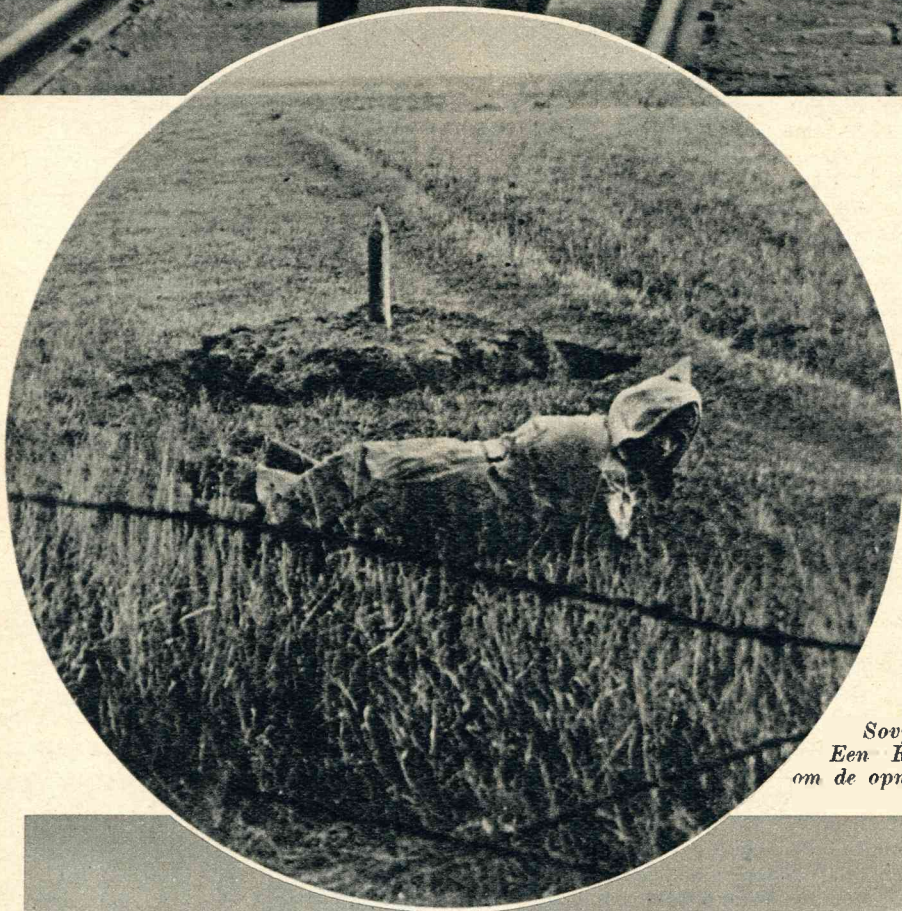

Hier ligt de grens tusschen twee werelden. Zoo juist heeft een trein het Estlandsche grondgebied verlaten: de slagboom is weer neergevallen. Bij den triomfhoog met de Sovjetulag begint Rusland.

HIER BEGINT ☆ RUSLAND ☆

De eerste groote wereldoorlog, welke van 1914 tot 1918 bijna geheel Europa in vuur en vlam zette, heeft ook ten gevolge gehad, dat de grenzen van verschillende staten belangrijk werden gewijzigd, dat sommige landen van een gedeelte van hun grondgebied afstand moesten doen ten bate van andere staten, en dat enkele uitgestrekte gebieden, vooral in Oost-Europa,

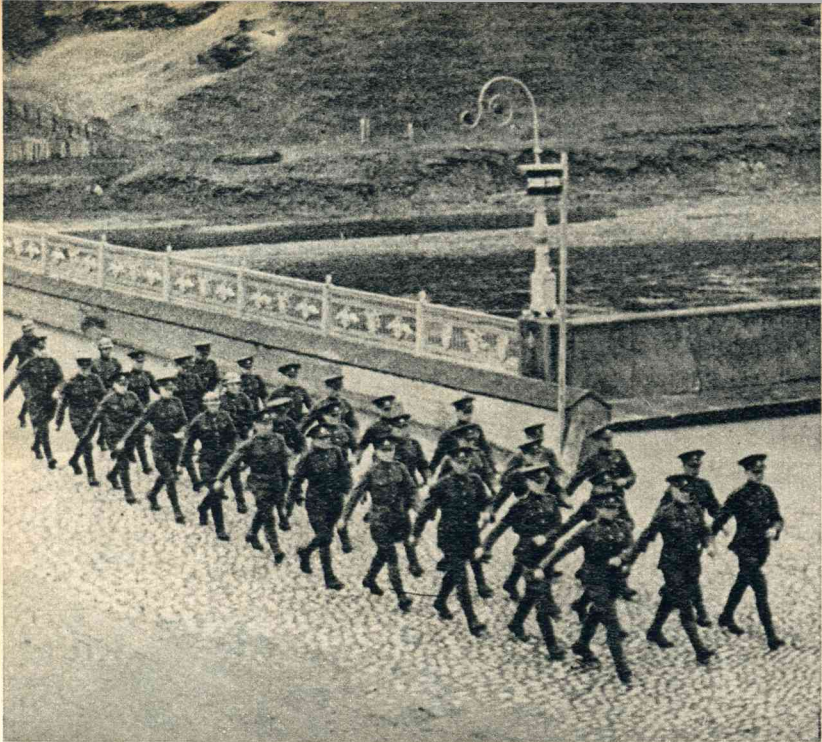
Sovjetbeambten mogen zich van de andere zijde van den draad niet laten fotografeeren. Een Russische grenspost heeft onzen fotograaf ontdekt en werpt zich op den grond om de opname te verijdelen....

Demonstratieve soldaten-oefeningen worden regelmatig aan de grens gehouden als een duidelijke waarschuwing aan den zwaar gewapenden buurman. In Estland kent men den algemeenen dienstplicht.

Trigonometrisch afgebakend ligt daar de grenslijn, over haar geheele lengte versperd door een dubbele rij palen met prikkeldraad verbonden.

In de straten der Estlandsche grensstad ziet men veel militairen.

een zelfstandigheid verwerven, waarnaar zij, openlijk of in 't geheim, reeds jarenlang hadden gestreefd.

Tot die streken behoren verschillende oude grensgebieden van het vroegere tsarenrijk, en onder meerdere ook de republiek Estland, ten Noorden begrensd door de Finsche Golf, ten Westen door de Baltische Zee en de Golf van Riga, ten Zuiden door Letland en ten Oosten door de Vereenigde Sovjetrepublieken van Rusland. Na zich in 1917 van het oude tsarenrijk te hebben gescheiden, waar toen een voorloopige Russische regeering de teugels van het bewind in handen hield, verkreeg de republiek Estland in het vroege voorjaar van 1920, na zich met succes tegen de bolsjewistische invasie te hebben gekeerd, haar algeheele zelfstandigheid. Estland was zelfs de eerste randstaat waarmee de Sovjetrepublieken een vredesverdrag sloten.

Het spreekt wel van zelf, dat sindsdien een scherpe scheidingslijn van weerszijden in acht wordt genomen. De grens is hier inderdaad van alles omvattende beteekenis. Men komt er niet gemakkelijk over. Hoe de grens van beide kanten scherp is afgebakend en bewaakt wordt blijkt voldoende uit de serie foto's, welke wij op deze bladzijde aan onze lezers voorleggen. Voor nauwkeuriger gegevens mogen we wel naar de uitvoerige onderschriften verwijzen.

Indien de soldaten der Sovjet-republiek ons ongevraagd 'n bezoek mochten willen brengen, zoo verklaarde de grenscommandant aan onzen fotografischen reporter, zullen ze op onverwachte moeilijkheden stuiten. Loopgraven in de omgeving van de stad Narwa.

De Russische grenscontrole geschiedt zeer gewetensvol. Het onderzoek van een spoorwagen.

Dit is de sinds 1919 niet meer gebruikte hoofdweg naar Reval, de Estlandsche hoofdstad. Het gras heeft de straatstenen totaal overwoekerd. Vijfhonderd meter achter de prikkeldraadversperring begint het eerste Russische Sovjetdorp. Tal van Russische vluchtelingen werden hier bij hun poging om heimelijk over de grens te komen neergeschoten.

Ter oplossing van OVERTOLLIG HAAR...

Het scheermes snijdt het haar af langs de oppervlakte der huid — het laat grove haarstoppels achter, die weer sneller en dikker aangroeien.

Deze nieuwe toiletcrème lost de keratine op in het haar en in de haarwortels. Verwijderd het haar onder de oppervlakte der huid. Laat geen stoppels achter — geen grove wederaangroei.

bij de
WORTELS

Doorsneden der huid

Een opzienbarende nieuwe vinding van een beroemden scheikundige. Het haar valt eenvoudig uit! U hoeft de huid slechts met deze crème te bedekken — wasch de plek daarna af met water — elk spoor van haar is verdwenen. De huid blijft zacht en fluweelachtig glad, alsof de leelijke haargroei nimmer had bestaan. De scheermesmethode is ouderwetsch en gevaarlijk. Pasta's en poeders met een onaangename reuk zijn eveneens verouderd. De moderne wetenschappelijke methode is het gebruik van een toiletcrème, die verkocht wordt onder den naam Nieuwe Witte Vieto (nieuwe, verbeterde formule). Koop nog heden een tube en maak voor altijd een eind aan het hinderlijke, overtollige haar. In tuben van 40 en 75 cent en f 1.25 bij drogisten, kappers en parfumeriezaken.

Keerpunten des levens...

...Hij maakte een prachtkans. Lachend nam hij afscheid. Den volgende dag kwam de afzegging. En de reden? Zijn glimlach liet geel verkleurde, onverzorgde tanden zien en dat had op een of andere wijze de sfeer van vertrouwen verstoord. Onverzorgde tanden — hoe is het dan met orde, zindelijkheid en gezondheid gesteld? Iemand, die zulk een belangrijken plicht jegens zichzelf niet vervult — hoe vervult hij andere plichten? Chlorodont Tandpasta geeft den tanden dien schitterenden, prachtig witten glans, die sympathie en vertrouwen wekt.

TANDPASTA

Chlorodont

VERLAAGDE PRIJZEN
per tube 25 cent
grote tube 45 ct.

DE SCHEEPSKLOK VAN DE CASSANDRA

DOOR ROY HENDON

Nog niet zoo lang geleden was de Marlborough Street in Sydney in een der oudste en onaanzienlijkste stadsdeelen gelegen. Het was een rommelige straat met verwaarloosde huizen, waartusschen zich merkwaardig genoeg nog een paar solide blokhuisen bevonden uit den tijd, toen Australië zich over de heele wereld beruchtheid had verworven als deportatiekolonie voor Engelsche misdadigers.

Een tweede merkwaardigheid van Marlborough Street was „De scheepsklok van de Cassandra”. Het was de naam van een rommelig magazijn van nautische instrumenten en andere scheepsbenodigdheden, dat bij wijze van reclame een zware scheepsklok uit had hangen.

De eigenaar van het magazijn heette Joe Jeffries. Het was een oude man, die jarenlang „bij het zeil” had gediend en scheel zag van den honger. Want slechts zelden verscheen er een klant in zijn winkel en die er soms nog eens kwamen, was het meer om een praatje dan om een bepaald artikel te doen.

Jarenlang was „De scheepsklok van de Cassandra” de eenige winkel in Marlborough Street. Dat veranderde, toen er sprake van was, dat Marlborough Street en omgeving afgebroken zou worden, om plaats te maken voor een nieuw stadsdeel. De eerste, die den moed bezat om aan te pakken, was Alf Dickson. Alf was jong, vooruitstrevend en dol verliefd op zijn jong vrouwtje. Van het kleine kapitaal dat hij bezat liet hij vlak naast het magazijn van Joe Jeffries een modern winkelpand bouwen, waarin hij een schitterend levensmiddelenbedrijf begon. De buurtbewoners bespotten hem, maar hij liet iedereen lachen en wierp alleen maar eens een knipoogje naar Nancy, die blozend en vol verwachting achter de kassa zat. Het spreekwoord zei dat de laatste het beste lachte en als de grootscheepsche plannen eenmaal verwezenlijkt waren, zaten zij in het hartje van het nieuwe stadsdeel vast in het zadel.

Natuurlijk maakte Alf ook kennis met Joe Jeffries. „Een aardige oude man,” zei hij tegen Nancy, toen hij hem voor het eerst gesproken had. „Je moet eens met hem gaan praten, hij kan onderhoudend vertellen.”

Nancy's vader had ook zijn leven lang „bij het zeil” gediend en daaraan dankte zij wellicht haar romantische liefde voor wind, water en immer wijkende vergezichten.

Op een avond na het sluiten van den winkel ging zij kennismaken met Joe Jeffries. Zij dwaalde door het rommelige en stoffige magazijn, dat niet grootter was dan een bescheiden pakhuis, snoof met welbehagen de geuren op van teertouw en creosoot, probeerde een zwaren reep op te tillen en bestudeerde met schitterende oogen een verroeste sextant. Het was niet veel zaaks, wat Joe Jeffries haar kon laten zien, maar zij ontdekte toch óók nog dat hij honger leed.

„Waarom verkoop je dat boeltje niet, vader?” vroeg zij hartelijk, toen zij naar hartelust had rondgeneusd. „Je hebt hier immers toch niets te doen?”

„Verkoopen, juffrouw?” vroeg hij met bevende lippen. „Zoolang ik leef, gebeurt het niet! Een magazijn in Sydney, dat al over de honderdvijfen-

twintig jaar bestaat! Australië is een jong land en m'n winkel misschien de oudste. Vóór Sydney was wat het nu is, was Marlborough Street de hoofdstraat en „De scheepsklok van de Cassandra” het voornaamste magazijn voor de zeelui.”

„Bestaat de zaak al zoo lang?” vroeg Nancy verrast.

„Van achttienhonderd en twee, juffrouw. Mijn bet-overgrootvader was de stichter. Hij heette Bill Jeffries en was kapitein van de „Cassandra”.

„'n Piraat!” glimlachte Nancy. „Ik heb er mijn vader wel eens over hooren spreken. Hij heeft hem natuurlijk niet gekend, maar er gingen verhalen bij het zeil...”

Joe Jeffries knikte haar glimlachend toe. „Het moet geen gemakkelijk heer geweest zijn. Een echte kaper! Het eenige dat hier nog van 'm over is, is die klok die buiten hangt. En als ik mijn vader en grootvader gelooven mag, die het ook weer van hun vader hoorden, dan is er aan die klok géén plezierige geschiedenis verbonden.”

„Hoe bedoel je?” vroeg Nancy met schitterende oogen.

„Nou, volgens het zeggen liet Bill Jeffries die klok gieten door een Engelschen gedeporteerde. Toen hij ermee klaar was ontdekte Bill, dat er scheuren in zaten. Ze gaf een dof geluid en Bill was zóó kwaad, dat hij den man op de plek waar hij stond doodschoot. Kortentijd later achterhaalde hem het noodlot. Hij had een ontmoeting met een Hollandsch fregat en de „Cassandra” moest het onderspit delven. Wat nog leefde vluchtte in de booten en greep inderhaast mee, wat ze nog grijpen konden. Bill nam de scheepsklok mee en een kist gouden ducaten en het gelukte hem waarachtig te ontkomen. Op déze hoogte bereikte hij de kust en hier begon hij een nieuw leven.”

„In Marlborough Street?” vroeg Nancy, een en al oor.

„Toen had deze straat waarschijnlijk nog geen naam en ik denk dat het hier zelfs nog geen straat was,” peinsde Joe Jeffries. „Het was een verspreide kolonie misdadigers met een paar ambtenaren, die vermoedelijk in die blokhuisen hebben gewoond. Maar in ieder geval vestigde Bill Jeffries zich in dit huis, dat hij zelf liet bouwen. Hij moet er niet lang plezier van hebben gehad, want toen hij hier pas zijn zaak begonnen was, werd hij vermoord door een onbekend gebleven zeeman.

„Ik gelóóf het, Joe,” zei Nancy ernstig. „Zóó waren toen de tijden. Dus jij stamt nog af van een beruchten zee-roover? Ik zal niet zeggen dat je er trotsch op hoeft te zijn, maar je hoeft je er ook niet voor te schamen. Dat waren andere tijden, Joe, en het is in ieder geval romantisch, als je zulke voorvaderen hebt gehad.”

Toen Nancy naar buiten trad, keek zij nog eens naar de oude scheepsklok op. Het was een zware bel, die óf door een beunhaas in het vak, óf in een zeer primitieven vorm gegoten moest zijn. De ommanteling was ruw en de binnenkant vertoonde tal van bobbels en hoekige uitsteeksels. In den loop der jaren waren er talrijke scheuren en scheurtjes in de klokspijs ontstaan en het geheel was nog onooglijker, doordat zij van binnen en van buiten geteerd was.

DE VOLGENDE DAG

EEN PAAR DAGEN LATER

ZELFS DE ZWAARSTE BAARD...

kunt U schoon „uit”-scheren... met Palmolive Scheercreme! De olijfolie, die rijkelijk in deze Scheercreme verwerkt is, maakt zelfs de hardste baard in weinige seconden soepel. Zonder kans op hinderlijk na-schrijven scheert U zich volkomen schoon. En dat beteekent: de zekerheid dat U er welverzorgd uitziet tot 's avonds laat.

„'t Is een leelijk ding,” zei Nancy, „en het is wel eenigszins te begrijpen, dat Bill Jeffries niet tevreden was met dit resultaat. Als die klok nu eens spreken kon, Joe, van hoeveel bloedige zee-rooversgevechten zou zij ons dan kunnen verhalen?”

„De hemel mag het weten, juffrouw,” antwoordde Joe, knipoogend tegen de zon. Hij sloeg met zijn stok tegen de klok, die slechts een dof geluid voortbracht. „Hoort u wel, veel moois is het niet. Maar ik heb haar toch maar opgehangen toen mijn vader stierf en ik in de zaak kwam. Zij had wie weet hóélang in een hoek gestaan onder de toonbank en als uithangbord deed zij tenminste nog dienst. Maar ik geloof niet,” besloot hij peinzend, „dat zij ooit klanten aangetrokken heeft...”

Die kennismaking met Nancy had gelukkige gevolgen voor Joe Jeffries. De dagen van honger en gebrek waren voor hem voorbij. Nancy bracht hem eten en in ruil daarvoor bewees hij haar allerlei diensten. 's Avonds, als de winkel gesloten was en Alf te rekenen zat, haalde zij hem in de keuken en verhaalde hij haar huiveringwekkende avonturen van zijn beruchten voorzaat, die tientallen jaren lang de schrik was geweest van de Stille Zuidzee.

Alf lachte om die romantische verhalen. „Joe Jeffries weet wel wat hij doet,” zei hij knipoogend. „Voor wat hóórt wat en hij heeft zich met zijn duimzuigerij aardig in je gunst gedrongen.”

Joe Jeffries mocht zich echter niet lang verheugen in Nancy's gunst. Het werd winter en hij begon te sukkelen. Een paar dagen bleef hij bedlegerig en op een nacht werd Alf gewekt door een aanhoudend geklop tegen den muur.

„Joe Jeffries,” waarschuwde hij Nancy, terwijl hij zich vlug kleepte. Hij ging kijken en vond den ouden man ademsakkend op den vloer. Hij legde hem op zijn schamel bed en een kwartier later verscheen er een dokter. Deze onderzocht den bewusteloozen ouden man en schudde ontkennend het hoofd.

„Het hart; er zal wel niets meer aan te doen zijn.”

Toch gaf hij hem nog een inspuiting en tegen den morgen sloeg Joe Jeffries inderdaad zijn oogen nog eens op. Hij zag Alf en Nancy aan zijn bed en knipoogde tegen hen. Toen bewogen zich zijn lippen.

„Ik heb het beschreven,” fluisterde hij. „Alles moet verkocht worden voor de begrafeniskosten. Wat er overblijft is voor jullie...”

Toen de morgen doorbrak was Joe Jeffries ergeweest. Drie dagen later werd hij begraven en dienzelfden middag ontving Alf het restant van zijn nalatenschap. Het was negentien pond en hoewel Nancy er niets van wist of vermoedde, betekende dit geld een uitkomst voor Alf. De afbraak van het oude en de opbouw van het nieuwe stadsdeel vorderden slechts langzaam en de zaken gingen diensgevolge allesbehalve schitterend.

„Het was een goede oude man,” zei Nancy met tranen in haar oogen, toen Alf het geld opstreek.

„Dat was hij,” beaamde Alf en daarop keerde hij zich snel om. Nancy hoefde niet te zien hoe blij hij was met dit geld...

Toch brak er een dag aan voor Alf Dickson, waarop hij zichzelf bekennen moest, dat hij den waren stand van zaken niet langer voor Nancy verbloemen kon. Zijn geld was op en hij leefde van den eenen dag in den anderen. Hij was een jaar te vroeg begonnen met deze zaak en zij moest er zich op voorbereiden houden, dat elke dag de laatste kon zijn.

Het was een zware slag voor Nancy, maar om Alf niet heelemaal te ontmoedigen, verdroeg zij hem uiterlijk onbewogen. Doch 's nachts sliep zij niet en peinsde zich moe op een redmiddel. Terwijl Alf sliep, lag zij te luisteren en te staren. De oude scheepsklok van de „Cassandra” bengelde knarsend en schurend aan de verroeste stang in den gevel — 'n geluid dat zij vroeger nauwelijks had opgemerkt, maar dat haar thans zenuwachtig maakte. Het riep bloedige tafereelen op in haar door zorgen geprikkeld verbeelding, en een levendige herinnering aan verhalen, die haar deden huiveren van angst.

De scheepsklok van de „Cassandra” werd een nachtelijke verschrikking en na den derden slapeloozen nacht, toen de schurende geluiden van het metalen gevaarte haar door de ziel sneden als messen, hield zij het niet langer uit.

En zoo waren een paar slapeloze nachten de oorzaak, dat de onmogelijke scheepsklok van de „Cassandra” naar beneden zou worden gehaald. Alf haalde een ladder en zette deze tegen de stang. Hij klom erop en spande al zijn krachten in, om het slecht hanteerbare gevaarte uit het oog te lichten. Het gelukte hem, maar niet zonder een klein ongelukje. De stang kon zijn lichaamsgewicht en dat van de klok niet lang dragen — zij boog door en de ladder schoot weg. Alf greep zich nog juist bijtijds vast, maar de scheepsklok van de „Cassandra” kwam met een zwaren slag op het plaveisel terecht. Zij viel in wel twintig stukken en brokken en links en rechts rolden glasachtige halveknikkers weg, die zoo groot waren als hazelnoten.

Alf sprong op den grond en nam verbaasd een paar van die dingen in zijn hand. De eene helft was geteerd, doch de andere zijde flonkerde en flitste in de zon, alsof het diamanten waren. Hij hield zijn adem in en raapte een stuk klokspijs op. De binnen- en buitenkant was eveneens geteerd, maar op de breuken glinsterde het metaal als zuiver goud.

„Nancy!” riep hij schor. Maar hij hoefde Nancy niet te roepen — zij was allang bezig de resten van de scheepsklok van de „Cassandra” in een paar emmers te doen. Hij greep haar ruw bij den schouder — er was een dwaze gedachte bij hem opgekomen, die hem alle zelfbeheersching ontnam.

„Begrijp jij er iets van?” schreeuwde hij haar toe, alsof zij honderden meters ver weg stond.

Nancy lachte en huilde tegelijk. „We zijn er nog niet zeker van,” zei ze. „Maar als het waar is wat ik denk, begrijp ik héél goed waarom Bill Jeffries dien klokkengieter zijn hoofd afsloeg, toen hij klaar was met zijn werk. Zijn klokkenspijs bestond uit goud en diamanten en dat mocht niemand weten. Daarom zit de klok ook zoo dik onder de teer. In dezen onschuldige lijkenden vorm smolt Bill Jeffries den buit van zijn strooptochten samen. Maak voort, Alf, daar komen menschen aan...”

Een uur later kwam Alf Dickson met een bleek gezicht zijn winkel binnenhollen. „Goud en diamanten,” riep hij opgewonden. „Er is geen twijfel meer mogelijk. Slechts een klein deel van de klokkenspijs bestaat uit andere metalen. Dat was om alles bijeen te houden.”

Hij wierp zijn hoed in de hoogte en strekte zijn armen naar Nancy uit alsof hij met haar wilde gaan dansen. Doch plotseling bedaarde zijn opwindung. „Wacht even,” zei hij ernstig, terwijl hij zijn hoed opzette. „Ik vergat nog iets...”

Hij was reeds bij de deur, toen Nancy hem terugriep. „Als je een oogenblik geduld hebt, ga ik met je mee Joe Jeffries bedanken,” zei ze even ernstig als hij.

Bloemen en Swift.

Swift-zomerschoentjes zijn als bloemen. Even mooi, even sierlijk en volmaakt.

Men tracht de succesvolle Swift-creaties dan ook na te bootsen. Maar zoomin als een nagmaakte bloem het kan halen bij 'n echte, evenmin kan een nagmaakte Swift de echte Swift-schoentjes nabij komen.

Alleen SWIFT geeft U blijvende voldoening. Eischt daarom dat Uw schoenwinkelier U Swift geeft, als U van mooie schoentjes houdt. Het merk staat in de zool.

Fl. 4.95 Alle Swift-Zomerschoentjes **Fl. 4.95**

Annonces betreffende

Geneesmiddelen en Geneeswijzen

worden in dit blad slechts opgenomen, indien zij vooraf voorzien zijn van het stempel „Geen bezwaar” tegen de plaatsing, afgegeven door de Commissie van Contrôle op de Aanprijzing van Geneesmiddelen en Geneeswijzen, waarvan het Secretariaat is gevestigd: Segbroeklaan 33, 's-Gravenhage.

Panatomic Film

- Panchromatische emulsie
- Atomisch-fijne korrel
- Ongekende speling in de belichtingstijd

Onderscheidt alle kleuren

VERKRIJGBAAR BIJ ALLE KODAK-HANDELAREN

Hoe gaat het met je?

Best, dank je, ik heb me in tijden niet zoo goed gevoeld. —

Jane vertelde me, dat je chronisch last van verstopping had...

— Oh, daar ben ik al lang overheen, dank zij NORMACOL!

Heeft dat nu eindelijk eens een flinke opruiming gehouden?

— Ik houd geen opruiming meer. Daar werd het op den duur zoo erg van, dat ik naar de dokter ben gegaan en die raadde me Normacol aan. — Hij zei me, dat dat schitterend hielp tegen de chronische constipatie, waaraan ik leed.

En was dat zoo? —

Nou en of! Het werkt niet direct heftig, maar geleidelijk beginnen je ingewanden weer normaal te functionneren.

Oh, dat is prettig. — Dan hoef je er dus ook niet speciaal voor thuis te blijven?

Nee, zeker niet. — Zooals ik zei, het gaat geleidelijk. Binnen een paar dagen trad een herstel op en nu ben ik genezen.

— VOOR H.H. MEDICI —

Normacol is een zuiver plantaardig laxeermiddel (hoofdbestanddeel: plantenharz). Het bevat geen scheikundige bestanddeelen, die den darmwand prikkelen, noch vloeibare paraffine. De Normacol-korreltjes zwellen in den darminhoud gelatineus op en maken de ontlasting los en gemakkelijk. De kleine hoeveelheid FRANGULA in Normacol stelt de darmwandspieren in geregelde werking, totdat de normale toestand weer is ingetreden. Aan Normacol raakt men dus niet gewoon, waardoor het vooral voor chronische constipatie het aangewezen geneesmiddel is.

Constipatie kan ernstig zijn, vooral als het te wijten is aan een organische storing. Raadpleeg Uw dokter om zeker te zijn!

Stuur onderstaande coupon nog vandaag in open envelop, gefrankeerd met 1½ ct. postzegel, of zend ons een briefkaart. Dan ontvangt U gratis en franco een proefzending Normacol, genoeg voor 2 dagen

Aan C. N. Schmidt, Kolzersgracht 31, Amsterdam C

(S.v.p. duidelijk in blokletters!)

P. 10

DEN HEER:
MEVROUW:
MEJ.:
ADRES:
PLAATS:

NORMACOL

Voor Regelmatige Werking!

EUROPA, BLIJF THUIS!

MONROE

Monroe-leer.

Dien term kennen we uit de kranten, van onze jeugd af al. Hij duidt op in menig artikel over internationale politiek.

De heer James Monroe, van wien die zoogenaamde „leer“, die nog steeds befaamde of beruchte „leer“, afkomstig is, zal nooit vermoed hebben, dat zijn naam door een paar zinnnetjes, wellicht losjes neergeschreven, bekend zou blijven, méér dan door al zijn andere levensdaden.

Monroe was van 1816 tot 1824 president der Vereenigde Staten. Tijdens zijn bewind was in Europa het „Heilig Verbond“ van naties bezig, de orde en het evenwicht te herstellen, die door Napoleon zoo heerlijk waren verstoord. Opstand en anarchie in Spanje waren onderdrukt — met behulp van Frankrijk; Engeland en Oostenrijk hadden wel gezorgd, dat de andere mogendheden zich buiten die kwestie hielden. Engeland vond het eigenlijk niet eens prettig, dat Frankrijk het werkje had opgeknapt, en er aldus weer een stevige band was ontstaan tusschen Frankrijk en een nieuw Spanje. Maar toen...! Toen wou Spanje óók graag de omwentelingen in zijn koloniën ongedaan maken. Want de Spaansche koloniën in Zuid-Amerika hadden zich inmiddels onafhankelijk verklaard. Engeland hield zijn hart vast — zoo'n sterk Spanje wenschte het niet! Wie weet ging Frankrijk ook in Zuid-Amerika helpen, en zoo'n macht van die combinatie Frankrijk-Spanje was tegen de Engelsche belangen! De Engelsche minister Canning ging dus probeeren voor die herstel-actie stokjes te steken. Hij erkende de onafhankelijkheid der Zuid-Amerikaansche republieken en overlegde met Monroe. En daardoor kreeg Monroe, die natuurlijk liever een serie republiekjes dan een stevige Spaansche macht in Zuid-Amerika zag, den moed, om zich eveneens tegen het Spaansche plan te keeren.

Den 2en December 1823 schreef Monroe in een boodschap aan het Congres:

„Wij hebben ons nooit gemengd in oorlogen tusschen de Europeesche mogendheden, voor zoover die onderlinge gesillen betroffen, en het strookt ook niet met onze politiek zulks te doen. Alleen wanneer onze rechten worden miskend, of ernstig bedreigd, kunnen wij zulks kwalijk nemen, of maatregelen te onzer verdediging treffen... Wij zouden iedere poging (van de Europeesche mogendheden) om hun gezag uit te breiden over eenig gedeelte van dit halfond als een gevaar beschouwen voor onzen vrede en onze veiligheid.

Bemoeienissen met de regeeringen, die haar onafhankelijkheid hebben uitgeroepen en gehandhaafd, door eenige Europeesche macht, zouden wij niet anders kunnen beschouwen dan als onvriendelijke gezindheid jegens de Vereenigde Staten...“

Hiermee was Spanje (en Frankrijk) een halt toegeroepen; door Engeland en de Vereenigde Staten; een: „Handen van Amerika af!“ En aan die waarschuwing hebben de Zuid-Amerikaansche republieken het te danken, dat zij vrij bleven.

En dat: „Handen van Amerika af!“ is de kern van de Monroe-leer.

Die „leer“ is echter geen uitvinding van Monroe. Die had vóór zich gehad Jefferson, die de beginselen had uitgesproken: „Niet bemoeien met de Europeesche ruzies“ en „nooit toelaten, dat Europa zich over den oceaan laat gelden“; en Washington, en John Adams, en tal van anderen. Die heele leus: „Amerika aan de Amerikanen“

was en is niets anders dan het jeugdige wantrouwen, de jeugdige onafhankelijkheidszin van een nieuwe natie tegenover de moedervolkeren; een gezindheid, die zich later b.v. ook bij de Australiërs voordeed.

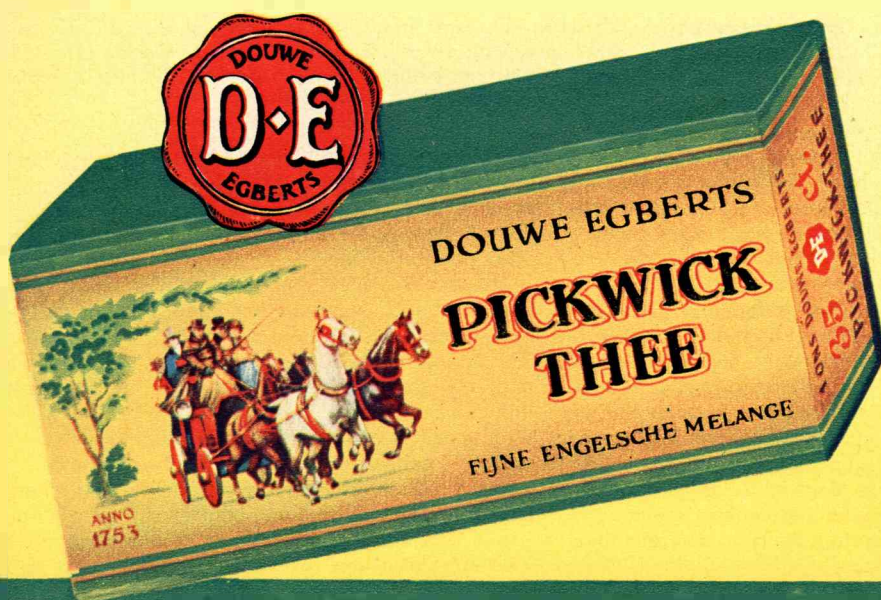
Een wet is of was het niet; een leer is het eigenlijk ook niet. Amerika zou een heelen toer hebben, om door rede-neering een grond te geven aan het Monroe-program. Dat is niets anders dan de proclamatie van een jonge, sterk geworden natie: „Nu verklaren wij déze helft van de wereld tot de onze, en daar blijft een ander af!“ Amerika was meerderjarig geworden, en Engeland, de oom, die zich bedienen wou van de jonge kracht van den grooten neef, ondervond, dat die kracht zich ook tegen hemzelf keerde.

Herhaaldelijk hebben zich, tusschen 1823 en heden, practische toepassingen van de „Monroe-leer“ in de geschiedenis voorgedaan. Die leer zat vóór bij de sluiting van het Engelsch-Amerikaansche verdrag van 1850, waarbij die twee naties zich verplichtten, in Centraal-Amerika geen pogingen tot kolonisatie, versterking of bezetting te ondernemen. Zij bracht er de Vereenigde Staten toe, zich te verzetten tegen de Fransche bemoeiingen in Mexico, waar de ongelukkige keizer Maximiliaan slechts ongemoeid werd gelaten, tot de Noord-Amerikaansche burgeroorlog was uitgevallen. De Vereenigde Staten gingen zelfs hoe langer hoe verder in de toepassing der leer — zij ontleenden er het „recht“ aan, een soort voogdij uit te oefenen over de Latijnsch-Amerikaansche staten! Om maar twee voorbeelden te noemen: in 1904 dwong Theodore Roosevelt San Domingo, zijn Europeesche schulden te voldoen. We moeten, zei hij, Europa toestaan, zélf het hunne te innen, of wij moeten kassier voor ze spelen. We kunnen niet toestaan, dat Europa oorlogsschepen naar de Dominicaansche wateren stuurt, dus moeten wij ónze oorlogsschepen sturen. En ten tweede: toen in 1911 in Mexico revolutie uitbrak, na den dertigjarigen ijzeren vrede van Porfirio Díaz, gingen de V. S.-presidenten aan 't maken en breken, door een spelletje van erkennen en niet erkennen, en zonden zij torpedo-booten naar Vera Cruz en soldaten naar de grens van Texas, om aan hun voogdij kracht bij te zetten!

Evenwel, juist en redelijk of niet, de „Monroe-leer“ zit diep geworteld in ieder Amerikaansch hart. Zij beheerscht voor een machtig deel de buitenland-sche politiek der Vereenigde Staten. Zij-nadert steeds meer tot deze formule: ieder stukje Amerika moet vrij zijn van Europeeschen invloed. Maar zij gaat nog steeds samen met den tegenover-gestelden regel, dat Amerika zich ook niet mengen moet in Europeesche politieke kwesties. Een regel, waarvan we in onzen tijd vele toepassingen, maar ook afwijkingen kunnen constateeren.

D.E.'s nieuwe Pickwick-Thee zal U beslist bevallen. De smaak is echt verkwikkend en ook de geur is heerlijk.

Het is dezelfde melange, die U ook in D.E.'s mooie Engelsche theekistje vindt.

De prijs is 35 cts. per ons. Evenals alle D.E.-soorten, kenmerkt Pickwick-Thee zich door drie voordeelen: bevrijd van alles, dat aan smaak of geur afbreuk doet, gelijkmatig en rijk van afschenk en gemengd volgens aloud voorschrift.

Op 3 punten beter!

DOUWE EGBERTS THEE *ANNO 1753*

Jo Barton (Beverly Roberts), de bazin van Barton's houtbedrijf, wekt haar mannen op om den strijd tegen de Russet-onderneming op te nemen.

De kleurenfilm : OKÉ, DON JUAN

In Amerika is men op het oogenblik druk bezig met de gekleurde film. Verschillende resultaten, welke niet altijd even mooi genoemd konden worden, werden reeds den volke getoond. Warner-Bros brengt thans haar nieuwste gekleurde product op de markt en daaraan kan men zoo ongeveer den huidige stand van de Amerikaansche kleurenfilm-industrie zien. Het is een film in het genre van : „The trail of the lonesome pine” doch meer doorwrocht en boeiender.

Ja, eigenlijk is 't jammer, dat deze film gekleurd is, al begrijpen we er ook de goede bedoeling van ! Doch iedere nieuwigheid heeft nu eenmaal een soort oefenperiode te doorstaan, waarin geëxperimenteerd wordt. Telkens worden kleine verbeteringen aangebracht, totdat men ten slotte een gaaf resultaat bereikt, waarmee iedereen vrede kan hebben. Tot zolang zullen we nog met deze betrekkelijk onvolkomen producten genoegen moeten nemen, al is het ook hier grotendeels een kwestie van smaak. Maar wij voor ons prefereren toch meer de solide, overtuigende zwart-witfilm, vooral voor onderwerpen als het onderhavige, waarvan het gegeven een rauwe historie is uit het houthakkersbedrijf. Weliswaar wordt gepoogd hier en daar een grappige noot in te lasseten, maar dat maakt het geheel toch niet minder stug. Daarom zou juist hier-

De Don Juan heeft, dank zij het energiek optreden van de „bazige” directrice, werken geleerd en heeft tevens van de gelegenheid gebruik gemaakt om op haar verliefd te worden. (George Brent en Beverly Roberts.)

De beide broeders Russet en hun voormalige vijandin Jo Barton hand in hand bij de redding van den Don Juan. Terwille van haar groote liefde heeft het meisje haar mannelijke houding geheel laten varen en is slechts een liefheb-bende vrouw geworden. (Robert Barrat, Beverly Roberts en George Brent.)

in het zwart-wit een sterkere ondersteuning van den inhoud zijn geweest, daar het de tamelijk pittige en markante figuren beter zou hebben doen uitkomen dan de lieflijke, teere kleuren, waarmee nu alles overgoten is.

Het verhaal geeft den strijd te zien tusschen twee houtbedrijven, waarvan het eene het andere tracht te vernietigen. De leidster van de zwakste partij is een vrouw, terwijl de andere firma bestuurd wordt door een man, waarvan de volksmond zou zeggen, dat „diens weg over lijken” gaat. De broer van dezen man is echter een bon-vivant en deze komt toevallig met de geheel vermannelijkte, doch uiterlijk zeer schattige directrice van de vijandelijke onderneming in kennis. Tusschen al dat hout en die ruwe kerels in bloeit dan een liefdesromance, welke eerst na heel veel moeilijkheden tot vollen wasdom komt en den strijd tusschen de partijen als vanzelf oplost.

Behoudens de spanning, welke er in het verhaal zit, geeft deze film tallooze merkwaardige en hoogst interessante opnamen van het houthakkersbedrijf, zooals dat in de Amerikaansche oer-bosschen gedreven wordt. Dat is op zichzelf reeds zoo boeiend, dat men op het laatst de kleur niet meer ziet. . .

Malle ideeën van middeleeuwse dokters

De manier om een patiënt te onderzoeken: laat hem naar een brandende kaars staren. Als er tranen vloeien en 't eene oog kleiner lijkt, wijst zulks op den naderenden dood.

De rare „kuren”, die nog in onzen tijd worden toegepast in streken, waar onwetendheid, bijgeloof en toovenarij welig bloeien — op Haïti, hier en daar in Afrika en zelfs nog in de Vereenigde Staten — stonden bij de meest befaamde dokters der middeleeuwen in hooge eere. Die geleerden hadden namelijk 'n aantal erg zonderlinge ideeën over den bouw en de verichtingen van het menschelek lichaam.

Die zonderlinge ideeën zijn vastgelegd in geneeskundige werken uit de veertiende eeuw, in onzen tijd uit het stof der tijden opgegraven. Zoo schreef een zekere Johannes de Mirfeld, tusschen 1380 en 1395, een „korte verhandeling over de teekenen, waaraan de dood voorzegt kan worden”. Hij stelde zijn wijsheid te boek, omdat hij „meermalen de bedrieglijke practijken ondervond van moderne geneesheeren, als hij zelf hun diensten noodig had of als zijn vrienden ziek waren. . . . weshalve 't hem nuttig en noodig leek, in een boekje de verschillende geneeswijzen aan te teekenen, die op de verschillende ziekten toepaslijk zijn”.

Verbaasd vragen wij ons af, wat die „bedrieglijke practijken” wel geweest kunnen zijn, als we nagaan, welke vreemde bedrijven door Mirfeld als officiële geneeskunst worden aangeprezen. „Als gij uw patiënt bezoekt,” ried hij den dokters van zijn tijd aan, „moet gij er aan denken, behoorlijk aandacht te schenken aan zijn gelaat, en hem den mond te openen en naar zijn tong te kijken; bovendien moeten zijn oogen en nagels bezien worden.”

„Onder de teekenen van ongunstige strekking, welke zich in de trekken van den patiënt voordoen, zijn er eenige, die zich later vertoonen dan aan het begin der ziekte, bijvoorbeeld op den vierden dag of daarna. Het zijn de volgende: De patiënt is niet in staat naar een brandende kaars te kijken, en vergiet alsdan onwillekeurig tranen, terwijl de oogen schijnen te loenschen en het eene kleiner lijkt dan het andere. . . . Deze verschijnselen, zeg ik, beteekenen in de meeste gevallen den dood. . . . Deze en dergelijke teekenen wijzen niet alleen op de nadering van den dood, maar op zijn aanwezigheid binnen het huis. Doe dus in zulke gevallen geen moeite.”

Te oordeelen naar de vele teekenen, die den naderenden dood van een patiënt doen voorzien, volgens Mirfeld, en naar zijn veelvuldige raadgevingen aan de dokters, om maar niets te doen en naar huis te gaan, zou men zeggen, dat de taak van een dokter in de veertiende eeuw meer van waarzeggerij weghad dan van geneeskunde. Hij schreef:

„Als de geneesheer zijn patiënt bezoekt, moet hij in zijn hand een takje verbena dragen en den patiënt vragen: „Hoe doet dit u aan?” Luidt het antwoord: „Wel prettig,” dan zal hij herstellen: antwoordt de patiënt daaren-

tegen: „Onaangenaam,” dan zal hij den dood niet ontkomen.”

Geen oogenblik schijnt in het hoofd van Mirfeld de gedachte boven te zijn gekomen, dat de patiënt wel eens vooruit geweten kon hebben, welk antwoord hij geven moest, en daardoor het vonnis van den geneesheer in zijn macht had; noch ook, dat in de gevallen, die wij nu gaan aanhalen, de eelust van den hond ook een woordje mee te spreken had.

„Als men de hand van een patiënt inwrijft met gist, die men vervolgens aan een hond voorhoudt, en als de hond ze dan eet, zal de patiënt genezen; indien niet, dan zal hij sterven. Vervolgens: bestrijk zorgvuldig de heele voetstool van den patiënt met spek, en werp daarna het spek aan een hond voor. Als de hond het opeet en niet braakt, blijft de patiënt in leven, maar als de hond het uitspuwt of er niet van wil eten, dan zal de patiënt sterven.”

Naar het inzicht van den behandelenden geneesheer was het al een heel leelijk ding, als de patiënt een vuiltje in zijn oog had, waardoor het oog ging tranen, want als het rechteroog van een zieke traande, was de toestand onredbaar, kon de dood niet uitblijven. Bij een vrouw gold hetzelfde van 't linker-oog.

Ook de manier, waarop iemand sliep, had een noodlottige beteekenis. Wie te stevig gegeten had, voor hij naar bed ging, en daardoor lag te woelen, of als iemand een zwaren dag achter zich had en als een blok op zijn rug lag te slapen, of als iemand, gelijk sommige menschen doen, vooroverliggend sliep, dan kon een ramp met stelligheid worden voorzien.

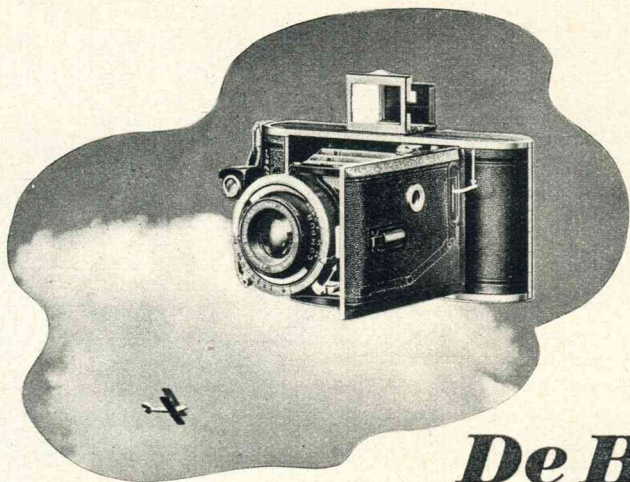
„Het is een allerongunstigst teeken, als de patiënt op zijn rug ligt uitgestrekt, dit wijst op de laagste ebbe van de levenskracht. Ook is het een kwaad teeken, als de patiënt met zijn gezicht naar beneden ligt, want dit duidt op buitensporige pijn of op delirium. En als hij met verstijfde armen en voeten ligt, voorspelt dit ook onheil, want het is een bewijs van kramp. En als hij, na geslapen te hebben of op een ander oogenblik, zich plotseling op wanordelijke wijze omkeert, van het hoofdeinde naar het voeteneinde van het bed verhuist bijvoorbeeld, is zulks een teeken van delirium en zwakte; en als hij uitgestrekt ligt met zijn mond open en de voeten verdraaid, is dit ernstig, want het duidt op kramp,” schreef Mirfeld.

Een groot deel der voedingsleer berustte op de eigenaardige ideeën der middeleeuwse dokters over maag en spijsvertering. Zij meenden, dat een mensch een boven- en een benedenmaag had; de bovenhelft was heet. Het door- geslikte voedsel werd niet vermengd, maar bleef in lagen liggen, dachten zij.

Mirfeld waarschuwt de zieken tegen knoeiers en kwakzalvers, die er veel geweest schijnen te zijn in dien tijd, en moet ook van consult tusschen dokters niets hebben.

„Moderne dokters,” schrijft hij, „schijnen drie bijzondere talenten te bezitten, namelijk, doortrap te kunnen liegen, zich eerlijk te kunnen voordoen en stoutmoedig te kunnen moorden.

De gewone fout van dokters is, als er drie of vier samenkomen bij een zieke, dat zij het nooit eens zijn over de oorzaak der ziekte of over de beste wijze van behandeling. . . . Zelfs trekken zij zich in geen enkel opzicht iets van den patiënt aan, behalve als het aankomt op het innen en samenschrapen van honorarium.”

De Bessa neemt een groote vlucht

Dat dankt zij aan haar buitengewone eigenschappen en den tot in de finesses doordachten camera-bouw. U verlangt toch van Uw opnamen, vooral van reisopnamen en vergezichten, absolute scherpte? Koop dan een Bessa met de beroemde Voigtlander-anastigmat. U kunt dan moeilijke opnamen uit de vrije hand nemen, dank zij den in den loopbodem ingebouwden ontspanner. Dubbel plezierige vakantie — met de Bessa als reisgezelschap.

Prospecti voor camera's en films op aanvraag gratis bij den Imp. voor Nederland, Fa. J. P. Vos, Nw. Haven 94, Rotterdam, Telefoon 15000.

**1000 Gld.
aan prijzen**

Vraagt bij Uw fotohandelaar gratis de nieuwe Voigtlander-Puzzle.

ILLUSTRATION
de film voordaglicht
BESSA
de film, die alles kan

Voigtlander

Bessa
Van 23 Gld. tot 175 Gld.

**OPSPORING
VERZOCHT!**

Wegens diefstal met braak, vernieling van andermans eigendom (duizenden malen gepleegd) wordt opsporing verzocht van den tandbederver.

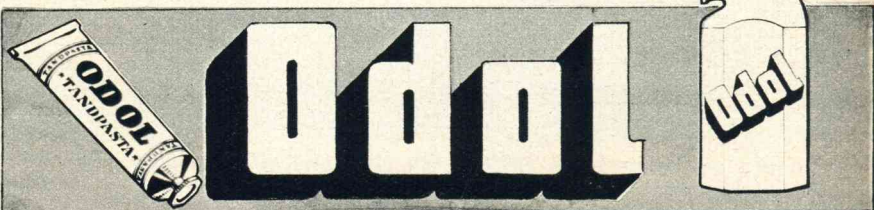
De gevaarlijke tandbederver leeft van de voedselresten, welke tusschen de tanden achterblijven en doet er onzichtbaar zijn vernielend werk. Poetst daarom Uw tanden met de rijk schuimende Odol tandpasta, die de voedselresten verwijderd en Uw tanden mooi helder wit maakt.

Maar om den tandbederver tot in zijn kleinste schuilplaatsen te vernietigen, moet U met Odol mondwater spoelen. Odol mondwater is sterk antiseptisch, geeft 'n frissen mond en zuiveren adem

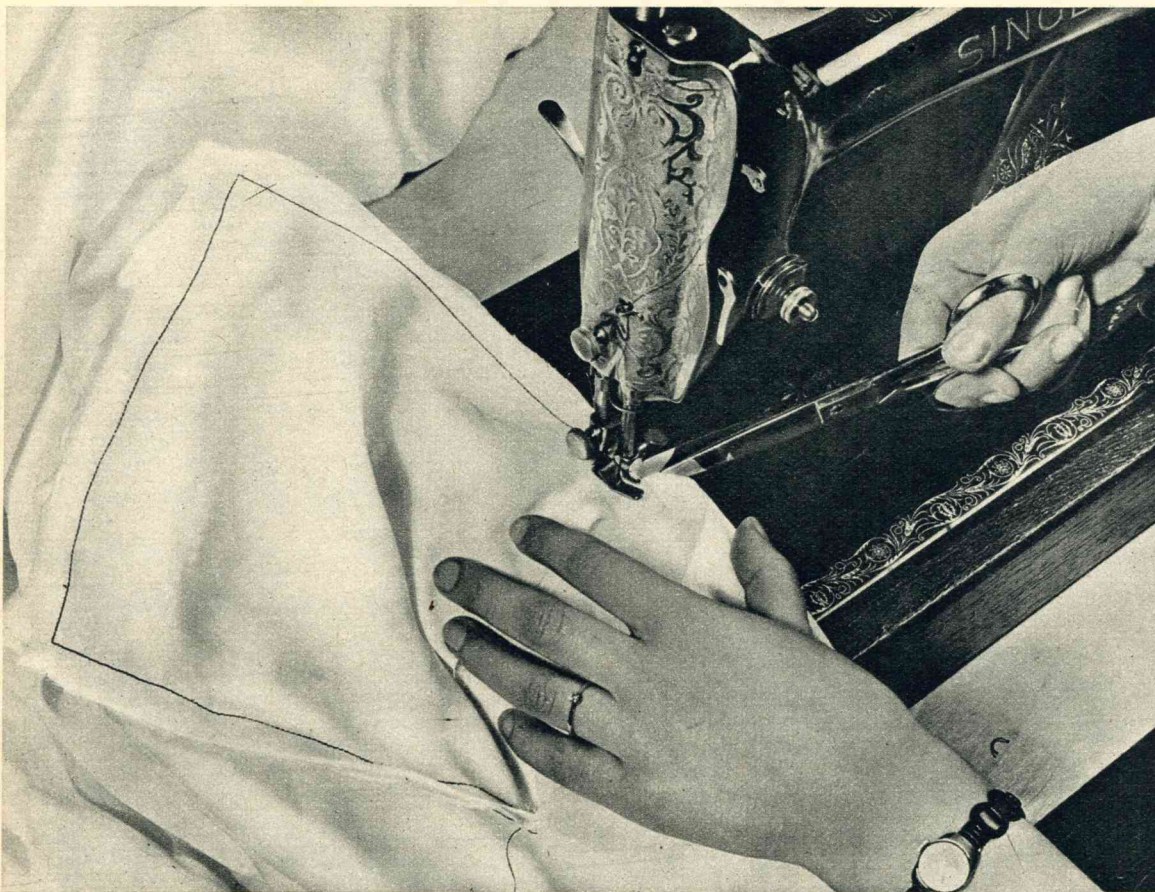
• Odol mondwater doet nog méér: Odol desinfecteert tegelijkertijd mond- en keelholte en beschermt daardoor Uw gezondheid. De Odol-combinatie waarborgt volmaakte mondhygiëne.

Poetst Uw tanden met Odol tandpasta. Spoelt Uw mond 2 x daags met Odol mondwater.

Odol tandpasta fl. 0.35 - fl. 0.60 per tube.
Odol mondwater fl. 1.25 - fl. 1.75 per flacon.

NEDERLANDSCH FABRIKAAT · N.V. ODOL COMPANY AMSTERDAM

We naaien (stikken) tot aan den hoek, of liever gezegd: een naadbreedte verder. De tweede kant komt dan aan de beurt. Maar alvorens we dien goed kunnen leggen, moet het hoekje van de onderste stoflaag, dus van de oude stof, tot aan de naald schuin worden ingeknipt. Hierbij zorgen we, dat de naald in de stof zit. Wanneer we het stikken met de naaimachine doen, kunnen we hierbij het voetje even oplichten. Als de stof schuin is ingeknipt, kunnen we den tweeden kant stikken; we geven op den tweeden hoek weer een schuin knipje in de onderste stoflaag, stikken dan den derden kant, enz., tot we het vierkant „rond” gestikt hebben.

HOE ZETTEN WE EEN STUKJE IN?

Het inzetten van een stukje is een werkje, dat enige kennis en vaardigheid vereischt. Maar wie er zich dan ook even ernstig op wil toelagen, zal zeker al heel gauw een keurig resultaat bereiken. Natuurlijk kunnen heel wat dunne en kapotte plekken in lakens enz. uitstekend met de machine of desnoods met de hand worden gestópt, wat zeer zeker evengoed netjes kan zijn. Maar in bepaalde gevallen, wanneer er b.v. in het een of andere stuk een groot gat zit, is het toch beter, een stuk in te zetten.

Hierbij moeten we altijd op verschillende dingen letten. Ten eerste moet de stof van het in te zetten stukje altijd in overeenstemming zijn met de oude

stof. Daarom verdient het in bepaalde gevallen ook aanbeveling, het nieuwe lapje stof tevoren even te waschen. Wanneer het een ruit, streep of een ander patroontje betreft, komt het er natuurlijk op aan, dat het patroontje van het in te zetten stukje precies aanpast bij het heele stuk. Ook de draad moet denzelfden kant uitloopen. Zoo noodig moet natuurlijk ook op den goeden en verkeerden kant van de stof worden gelet. Hierover aanstonds meer.

Het gat of de versleten plek wordt

De rand wordt nu op de machine gestikt, waarbij we speld voor speld weghalen. Dit laatste mag echter niet te vroeg gebeuren, daar de stof dan gemakkelijk krom zou trekken.

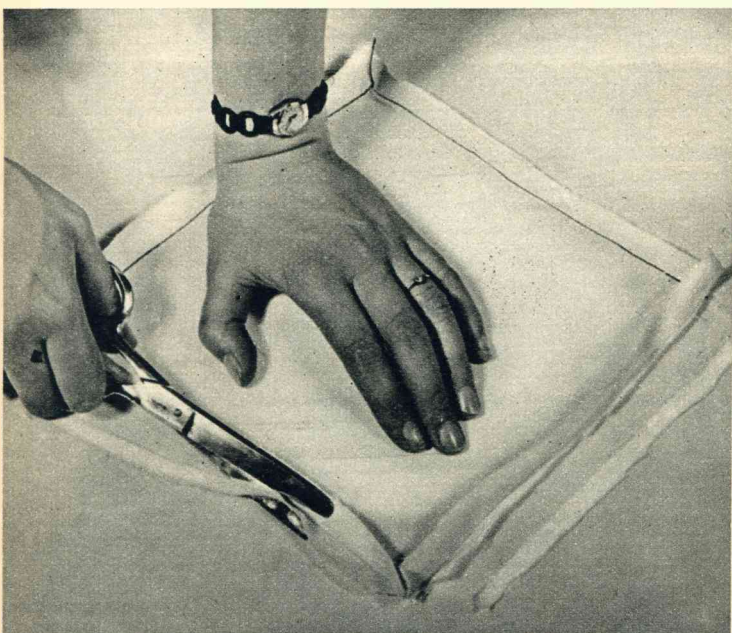
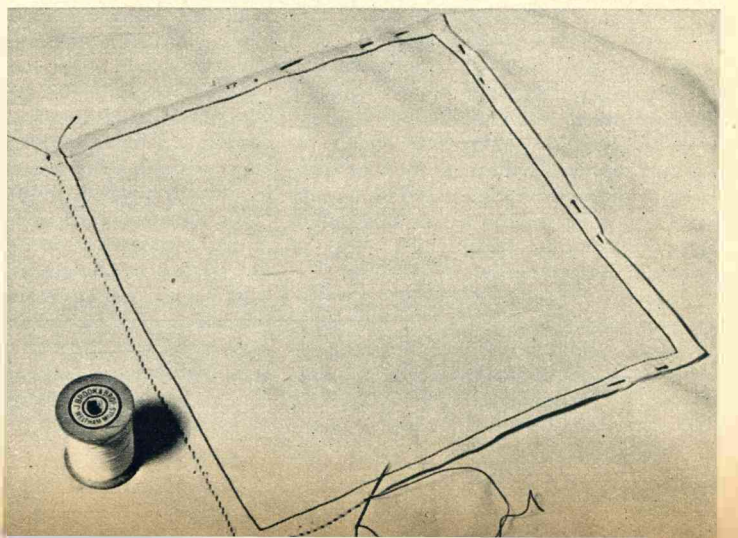
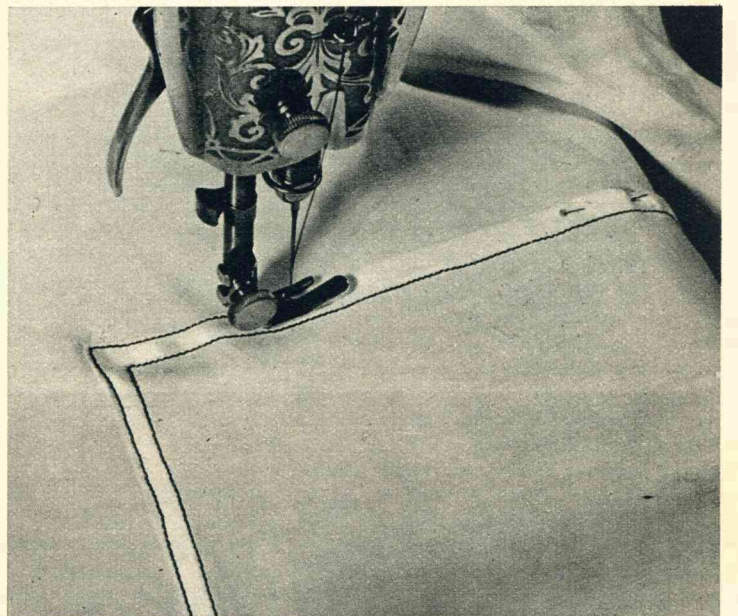
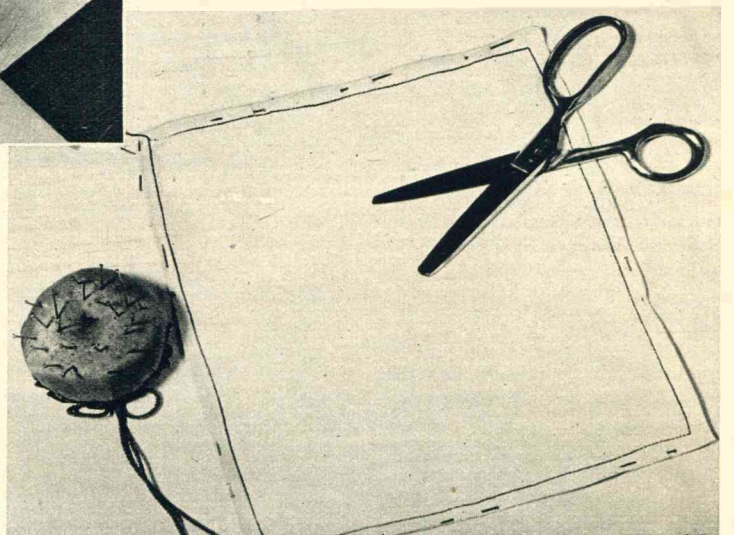
Willen we het stukje zoo onzichtbaar mogelijk inzetten, dan naaien we dezen naad met de hand, met kleine zoomsteekjes. Vooral heel klein en weinig van de stof opnemen, daar het anders aan den goeden kant nog te veel zichtbaar zou worden. Vooral bij geruit goed kunnen we op deze laatste manier onzichtbaar een stukje inzetten.

steeds rechthoekig uitgeknipt. Het verstellaapje wordt in precies denzelfden vorm geknipt, alleen in het rond twee naden breder. Voor huisvrouwen die weinig bedreven zijn in dit werkje verdient het misschien aanbeveling, de plaats der naden even in de stof te krassen, zoodat ze er zeker van zijn, dat het stukje recht en glad wordt ingezet. Noodig is dit echter absoluut niet. Door nauwkeurig te werk te gaan, en den naad overal even breed te nemen, kan toch een keurig effect worden bereikt.

We hebben den goeden kant van het te verstellen stuk voor ons en leggen het in te zetten stukje nu met den verkeerden kant boven langs een der vier kanten van het gat, waarbij we er op letten, dat het aan beide zijden even veel oversteekt. We steken de stof met behulp van enkele spelden op elkaar vast en kunnen dan met het naaien beginnen.

Aan de hand van enkele foto's zullen wij verder duidelijk maken, hoe het inzetten moet geschieden. Voor alle zekerheid maken wij er nog even op attent, dat het in te zetten stukje bovenop ligt.

We trekken alles goed glad en slaan den nog ongeveer anderhalven centimeter breeden rand van het ingezette stukje in, waarna we hem met spelden op de onderlaag vaststeken. Wie dit werk nog maar weinig gedaan heeft, doet verstandig dit ook nog even te rijgen alvorens met de machine te gaan naaien of met de hand te gaan zoomen.

We draaien nu het werk om, strijken den naad goed uit en knippen vervolgens het grootste gedeelte van den naad van de oude stof weg.

ALS KINDEREN GROOTER WORDEN! De wetenschap onthult de waarheid over havermout,

Hebt u in den laatsten tijd wel eens goed op uw kinderen gelet? Niet?

Hoe lang is het dan geleden, dat u er werkelijk den tijd eens voor genomen hebt, om uw kinderen werkelijk goed gade te slaan? Hoe lang is dat geleden? Zes weken? Zes jaren soms?

En toch zijn uw kinderen de moeite van het aandachtig gadeslaan waard. Kinderen groeien zoo ongemerkt en zoo gestadig aan. En uw kind verandert zóó langzaam en onopvallend, dat het eigenlijk een heel andere persoonlijkheid geworden is voor u het zelf beseft.

Zij nemen vooreerst zeer snel gewoonten en eigenaardigheden aan.

U had b.v. nog nooit gemerkt dat Karel zoo ongemanierd was, totdat hij een veertien dagen terug zich in het bijzijn van uw gasten zóó lomp en onhandig gedroeg, dat ge u voor hem schaamde.

En dat eigenaardige zenuwtrekje in Jet haar gezicht, is u dat eigenlijk wel ooit opgevallen, voordat de leerares er u onlangs opmerkzaam op maakte?

En het ledikantje van kleinen Rob, wat is daar toch mee gebeurd? Het lijkt wel of het gekrompen is. Wat is nu het geval? U hebt er geen erg in gehad, dat kleine Rob al lang geen baby meer is, en dat zoo'n ledikantje heelemaal niet geschikt meer is voor zoo'n stevigen, flink uitgegroeiden boy.

„Vreemd, dat kinderen in een paar weken tijd zoo kunnen veranderen,” zegt ge dan.

Maar dat doen ze niet. Zij veranderen, ja zeker, maar die verandering loopt over een periode van dagen, van weken, van maanden.

Ja, wij zien ze nog zooals wij ze voor het eerst gezien hebben: kleine, hulpeloze baby's, die in alles afhankelijk waren van de moeder.

Erger nog, wij zien ze niet alleen zoo, maar behandelen ze ook alsof ze nog de hulpeloze wezentjes van vroeger zijn, in plaats van menschen — zij het dan ook nog zeer jonge menschen — die een eigen gevoelsleven hebben, hun eigen plannen, droomen en illusies!

Ik ken een meisje van achttien jaar. Ze is op kantoor en brengt maandelijks een voor een meisje vrij behoorlijk salaris naar huis. En toch krijgt dat meisje nog steeds als zakgeld maar één gulden in de maand. Hetzelfde zakgeld, dat ze ook als schoolkind op de H.B.S. kreeg. Om iedere kleinigheid, zooals een paar handschoenen, een aardig sjaaltje, geld voor den kapper, moet ze vragen!

Dan maakte ik eens kennis met een vader en moeder, die 'n grooten jongen hadden van een jaar of zestien. Een lang opgeschoten kerel was het, groot voor zijn jaren. Echt wat je noemt uit zijn krachten gegroeid, zooals dat op dien leeftijd wel meer voorkomt. Het was in den tijd, dat de plus-fours, die tegenwoordig zoo prachtig dienst kan doen als overgang van de korte naar de lange broek, hier nog niet zoo volledig was ingeburgerd. En dus liep zoonlief nog steeds rond in zijn traditioneele korte broek, wat op zijn zachtst uitgedrukt een beetje bespottelijk stond bij die lange beenen, die er onder uit staken. Op school werd hij ermee geplaagd, maar... ondanks zijn herhaaldelijk aandringen kreeg hij geen

lange broek, hoewel dat vrij wat beter zou gestaan hebben.

„Je bent immers nog zoo jong,” was het argument, waarachter vader en moeder zich verscholen. Ze zagen niet, of wilden niet zien, dat die lang opgeschoten jongen niet meer dezelfde was als het kleine ventje, dat in zijn speelpakje op de kinderkamer rondkroop.

En wat te denken van die twee jongens, die nog nooit een dag alleen uit het ouderlijk huis zijn weggeweest? Overal, waar ze ook heengaan, gaan vader en moeder mee. Kunnen deze laatsten om de een of andere reden niet, dan blijven de kinderen óók thuis. Er moest hun eens iets overkomen!

En zoo dol-, dolgraag wilden die twee jongens toch ook eens mee gaan kampeeren, net als hun kameraden. Zoo dolgraag wilden ook zij eens een paar dagen vrij en ongedwongen doorbrengen temidden van jonge menschen van hun eigen leeftijd. Zoo graag wilden ook zij eens voor een paar dagen aan het ouderlijk toezicht ontsnappen.

Ja, ziet u, dat laatste zinnetje geeft te denken. Natuurlijk, het kan zijn — maar zulke gevallen zijn zeldzaam — dat kinderen met toestanden als boven omschreven genoegen nemen. Dat ze altijd braaf en gedwee zich in alles naar de wenschen van hun ouders schikken.

Maar ik zeg nog eens, dat zijn uitzonderingsgevallen. Het zijn dan dikwijls van die erge makke, gedweeë schapen van kinderen of... kinderen waarin langzamerhand alle energie, alle „pit” is gedood.

Maar in de meeste gevallen kweekt een dergelijke houding van de ouders ten opzichte van de kinderen op den duur verzet, en als het zoo ver gekomen is, wordt dat een bron van verdriet, zoowel voor de ouders, die het toch zoo goed met hun kinderen meenden, als voor de kinderen zelf, die ondanks hun groote en booze woorden soms in den grond van hun hart toch zoo snakken kunnen naar een liefdevol begrijpen van hun moeilijkheden.

Ouders, probeert dus dapper onder de oogen te zien, dat uw kinderen nu eenmaal niet de kleine, afhankelijke wezentjes blijven, zooals ge ze u nog zoo graag voorstelt.

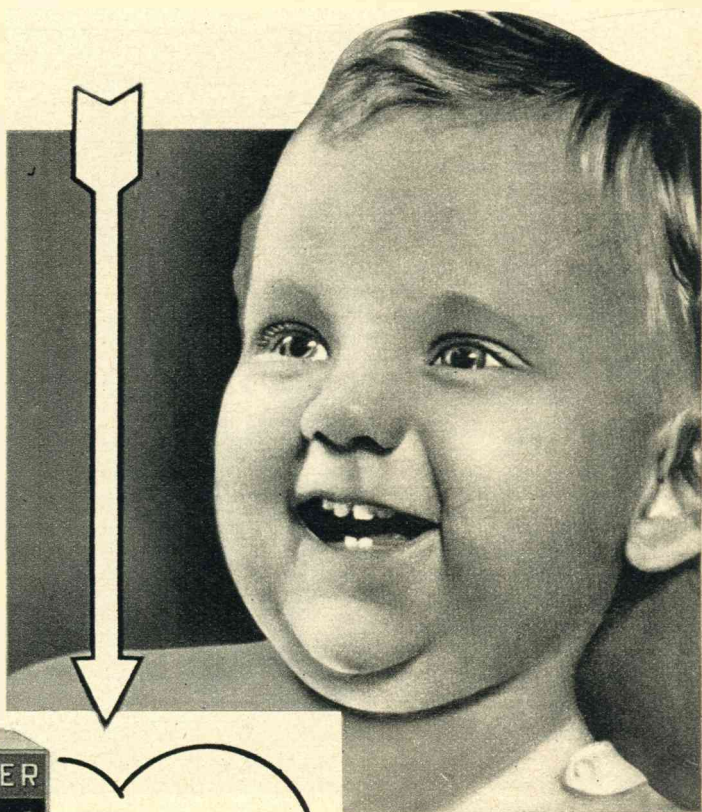
Kinderen groeien lichamelijk, maar ook geestelijk, en er komt onvermijdelijk een tijd, waarin ze probeeren hun eigen wieken uit te slaan.

En hoe hard het ook aan u, ouders, vallen zal, ge moet dan ten deele afstand van uw kinderen kunnen doen. Dat is veel en veel beter dan wanneer uw kinderen later met geweld hun vrijheid opeischen.

En geloof me, juist door uw kinderen in die kritieke jaren los te laten — schijnbaar althans — kunt ge ze voor uzelf behouden.

Want later, als de stormachtige jeugd-jaren voorbij zijn, komen de kinderen, die u misschien al lang voor u verloren waande, toch weer als vanzelf naar u terug. Dan hebben ze ondervonden, dat de trouwste en liefdevolste harten toch altijd zijn die van hun eigen vader en moeder.

En het ouderlijk huis wordt dan voor hen de veilige haven, waar ze altijd met al hun zorgen en moeilijkheden terecht kunnen.

Nu slechts
25 ct. p. pondspak
1½ ct. per portie

en toont aan, dat de overvloed aan kostbare **VITAMINE B** in havermout de zenuwen voedt, den eetlust opwekt, den groei bevordert en verstopping bestrijdt.

Het is voor ouders van het grootste belang te weten, dat men thans ontdekt heeft, dat het hoge Vitamine B 2-gehalte van melk, waardoor de groei zoo gunstig beïnvloed wordt, van nog grotere waarde is, wanneer het te zamen met Vitamine B gebruikt wordt.

Bovendien is bewezen, dat een tekort aan Vitamine B in het voedsel vaak de onmiddellijke oorzaak is van slechten eetlust, zenuwachtigheid en verstopping. Deze Vitamine B blijkt nu in groote hoeveelheden in H-O Havermout voor te komen! En het is proefondervindelijk aangetoond, dat het zenuwgestel, de eetlust en de gezondheid in 't algemeen, zeer gunstig reageeren op een dagelijksch ontbijt van H-O Havermout.

Dit is het overtuigende bewijs, dat er zoowel voor kinderen als voor volwassenen geen gezonder ontbijt bestaat dan de combinatie van H-O Havermout en melk.

Iedereen houdt van den heerlijken, nootachtigen smaak van H-O Havermout, die verkregen wordt door de unieke wijze, waarop deze fijnste haver ter wereld geroosterd wordt. Dit procédé garandeert U ook, dat alle kostbare mineralen en versterkende stoffen van de haver behouden blijven.

★ H-O en Quaker Havermout worden uitsluitend in pakken verkocht, zoodat U er verzekerd van kunt zijn, dat er geen stof of onzuiverheid bij kan komen.

QUAKER EN H-O
(GED. MERK) **HAVERMOUT** (GED. MERK)

VROOLIJKE KLEUREN OP DONKER FOND

Met het oog op de veelvuldige trieste dagen, die de zomer ons pleegt te brengen, is het voor de vrouw, die niet over een uitgebreide garderobe beschikt, aanbevelenswaardig, zich niet aan al te lichte kleuren te wagen, doch de fleurigheid van het geheel te zoeken in vroolijke kleuren op donker fond.

Zijde, kunstzijde, mouseline en crêpestoffen concurreeren met bontbedrukte cloqué en katoen. Zag het er in het begin van het seizoen naar uit, dat we zomer 1937 erg bloemerig zouden zijn, Vrouw Mode heeft bevestigd, dat haar fantasie oneindig is, en naast flora's kinderen in velerlei kleur en grootte zien we blokjes, strepen en allerlei fantastische motieven. Voor de lange slanke vrouw is er geen bezwaar om zich aan bloemen van reuzen-formaat te wagen; voor de kleinere vrouw echter vooral geen

groote motieven. Lengtestrepen maken de silhouet langer, breedtestrepen daarentegen dienen gereserveerd voor de uiterst slanke vrouw. Bijzonder afkleedend zijn de donkere jurken of pakjes, die gecombineerd zijn met imprimé weefsels. Even origineel als flatteus en ook praktisch is het marineblauwe jurkje van het eerste plaatje, dat een bovenstuk van kleurige bloempjes vertoont. Uiterst modern zijn de geometrische figuren van het jakje van de tweede afbeelding. Het mooiste is natuurlijk, de motieven op de donkere stof te appliceren, wat echter niet inhoudt dat imprimé het ook niet zou doen.

Bont is de rand langs het gekleede jurkje van zijden crêpe. Nuances van diep terra tot licht koraal wisselen af met smalle randen gouddraad.

Tenslotte een complet, waarvan de jurk gegarneerd is met randen van hetzelfde imprimé als het manteltje. Breedtestrepen, die, zooals gezegd, lang niet iedereen voordeeligen zullen staan.

Voor de komende zomermaanden beschikken we over fleurige kleding, maar hoe we die kleur en vroolijkheid willen aanbrengen wordt aan onze eigen fantasie overgelaten.

GEZELLIGE JURKEN

479a. Gewerkte raglanjapon, de taille gegarneerd met plooities, wijde mouw, klokkende rok. Benodigde stof: 5 m. à 96 cm. breed.

480a. Witte japon, mouw met geplooid aangeknipt schouderstuk, ronde hals met bies, klokkende rok. Benodigde stof: 5 m. à 96 cm. breed.

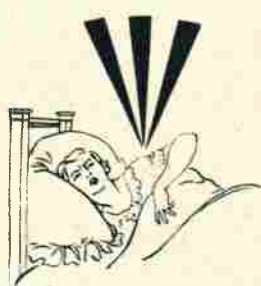
481a. Kazakjapon van genopte zijde, schouder- en rugstuk, geplisseerde kazak, tweebaansrok. Benodigde stof: 8 m. à 96 cm. breed.

VERKRIJGBAAR IN MATEN 40, 42, 44, 46

Van alle in deze rubriek afgebeelde genummerde kostuums, die ontleend zijn aan het mode-album „Zomerpracht“, zijn patronen verkrijgbaar tegen den prijs van 50 cts. voor complete, 35 cts. voor mantels en japonnen en 20 cts. voor rokken, blouses, kleine avondjassetjes en kinderkleding. Bij bestelling vooral opgeven het gewenste maatnummer. Bestellingen kunnen geschieden bij uw agent of bezorger; door girostorting op No. 293631; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels (alleen van 5 en 6 ct.) aan het PATRONENKANTOOR „PANORA“ NASSAUPELLE 1, HAARLEM waarbij 5 cts. extra voor bestelkosten verschuldigd is. Men kan echter de patronen ook afhalen aan het bureau van dit blad.

Zij lag iederen nacht wakker door hevige rheumatische pijn

★
Nu
slaapt zij
als
een roos
★

Indien U hevig lijdt aan rheumatische pijnen, dan weet U hoe akelig slapeloze nachten zijn, nachten, waarin U woelt en draait en maar niet tot rust kunt komen door de pijn. Hier is een vroeger slachtoffer aan het woord, dat het geheim van een weldadige rust ontdekte:

„Jarenlang leed ik erg aan rheumatische pijnen. Ik kon er 's nachts bijna niet van slapen, zelfs al was mijn rheumatiek heel gering. Urenlang lag ik iederen nacht wakker. Van alles had ik geprobeerd, totdat ik eens een week lang Kruschen Salts had genomen. Toen sliep ik heerlijk en ik doe het nog steeds. Ik zou het wel aan iedereen willen schrijven, zoo dankbaar ben ik.“

Mevr. E. G. te W.
(Originele brief ter inzage.)

Rheumatische pijnen worden veroorzaakt door een te groote ophooping in Uw lichaam van afvalstoffen, waardoor Uw organisme sterk wordt verontreinigd met schadelijke stoffen, o.a. met het gevaarlijke urinezuur, dat in zeer vele gevallen de oorzaak is van pijnlijke rheumatische verschijnselen, omdat het zich vastzet in spieren en

gewrichten. In Kruschen Salts bevinden zich zes minerale zouten, die lever, nieren en ingewanden tot geregelde en krachtiger werking aansporen, de afvalstoffen worden hierdoor sneller verwijderd en zuiver bloed zal weer Uw lichaam doorstromen. De rheumatische pijnen zullen verminderen, totdat zij geheel hebben opgehouden. Daardoor wordt ook Uw geheele lichaamsgesteldheid beter, U geniet wederom van een gezonde nachtrust, en bent in staat om bergen te verzetten. Koop vandaag nog een flacon.

KRUSCHEN SALTS

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en erkende drogisten à f 0.40, f 0.75 en f 1.60 per flacon, omzetbelasting inbegrepen. Let op, dat op het etiket op de flesch, zoowel als op de buitenverpakking de naam Rowntree Handels-Maatschappij, Amsterdam, voorkomt.

WAT ZULLEN WE ETEN?

- Zondag :** Vermicellisoep.
Varkensoesters.
Peultjes.
Aardappelen.
Flensjestaart.
- Maandag :** Runderlapjes.
Gestoofde koolraap.
Aardappelen.
Boekweitegort met karnemelk.
- Dinsdag :** Slakropjes met gehakt.
Aardappelen.
Gebakken grutjes met stroopsaus.
- Woensdag :** Roastbeef.
Bloemkool.
Aardappelen.
Tapiocapap.
- Donderdag :** Bloemkoolsoep.
Koude roastbeef.
Sla.
Gebakken aardappelen.
Wentelteefjes.
- Vrijdag :** Gestoofde kabeljauw.
Worteltjes.
Zure saus.
Aardappelen.
Rijstrand met pruimen.
- Zaterdag :** Gebraden worst.
Postelein.
Aardappelen.
Rijstkoekjes.

kunt u met gips dichtmaken. Ook het strooien van insectenpoeder helpt wel.

Mej. J. H. te Sittard. Wij raden u aan, de kledingstukken af te wrijven met een lapje, dat in azijnwater gedrenkt is. De onaangename transpiratie-lucht zal dan gedeeltelijk verdwijnen. Wat het katoenen kinderjurkje betreft waarvan de rand telkens omkrult, hebt u al eens geprobeerd, om dien rand onder een vochtigen doek op te persen? Strijken alleen is zeker niet voldoende. Helpt ook het oppersen niet afdoende — waar groote kans op is — dan zoudt u aan den binnenkant een bandje of reepje goed kunnen naaien. Het geheel wordt dan natuurlijk weer goed opgeperst. Ook zoudt u den heelen rand nog eens kunnen omhaken, b.v. met een toer vasten. Dit geeft ook vaak goede resultaten.

C. P. te Wormerveer. Zie het antwoord aan M. K. te Willemstad.

NUTTIGE WENKEN

Hard geworden gummi wordt weer zacht en buigzaam, wanneer we het een poosje in lauw water leggen.

Wanneer we onze naaimachine geolied hebben, moeten we steeds eerst even op een oud lapje stikken, zoodat de olieresten door het lapje worden opgenomen en niet later eventueel een mooi stuk goed zouden kunnen bederven.

In plaats van een oud lapje kunnen we hier echter ook uitstekend een stukje vloeipapier nemen, dat het voordeel heeft, alle resten van de vloei-stof prachtig op te zuigen.

Een paar druppels eau de cologne vormen een even eenvoudig als doeltreffend middel om vuil geworden brillen weer helder te krijgen.

CORRESPONDENTIE

M. K. te Willemstad. Mieren kunt u verwijderen, door op enkele plaatsen sponsen neer te leggen, die in suikervat zijn gedrenkt. Dit trekt de diertjes aan, die in de spons kruipen. Zit deze vol, dan gooien we haar in kokend water. Wanneer u dit maar geregeld herhaalt, zult u de kolonie ongetwijfeld kunnen verdelgen. Reten en gaten

ORANJE 25 ct.
BLAUW 35 ct.
GROEN EXTRA 50 ct.

Vele vrouwen meenen zich in de critieke dagen sport en andere genoegens te moeten ontfeggen. Ze voelen zich „maar 'n half mensch“.

Volkomen onnoodig!

Nefa geeft U algeheele bewegingsvrijheid, is onzichtbaar bij elke kleding, wonderzacht en sterk absorbeërend.

Nefa is een uitkomst voor de moderne vrouw!

100% Nederlandsch fabrikaat. Nadat de Rijksoverheid dien zich in onze fabrieken heeft overtuigd, dat Nefa werkelijk 100% Nederlandsch fabrikaat is, werden wij gerechtigd tot het voeren van nevenstaand controlemerk.

DE LIMOUSINE VAN DEN VAGEBOND